

தொய்கம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

மார்ச் 2003

நாடக அரங்கக் கல்லூரியின்

|| ஆர்-விகாஸோ-சதுரர் ||

விலை
40.00

விமர்சகனுக்கான பத்துக் கட்டளைகள்

- சீ. சீவசேகரம் -

- I. தன்னை இலக்கியச் சிகரமென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் குட்டிச்சுவரிடம் இமயம் உள்ள திசையை மறந்தும் சுட்டிக் காட்டாதிருப்பாயாக!
- II. விமர்சனப்பாங்கான முன்னுரை கேட்டு வருகிறவரது மனத்தில் இருப்பது விமர்சனப்பாங்கான சொற்கள்தாம் என்று நம்பாதிருப்பாயாக!
- III. உண்மைக்குப் பொருந்திவராத எந்தச் சொல்லையும் மனந்துணிந்து பொய்யென்று அடையாளங் காட்டாதிருப்பாயாக!
- IV. ஒருவருடைய எழுத்தை இன்னொருவர் தன்னுடையதென்று பிரசுரித்தால் அதைக் களவென்று பழியாதிருப்பாயாக!
- V. ஒருவரது எழுத்தில் இல்லாத மேன்மைகளை எல்லாரும் சொல்லுகையில் அரசரது புதிய ஆடை பற்றி நினைவூட்டாதிருப்பாயாக!
- VI. ஒருவரது எழுத்தில் இலக்கணப் பிழைகளைக் கண்டால் அவற்றை மொழிவளர்ச்சிக்கான உயரிய பங்களிப்பு என்று போற்ற இயலாதுவிட்டாலும் குற்றங் கூறாதிருப்பாயாக!
- VII. பிறழ்வான எந்தவொரு சொற்பிரயோகத்தையும் புதிய வாசிப்பென்று புகழ்வதல்லாமல் பிழையான பாவனை என்னாதிருப்பாயாக!
- VIII. தெளிவீனமான மொழிநடையை உன்னால் விளங்கிக் கொள்ள இயலாதென்று சொல்லி உன்னை அறிவிலி என்று அடையாளங்காட்டாமலிருப்பாயாக!
- IX. உலகில் எல்லாரும் உனது உண்மையான கருத்துக்களை அறியவே காத்திருப்பதாக எண்ணி ஏமாறாமல் இருப்பாயாக!
- X. பிடிவாதக்காரனென்றும் பிறரை மதியாதவனென்றும் தன்னடக்கமற்றவனென்றும் கர்வி என்றும் கடுமொழி பேசுவோனெனவும் பொறாமை மிக்கவனென்றும் வீண் சர்ச்சைக்காரனென்றும் ஒரு பக்கச் சார்பானவனென்றும் மூடனென்றும் இன்னும் பலவாறும் எவரும் உன்னை அழைப்பதையிட்டு வருந்துமியல்புடையவனாக நீ இருந்தால்-
என்றும்
எதையும்
எவரையும்
எங்கும்
எக்காரணங் கொண்டும்
விமர்சியாதிருப்பாயாக!

புதிதான ஜனநாயகம் புதிய வாழ்வு புதிய பண்பாடு

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூகவிஞ்ஞான காலாண்டிதழ்

பிரதம ஆசிரியர்;

க.தணிகாசலம்

ஆசிரியர் குழு;

இ.முருகையன்

சி.சிவசேகரம்

குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்

சோ.தேவராஜா

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

அழ. பகீரதன்

ஜெ.சற்குருநாதன்

மாவை வரோதயன்

பக்க வடிவமைப்பு;

சிவபரதன்

நகுலன்

அட்டை வடிவமைப்பு;

அ.நிஸார்ஹன்

'விநியோகச் செயலர்';

க.ஆனந்தகுமாரசாமி

வெளியீடு;

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை

405, ஸ்ரான்லி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

அச்சுப்பதிவு;

ஜே.எஸ்.பிறிண்டேஸ்,

சில்லாலை வீதி,

பண்டத்தரிப்பு

புதிய சந்தா விபரம்

உள்நாடு

ஒரு ஆண்டு ரூ. 160/= (4 இதழ்கள்)

இரு ஆண்டு ரூ. 300/= (8 இதழ்கள்)

(தபாற்செலவு உட்பட)

வெளிநாடு

ஒரு ஆண்டு 8 அமெரிக்க டொலர்

வெளிநாட்டு அனுப்பீடுகள் இலங்கை வங்கி கன்னாகம் கிளை, அபகீரதன் C.A.6266 என்ற கணக்குக்கு அனுப்பிவைக்கவும். காசுக்கட்டளைகள் அபகீரதன் பெயருக்கு யாழ்ப்பாணம் பிரதமதாலகத்தில் மாற்றக்கூடியதாக பெறப்பட்டு தாயகம், 405, ஸ்ரான்லி வீதி, யாழ்ப்பாணம் எனும் முகவரிக்கு அனுப்பவும்.

உள்ளே...

மனவியை

சிவா

முருகையன்

சோ.பத்மநாதன்

திருக்குமரன்

எஸ். ஆறுமுகம்

தணிகையன்

நீர்வை கலைவரன்

சிதம்பரநாதன் இரமேஸ்

கோகுலராகவன்

த.ஜெயசீலன்

பிறுகதை

வனஜா நடராஜன்

ந. சுரேந்திரன்

திருவைகாஜர். கோ.பிச்சை

ஒரு அடிமைமனின் கதையம்

மட்டுரை

சி. சிவசேகரம்

பாமரன்

தியாகு

விமர்சனம்

அருட்சகோ. ருபன்

விமலா வேல்தாஸ்

இலக்கும் இலக்கியமும்

தாயகம் தனது உருவத்தில் சிறிது மாற்றம் பெற்று வெளிவருகிறது. உள்ளடக்கத்திலும் காலத்துக்கு ஏற்ப மாற்றங்களை செய்ய முயல்கிறது. ஆனால் அதன் இலக்கில் - மக்கள் கலை இலக்கிய கோட்பாட்டில் உறுதியாக இம்மண்ணில் காலூன்றி நிற்கிறது.

மக்கள் கலை இலக்கியக் கோட்பாடு என்றதும், தூய கலை இலக்கிய வாதிசுளும், கலை இலக்கியக் கொடுமுடிகளைக்காண தேடலும் தவமும் இயற்றும் சிலரும் மூகம் சுழிப்பர். அமர இலக்கியக் கனவுகளில் முழுகி இருப்பவர்கள் விழித்தும்

பார்ப்பர். இவர்களை நாம் குழப்பவேண்டியதில்லை. 'விமர்சகர்களின் ஆதிக்கம்' இல்லாத இக்காலத்தில் இவர்கள் விண்ணைத் தொடரும்.

இவர்களுக்கு அப்பால் அதிகாரத்துவ சமூக அமைப்பின் கொடுமைகளால் ஒடுக்கப்படுவதுடன் போதையுடும் நலிவுக் கலைகளின் நுகர்வோராகப்பட்டுள்ள பல இலட்சக்கணக்கான மக்களை நோக்கியே தாயகம் தனது கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளை விரிவாக்க விரும்புகிறது.

இன்றைய கணனி தொழில்நுட்ப யுகத்திலும் வரலாற்றை முன்தள்ளும் வல்லமை பெற்றவர்கள் இம்மக்களாகவே உள்ளனர். இன்றும் எமது மண்ணில் நிலவும் சமாதானம் நீடித்து நிற்கவும், தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு நிரந்தரமான நீதியான அரசியல் தீர்வைக்காணவும் மக்கள் விழிப்புணர்வு பெறுவதும், இந்நடவடிக்கைகளில் அறிவார்ந்த பங்களிப்பை வழங்குவதும் அவசியமாகிறது.

ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலையும், அதன் பலம்மிக்க தொடர்பு ஊடகங்களுக்கூடாகவும் நேரடியாகவும் திணிக்கப்படும் அரசியல், பொருளாதார, அறிவியல், கலாசார ஆதிக்கங்கள் அனைத்துக்கும் எதிராக எழுந்து நிற்கும் ஆற்றலும் வல்லமையும் இம்மக்களுக்கே உண்டு. இவர்களை நோக்கிய கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் இன்றைய காலத்தில் தேவையாகிறது.

பாரதியின் 'எளிய நடை எளிய பதம்.' இன்றும் அவசியமாகிறது. கலைத்துவமும் அழகியலும் குறைவுபடாமலே மக்களின் தரத்திலிருந்து கலையின் தரத்தை உயர்த்திச் செல்ல வேண்டிய கடப்பாடு இன்றைய கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்களுக்கு உண்டு. நாட்டார் கலைகள் மட்டுமல்ல செம்மைப்படுத்தப்பட்டு மரபுக் கலைகளாக இறுகிப்போய்விட்ட பரதமும் கர்நாடக சங்கீதமும் கூட இப்பணிக்கு பெரும் துணை புரியவேண்டும்.

இது ஒருசில கலை இலக்கிய அமைப்புக்களால் மட்டும் முன்னெடுக்கக்கூடிய செயற்பாடல்ல, இதற்கான கூட்டு முயற்சிகள் உருவாக்கப்படவேண்டும். கருத்துமுரண்பாடுகள் சில இருப்பினும் ஒத்த கருத்துள்ள விடயங்களில் ஒன்றுபட்டுச் செயற்படமுடியும்.

'நூறுமலர்கள் மலரட்டும்' என்பது மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளிப்பதையும் இடம் தருவதையும் வற்புறுத்துகிறது. ஆனால் வெறும் கருத்தால் சொல்லாடல்களோடு நின்று விடாமல் நடைமுறைக்கு செல்லவேண்டுமானால் நச்சுமலர்களை நாம் அடையாளம் காணவேண்டும். அதற்கு வரலாற்று படிப்பினைகளுடன் கூடிய அனுபவ ஞானமும், சமூக விஞ்ஞான நோக்கும் அவசியம்.

மாற்றுக்கருத்தை ஏற்க மறுத்து இறுகிப்போய்விடுபவர்கள் இடதுசாரிகளாக தம்மை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளும் ஒருசிலர்மட்டுமல்ல. அதைவிட ஆதிக்க சக்திகள் தமது அதிகாரத்தை தொடர்ந்து தக்கவைப்பதற்காக மக்கள் விழிப்புணர்வுபெறுவதைத் தடுப்பதற்கு தமது அரவணைப்பில் பேணிப்பாதுகாக்கும் பழமைக்கருத்துகளும் அதனைப் பழக்க தோசத்தால் ஏற்றுப் பேணுபவர்களும் இறுகித்தான் போயுள்ளனர். இவர்களே இவ்விஞ்ஞானத் தகவல் தொழில்நுட்ப யுகத்திலும் தொண்ணூற்றொன்பது சதவீதமானவர்களாக உள்ளனர்.

மாற்றுக்கருத்துக்கள் மீண்டும் உலகை விளக்குவது அல்ல. நடைமுறை மாற்றத்துக்குரிய கருத்துக்களாக, சமூக மாற்றத்துக்கான கருத்துக்களாக அவை இருக்கவேண்டும்.

மக்கள் இலக்கியக் கோட்பாடு என்பது தனிமனிதத் தேடல்களால் மட்டும் கண்டெடப்பட்ட ஒன்றல்ல. மனித குல வரலாற்றில் மாணுடத்தின் உயிர்ப்பாக விரிந்த வாழ்க்கையின் உள்ளத விழுமியங்கள் மாணுட விடுதலைக்கான எழுச்சிகள் வீழ்ச்சிகளின் அனுபவத் தொகுப்புகள், மாணுடத் தேவையின் அடிப்படையில் மலர்ந்து விரிந்து செல்லும் இலையறாத சுதந்திர வேட்கை அந்த இலக்கை நோக்கிய பயணத்தை நெறிய்படுத்தி உற்சாகமூட்டுவதுதான் மக்கள் இலக்கியம்- இதனை முன்னெடுப்பதில் தாயகம் தனது பங்கை தொடர்ந்து அளிக்கும். காலாண்டிதழாக தொடர்ந்து வர இருக்கும் தாயகத்தின் வளர்ச்சிக்கு வாசகர்கள் எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்களின் பங்களிப்பை நாடிநிற்கிறோம்.

ஆசிரியர் குழு

அருட்டும் துணைவுகள்

ஒவ்வொரு காலைப் பொழுதிலும்
 தட்டித் துயிலெழுப்ப முயன்று
 தோல்வி கண்ட கோவில் மணியும்
 தேங்கி நிற்கும் உவர் நீர்மேல்
 கிழிந்தாரும் நிழலுக்குக்
 காவல் நிற்கும் கிணற்றுக் கட்டும்
 விடுமுறை நாட்களின் மதியவெய்யினிற்
 குளிர்ந்த நிழல் விழுத்தும் முற்றத்து வேம்பில்
 அறுத்து தொங்கும் கயிற்று ஊஞ்சலும்
 அலுக்காமல் ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து
 நாள் தவறாமல் எச்சமிடும் காகமும்
 சிற்றொழுங்கை மழைச் சேறாய்
 வேணிற்காலப் புழுதிப் படலமாய்
 மாயங் காட்டுஞ் சேம்மண்தூட்
 முற்றவெளி ஓர்த்து முத்த தனிப் பூ வரசின்
 மணமற்ற மஞ்சள் மலரும்
 மயிர்க் கொட்டிய படைவெருப்பும்
 மண்தை விட்டு நீங்குகையில்
 மறந்து சென்ற காதலும்
 இன்னமும்
 வரும் போகும் -

அங்கொரு தரையில்,
 இனி மீள்வது இல்லை என்பது
 உறுதியான பின்பு,
 காலத்தில் உறைந்து
 கற்பனைகள் மெருகூட்டும்
 இளமை நினைவுகளாய்,
 இடையிடையே பெருமூச்சாய்.

இங்கொரு தரையில்,
 கண்முன்னே அழிந்தவை
 மீளாது என்ற தெளிவடன்,
 ஊர் மீண்டு ஒருநாள்
 மீண்டுந் தொடங்கும் மிடுக்கோடு,
 போராட்ட உயிர்மூச்சாய்.

சிவா

நோய் நீக்கம்

முருகையன்

முன்பெல்லாம் நாங்கள்
முழுச்சொகுசாய் வாழ்ந்திருந்தோம்.
பின்பு இந்தப் பஞ்சங்கள் -
பின்னடைவு - வந்தனவே.
நாகரிகம் குன்ற,
நமது மனிதர் எல்லாம்
தேகசுகம் கெட்டுச்
சிதைந்து விழுவதோ?
சண்டையினால்...
இந்தத் தளர்ச்சி வந்துவிட்டதென்று
தொண்டை விக்கி விக்கி
இதைச் சொல்ல அழுகின்றீர்.

ஐயா, பொறுங்கள்.
அழுவேண்டாம், கேளுங்கள்.
பொய்யாயின் எல்லாம்
போய்கல நாம் உழைப்போம்
மண்ணெண்ணை இல்லை,
மருந்தில்லை மா இல்லை
தண்ணீரும் இல்லை,
சயிக்கிள்தான் தஞ்சம் என்று
கண்ணீர் சொரிவதனால்,
காரியங்கள் ஆகுமோ?
மற்றவரை நம்பி
வயிறுகளைக் காயவைத்தால்
கற்றதனால் ஆகும் பயனாய்
நாம் கண்டதென்ன?
உற்பத்தி செய்தால்...
உலகம் எங்கள் கைகளிலே.
நெற்பயிரை மட்டுமல்ல,
நிரம்ப உப உணவும்
பற்பலவாம் கீரைப் பயிர்களுடன்
மூலிகையும்
உள்ளூரில் நாங்கள்
உணர்ந்து பயிரிட்டால்,
வெல்லோமோ -
எம்மை மிரட்டுகிற பஞ்சத்தை?

ஆகையினால்,
நாங்கள் அழுவேண்டாம்.
தொய்வடைந்து
வேகும் மனம் வேண்டாம்
வேதனைகள் வேண்டாமே!

பாயுமுன்னே சற்றுப்
பதுங்குவதும் தேவையன்றோ?
நோய் தீர்க்கும் ஊசி

சற்றே
நோப்படுத்தக் கூடாதோ?
ஆண்டாண்டு காலம்
அடக்கப்படுதல் என்னும்
நீண்டதொரு நோயினை நாம்
நீக்கிவிட வேண்டாமோ?

ஆகையினால்,
நாங்கள் அழுவேண்டாம்.
தொய்வடைந்து
வேகும் மனம் வேண்டாம்
வேதனைகள் வேண்டாமே!
உற்பத்திப் போர் முனையில்
உத்வேகம் கொள்வோமே.
கற்பனா ஆகும்
பயன்களை நாம் காண்போமே.

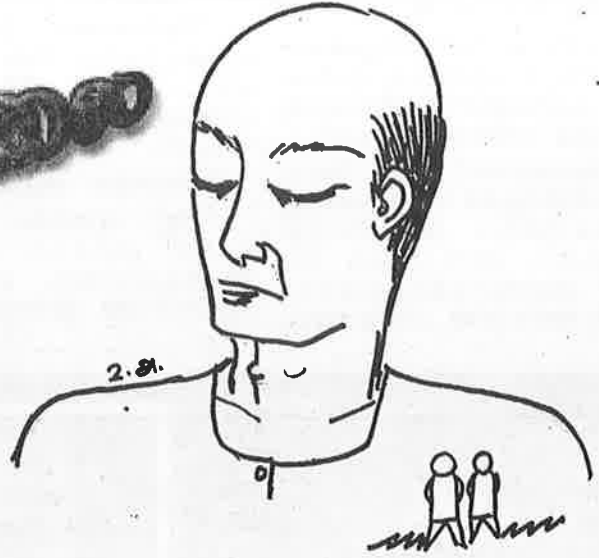
70களில் தேசிய பொருளாதாரக் கொள்கை
முன்னெடுக்கப்பட்டபோது கவிஞரால் இயற்றப்பட்ட
இக்கவிதை உலகமயமாதற் சூழலிலும் பொருந்தக்
கூடியதாக அமைகிறது.

கடந்த சில வருடங்களாக மக்களின் பொருட்சார்ந்த
வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களின்
காரணமாக தனிநபர் நெருக்கடி மேலும்
தீவிரமாகியுள்ளது. சந்தைப் பொருளாதாரத்தின்
தன்மை மாறியுள்ளது. உலகமயமாக்கல், இது வரை
காணாத அளவில், வர்த்தகப் பொருட்கள் மீதான
மோகத்தை, அவற்றை அடையக்கூடிய சாத்தியத்தை
பெருக்கியுள்ளது. பன்னாட்டு மூலதனம் ஒரு புதிய
தன்மை கொண்ட சந்தையை உருவாக்கியதோடு, அத
னுடன் சேர்ந்து ஒரு புதிய கலாசாரத்தையும் உருவாக்கி
யுள்ளது. தனிநபரும் இந்த கலாசாரத்தை தன்
இஷ்டப்பட்டு உட்கொள்ளவில்லை. மாறாக இந்தக்
கலாசாரம் தனிநபர் மேல் வலிமையாகத் திணிக்கப்
படுகிறது. வளர்ச்சி அடைந்த முதலாளித்துவ
நாடுகளில் காணப்படுவதுபோல், சந்தையின் சக்தி
கட்டுக்கடங்காமல் வளர்ந்து, நுகர்வுப்பொருள் மோகம்
தான் மக்களின் கலாசாரம், மக்களின் சித்தாந்தம்
என்பது போன்ற நிலை உருவாகியுள்ளது. உண்மை
நிலைமைக்கும் உருவாக்கப்பட்ட ஆசைகளுக்கும்
இடையே உள்ள முரண்பாட்டினால் எழும் மனக்கலக்
கத்திலும் ஏக்கத்திலும் தவிப்பிலும்தான் மதுவுணர்வும்
வகுப்புவாதமும் கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றன. பல
தனிநபன் குறித்த பிரச்சனைகளுக்கு ஆன்மீகத்தில்
விடைகாண முயலும் போக்கு வளர்ந்திருப்பதும்
மேற்குறிப்பிட்ட முரண்பாட்டின் வெளிப்பாடே.

'கலாசார நடவடிக்கைக்கான ஓர் செயல்திட்டம்'

வேலா மாலை

வந்துவந்து

அமாவாசையின் மை இருள் எங்கும் கவிந்துவிட்டது. தெய்வானை வீட்டின் வெளிமுகப்பில் அமர்ந்திருந்தாள்.

“என்ன இன்னும் இவரைக் காணாமே. இன்றைக்கென்று எனக்கு நாரிப்பிடிப்பு வந்திட்டுது. இல்லாவிட்டால் நானும் போயிருக்கலாம். கொடுத்து வைக்கவில்லை.”

ஆதங்கத்துடன் எண்ணிக் கொண்டாள். வழிமேல் விழிவைத்து கணவன் வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணமே இருந்தாள் அவள். இன்று தெய்வானையின் கணவன் கனகசபை வாத்தியாருக்கு, அவருடைய ஆசிரியத்துவ வெற்றிக்கு சான்றாக விழா எடுத்துள்ளார்கள் அவரிடம் பயின்ற மாணவர்கள். தான் போகமுடியாவிட்டாலும் கணவன் வாய்முலமாகவாவது தன் கணவனின் பாராட்டு விழா பற்றி தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலில் காத்திருக்கிறாள் தெய்வானை.

தெய்வானையின் கணவன் கனகசபை வாத்தியார் ஆசிரியத் தொழிலில் இருந்து ஓய்வுபெற்று வருடங்கள் பலவாகிவிட்டன. சாதாரண தமிழ் வாத்தியாராகத் தான் தன் வாழ்வில்

மிளிர்ந்தவர் கனகசபை வாத்தியார். ஆனால் தன்னிடமுள்ள அறிவுக் களஞ்சியத்தை அப்படியே மாணவர்களுக்கு அள்ளி வழங்கியவர். சொல்லுவதை தெளிவாக எடுத்து ரைப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவர்தான். அதுமட்டுமல்ல மாணவ மனங்களில் தேடலுக்கான தூண்டலை ஏற்படுத்தியவர். அதனால்தான் அவருடைய மாணவர்கள் பல்வேறு கல்வித்துறைகளில் புகுந்தபோதும் அவரின் தேடலின் தூண்டல் அவர்களுக்குள்ளிருந்து அவர்களை உயரப் பறக்கச் செய்தது. அதுமட்டுமல்ல. அவர்தன் வகுப்புகளில் கடை மாணாக்கர்கள் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டார். இது அவரின் ஆசிரியத்துவத்தின் தனித்தவம். மாணவர்களுக்கு பாரபட்சம் காட்டாது தன்னிடம் உள்ளதை வழங்கியவர். அவர் சாதாரண மனித இயல்புகளில் இருந்து மாறுபட்ட ஓர் ஆசிரியராகத் தான் திகழ்ந்தார். ஆசிரியத் தொழிலில் வெற்றி பெறவேண்டும் என்பதே அவரின் இலட்சிய தாகம். பணம் சொத்து சுகம் அல்ல.

இத்தனை நாட்களும் கனகசபை வாத்தியாரின் மனதை ‘நான் ஆசிரியத் தொழிலில்

வெற்றி பெற்றேனா?’ என்னும் வினா குடைந்தெடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. அந்த மன அலைக் கழிப்புக்கு எல்லாம் முடிவு கட்டினாற் போல, அவரிடம் கல்வியின்ற மாணவர்கள் இன்று அவருக்கு விழா எடுத்திருக்கின்றார்கள்.

வீட்டின் வெளிமுகப்பில் குந்தியிருந்த தெய்வானை எழுந்து படலையடிக்கு வந்து விட்டாள். அதே நேரம் சரியாக ஒரு படகு போன்ற கார் படலையடியில் வந்து நின்றது. காரினின்றும் கனகசபை வாத்தியார் மார்பில் ஆளளவு உயரத்திற்கு போடப்பட்ட ரோஜா மாலையுடன் இறங்கினார். தெய்வானையால் நம்பவே முடியவில்லை. கண்களை கசக்கிக்கொண்டு “என்னங்க” என்றாள்.

“என்ன? இந்தப் பெடியன் என்னிடம் படித்தவன். கங்காதரன் என்று பெயர்” என கனகசபை வாத்தியார் கார் ஓட்டிவந்தவனை அறிமுகப் படுத்தினார். அவன் தெய்வானைக்கு கைகுவித்து வணக்கம் தெரிவித்து விட்டு விடை பெற்றுச் சென்றான்.

தெய்வானை கணவனுடன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். கண

கசபை வாத்தியார் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டார்.

“என்னங்க ரோஜாப்பூவிலை ஆளளவு உயரத்திற்கு மாலை கட்டி இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பூவுக்கும் எங்கை போவது?”

“தெய்வானை நான் சொல்வதைக்கொஞ்சம் கேள். எனக்கு பாராட்டுவிழா நடைபெற்ற மேடையை, மண்டபத்தை எவ்வாறு அலங்கரித்திருந்தார்கள். என்ன வகையான அலங்காரம்;

செருமிக் கொண்டார். மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

“தெய்வானை, என் ஆசிரியத்துவத்துக்கு கிடைத்த வெற்றிக்குச் சான்று இந்த ரோஜா மாலைதான்.” கூறிக் கண்ணீர் விட்டார்.

“என்னங்க அழுகிறியேளோ?”

“இது ஆனந்தக கண்ணீர். நீதான் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. என்ற துன்பத்திலையும் இன்பத்திலையும்

வார்த்தைகள் பாவி மனிசன்ர காதிலையும் விழுந்துவிட்டன. அடுத்த நாள் தாயை, தமையனுடன் அனுப்பி விட்டு என்னுடன் தனிக் குடித்தனம் வைத்தார். மனிசன் ஒரு பெண்ணுக்கு கணவனாக இருந்தும் வெற்றி பெற்ற மனுஷன் ஆசிரியத் தொழிலிலும் வெற்றிபெற்றிருந்து. தெய்வானை பூரித்தாள்.

கடந்த காலத்தில் இருந்து மீண்ட தெய்வானை “இனி எத்தனையோ விழா எடுப்பார்கள், உங்களுக்கு, அதுகளுக்கு வாறன்” ஆறுதல் கூறினாள்.

நூறாவது நூல்

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் நூறாவது வெளியீடாக கந்தன் கருணை நாடக நூல் ஜனவரி 17ம் திகதி வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. இவ்வெளியீட்டு நிகழ்வு கொழும்பு, வவுனியா, நாவலப்பிட்டி, யாழ்ப்பாணம், புத்தூர், கோப்பாய், பண்டத்தரிப்பு-காலையடி உட்பட பல பிரதேசங்களில் இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 60வதுகளில் சாதியத்திற்கெதிரான வெகுஜனப் போராட்ட சித்தரிப்பு நாடகமான இதன் மூன்று பிரதிகளும் அனுபந்தமாக விமர்சனங்களும் அடங்கிய முழுமையான தொகுப்பு நூலே கந்தன் கருணை.

வர்ண விளக்குகள், கடதாசி மாலைகள். அதை விட விருந்து எவ்வளவு சனம். அதுக்கும் மேலா ஐம்பதாயிரம் பணமுடிப்பு வேறு.”

“என்னங்க ஐம்பதாயிரம் பணமுடிப்பா?”

“தெய்வானை நீ காசை பெரிசாக எண்ணுகிறாயாக்கும். எனக்கு இந்தக் காசு மனதைத் தொடவில்லை. இந்த “ரோஜா மாலை”தான் மனதைத் தொட்டது. கங்காதரன் இந்த ரோஜா மாலையை என் மார்பில் போட்டதும் என்ன மாதிரி இருந்தது தெரியுமா? மயிற் பீலியால் யாரோ நெஞ்சை வருடுவது போல இருந்தது.” கூறிவிட்டு கனகசபை வாத்தியார் ஒருமுறை

சரிபங்கெடுத்த நீ... “கனகசபை வாத்தியார் தடுமாறினார்.

தெய்வானையோ கடந்த காலத்தை நினைத்துக் கொண்டாள்.

பணக் காரப் பெண்கள் இவரை மணம் முடிக்க வலைவீசியபோது இந்த ஏழைக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிப்படியே என்னை மணம்முடித்தார்.

அன்னெறாரு நாள், மாமி அதுதான் இவருடைய தாய் “கலியாணம் கட்டி ஐந்து வருஷமாகுது. ஒரு பூச்சி பூமுலை வயிற்றிலை காணோம்.” என்றார். எனக்கு மனதில் தைத்தது. ஆனால் அது உண்மையும் தானே. என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். ஆனால் இந்த

கனகசபை எந்தநாளில் ஆசிரியத் தொழிலில் கால் வைத்தாரோ, அந்த நாள் முதல் ஆசிரியத் தொழிலில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற கட்டுக்கடங்கா அவா அவர் மனதில் புகுந்து கொண்டது.

சிலசமயங்களில் நான் என் கடமையை செவ்வனே நிறைவேற்றுகின்றேனோ என்ற ஐயப்பாடு மனதில் எழும். சில வேளைகளில் தன் கடமையை செவ்வையாக நிறைவேற்றுவது போன்ற திருப்தி நிலவும். அந்த நேரத்தில் அவர் மனதில் நிலவும் சாந்தியை எப்படி விளக்குவது? இப்படியாக அவர் மனத்தில் எப்பொழுதும் ஒரு கயிறு இழுத்தற் போட்டி நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

கனகசபை ஆசிரியத்தொழிலில் இருந்து ஓய்வு பெற்றார். மனதில் திருப்தி இன்மையும் அமைதி இன்மையும் நுழைந்து கொண்டன. எத்தனை சமாதானம் சொல்லி இருப்பார். தன் மன அரிப்பைக் குறைப்பதற்கு. மனம் என்ன சமாதானத்திற்கு அடங்க சிறு பிள்ளையா? ‘குரங்கு மனம்’ என்று சும்மாவா கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள். நம் முன்னோர்கள் உணர்ந்து, அறிந்து அனுபவித்து அல்லவா சொன்னார்கள். அதனால்தானோ இன்றுவரை பொய்க் காமல் இருக்கின்றது. முன்னோர்கள் சொன்னதை, மாணவருக்கு புகட்டியதை கனகசபை வாத்தியார் அனுபவத்தில் பட்டிருக்கிறார். அனுபவப் பாடம் கசந்தது.

கனகசபை வாத்தியாருக்கு தன்னிடம் கல்வி பயின்ற மாணவர்களைக் கண்டால் மனதில் சந்தோசம் கட்டுக்கடங்காது பொங்கும். அவர்களின் உயர் பதவிகள் அவருக்கு. "நீ ஆசிரியத் தொழிலில் வெற்றி பெற்று விட்டாய் என கூறாமல் கூறின.

அவரிடம் கல்வி பயின்ற மாணவர்கள் "என்ன சேர், என்னைத் தெரியமா? என்று ஆறம்பிப்பார்கள்.

"ஓ! நீர்... நீர்... எனத் தடுமாறி, அவர்கள் தாம் யாரென அறிமுகப்படுத்தும் முன்னரே "நீர் தனசேகரன் தானே! அகில இலங்கை ரீதியாக நடத்தப்பட்ட கட்டுரைப் போட்டியில் முதலாவதாக வந்த தனம் தானே? உம்மை எல்லாரும் அனுமான் என்பார்களே?" பழைய நினைவுகள் மனதில் படமாய் விரிய, மொழி பெயர்ப்பார்.

"ஓம் சேர், எல்லாவற்றையும் ஞாபகம் வைச்சிருக்கிறியளே! சந்தோஷமாய் இருக்குது. நான் சிறுவயதில் பள்ளிக்கூடத்தக்கு வராமல் கள்ளம்போட்ட போது நீங்கள் வீட்டுக்கு வந்து என்னை இழுத்துச் சென்று படிப்பித்திருக்காவிட்டால் நான் இன்று இந்நிலையில் இருப்பேனா? நன்றிப் பெருக்கால் தடுமாறுவார்கள்.

கனகசபை வாத்தியார் முறுவலிப்பார். வாஞ்சையுடன் முதுகை தடவி விடுவார். மனதில் திருப்தி நிலவும். "நான் என்றை பிள்ளைகளிலை ஒருத்தனையும் மறக்கவில்லை." மனதில் பெருமித அலை எழும். "அன்று அவனை பள்ளிக் கூடத்துக்கு கட்டியமாக இழுத்து வந்தது...இன்று...." நிறைவு கொள்வார்.

இப்படித்தான் எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் தனம் போன்று பலமாணவர்கள் "சேர் தங்களை மறக்கவில்லை. என்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து பூரித்திருக்கிறார்கள். இது கனகசபையின் ஆளுமை. அவருடன் பழகியோருக்கு அவரின் ஆளுமை புலமை எல்லாமே நன்கு தெரியும்.

.....
"தெய்வானை, இஞ்சை ஒருக்கால் வா."

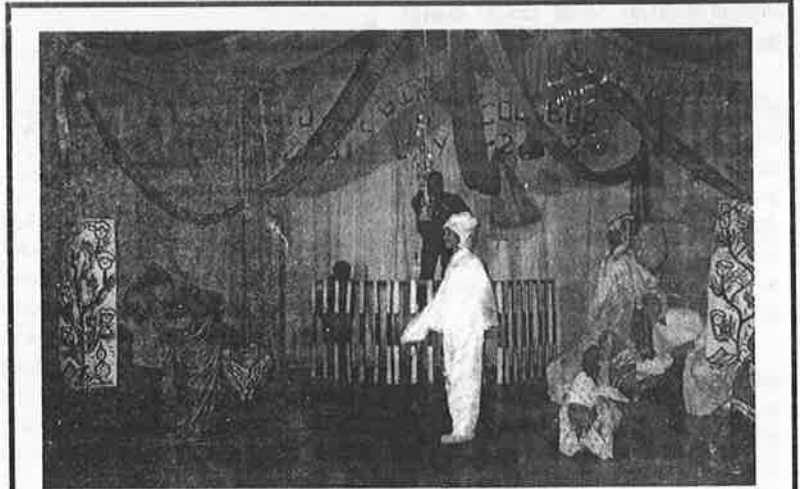
"என்னென்று சொல்லங்கோ, நான் என்ன தூரத்திலையோ நிற்கிறன்."

"உன்னை கூப்பிட ஆசையா இருக்குதப்பா"

தெய்வானையின் மனதிலில் ஆச்சரியம் பாராட்டு விழாவே- ாடை மனிசன்றை கதையே மாறுகுது. யாரேனும் கேட்டால்

பத்து நாள் அலங்கார உற்சவம் நடைபெற்று இன்று நிறைவு நாள். கனகசபை திருவிழாக்காலங்கள்தவறவிடவதில்லை. ஆனால் இந்தத் தடவை நேற்று மட்டும் பாடசாலையில் நிகழ்ந்த பாராட்டு விழாவால் கோயிலுக்குச் செல்ல அவரால் இயலவில்லை.

பாராட்டு விழாவுக்கு போய்விட்டு வந்தவருக்கு உடற்சோர்வு. "சேர், சேர்" என்று

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை அனுசரணையில் உடுவில் மகளீர் கல்லூரியில் நடைபெற்ற கலைஞர் சந்திப்பில் இணுவில் கலை இலக்கிய வட்டம் வழங்கிய சிறுவர் நாடக நிகழ்வில் ஒரு காட்சி

என்ன நினைக்குங்கள்." என எண்ணியவள் உள்ளுக்குள் மகிழுவே செய்தாள்.

"சரி, கூப்பிட்டுக் கொண்டு இருங்கோ. யார் வேண்டாமெண்டது. என்ன விஷயம்?"

"இண்டைக்கு பேச்சி அம்மன் கோவிலிலை மகாபாரதச் சொற்பொழிவு. நீ நித்திரை முழிக்கப் பஞ்சிப்படுவாய். கதவைப் பூட்டிப் போட்டுப் படு." கூறிவிட்டு கனகசபை எழுந்து நடையைக் கட்டினார்.

ஊரின் நடுநாயகமாக விளங்குவது பேச்சி அம்மன் ஆலயம். வயல் சூழ்ந்த மருத நிலத்தின் மத்தியில் இருந்து அருள் பாலித்துக் கொண்டிருந்தாள் பேச்சி அம்மன்.

பேச்சி அம்மன் ஆலயத்தில்

எத்தனை மாணவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். எல்லோருக்கும் பதில் கூறி சேமம் விசாரித்து... நிறைவு தந்த ஒருவகை இன்ப அயர்வு வேறு அவருக்கு. ஆனால் இன்று நிறைவு நாளை தவற விடாமல் கோயிலுக்கு வந்திருந்தார்.

பக்தர்கள் எல்லோரும் வெளிவீதியில் நிறைந்திருந்தனர். கனகசபை வழமை போல வெளிவீதியின் இடதுபக்க மூலையில் நின்றுருந்த வில்வ மரத்தின் கீழ்கிடந்த கருங்கல்லின் மேல் அமர்ந்துகொண்டார்.

வெளிச்சம் சிறிது மங்கலாக இருந்தது சொற்பொழிவு தொடங்கியது. கனகசபை செவிகளைத் தீட்டிக் கொண்டார்.

சொற் பொழிவு நிகழ்த்தியவர் மிக மிக அருமையாக அருச்சுனன், துரோணர், ஏகலைவன் என்னும் முன்று பாத்திரங்களின் குணநலன்களை தத்ருபமாக சித்திரித்தார். ஏகலைவனின் குரு பக்தியை வானளாவப் புகழ்ந்தார்; மெச்சினார். அருச்சுனனின் சுயநலத்தை இழித்தார். துரோணர் மீது பழி சுமத்தினார்.

கனகசபை வாத்தியாருக்கு எப்பொழுதுமே "ஏகலைவன்" என்ற பாத்திரத்தின் மீது பிடிப்பும் மரியாதையும் ஏன் பக்தி என்று கூடக் கூறலாம்.

அருச்சுனன் என்னும் பாத்திரம் கனகசபை வாத்தியாருக்கு நெருஞ்சிமுள். ஏகலைவனின் கைக்கட்டை விரலை துண்டிக்க காரணமாய் இருந்தவன் என்னும் காரணத்தினால் அருச்சுனனின் ஏனைய நற்குணங்களைக் கூடக் கருத்தில் எடுக்க மாட்டார்.

கனகசபை வாத்தியார் துரோணரை என்றுமே மனதுக்குள் சபிப்பார். "நீ ஒரு குருவா? நீ ரிஷி குருவல்லவா? குருத் தொழிலுக்கு இழுக்கு தேடித் தந்தவர் துரோணர்" இது கனகசபை வாத்தியாரின் வாதம்.

கனகசபை வாத்தியாரின் மனக் கிடக்கையையே சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியவரும் பிரதிபலித்தார். இன்றும் கனகசபை வாத்தியாருக்கு மனதில் நிறைவு.

'உவன் தெய்வானைக்கு கண்டறியதா நித்திரை. இதுகளைக் கேட்கக் கொடுத்து வைக்கவேணும்.' மனதுக்குள் செல்லமாகக் கோவித்துக் கொண்டார்.

சொற்பொழிவு நிறைவெய்தியதும் பக்தர் கூட்டம் மெல்ல மெல்ல கலையத் தொடங்கியது. கனகசபையும் எழுந்தார். வயல் வரம்புகளில் அவதானமாகக் கால் பதித்து இறங்கினார். கை மடியைத் தடவியது. அப்பொழுது தான் "ரோசலைற்றை" விட்டிட்டு வந்திட்டேன் என்பதை உணர்ந்தார். 'பரவாயில்லை, கவனமாய் நடப்பம்.' மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டார்.

தலைநகரில்

"இங்கே ஆள்வோர்யார்?"

எனக் கேட்டேன்.

"இயல்பாகவே மக்கள்"

என்கிறார்கள்.

"இயல்பாகவே மக்கள்.

ஆனால், உண்மையாக யார்?"

என்றேன்.

மிரொஸ்லாவ் ஹொலுப்

செக் குடியரசு

தே.க.இ.பேரவையின் 101வது நூலாக வெளிவந்துள்ள சிவசேகரத்தின் 'மறப்பதற்கு அழைப்பு' மொழிபெயர்ப்பு கவிதைகளிலிருந்து

ஒவ்வொரு காலடியையும் அவதானமாக எடுத்து வைத்தார். அவருக்கு முன்னே, இருவர்கதைத்தவாறு போய்க் கொண்டிருந்தனர். இருவரின் குரலில் இருந்தும் ஒருவன் சரவணையின் மகன் இரத்தினம் என இனம் கண்டு கொண்டார். மற்றவனை இனம் காண முடியவில்லை.

இரத்தினம் கனகசபையின் மாணாக்கன். குறைஞ்ச சாதிப் பொடியன். இஞ்சினியராக இருக்கிறான்.

அவர்கள் இருவரதும் உரையாடல் நேற்றைய தினம் பாடசாலையில் கனகசபை வாத்தியாருக்கு நடந்த பாராட்டுவிழா குறித்து சென்று கொண்டிருந்தது.

கனகசபையின் செவிகள் கூர்மையாகியது. நெஞ்சில் இனம் புரியாத படபடப்பு.

"நானும் உங்களுடைய கனகசபை வாத்தியாரைய் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். நேற்றைய பாராட்ட விழாவில் அவர் நிகழ்த்திய நன்றியுரையில் அவரின் நுண்புலமை தெளிவாகத் தெரிந்தது. நன்றியுரையில் கூட நுண்புலமையை அன்று தான் கண்டுகொண்டேன்."

"ஓம், ஓம் அவரின் தமிழ்ப் புலமை, தேடலுக்கான வழிகாட்டல் அவரிடம் படித்தால்

தான் விளங்கும். அவரிடம் படித்த நாங்கள் அவர் படிப்பிக்கும் பொழுது மலைத்துப் போய் விடுவம். ஆனால்..."

"....."

கனகசபைக்கு நெஞ்சுத் துடிப்பு திடீரென்று கூடியது. மனதில் கேள்விக்குறி கொக்கிட்டு நின்றது. செவிகள் மேலும் கூர்மையாகின. நடையைக் கொஞ்சம் நிதானித்தார்.

"என்ன ஆனால்... சொல்லுமன்"

"எனக்கு சேரிலை குறை கூற விருப்பமில்லை. நான் பிற்பட்ட சாதியில் பிறந்தாலும் என்னை மனிதனாகக் கியவர். நானும் என்னைப்போல சாதியிலை குறைஞ்ச பொடியங்கள் என்ற காரணத்தினால் நாகரிகமாக ஒருக்கப்பட்டோம். எனக்கு அந்த நிகழ்வகளை சொல்ல உடன்பாடில்லை. எங்களை 'நீ' என்று விழிப்பார். மற்றவர்களை 'நீங்கள்' என்பார். அப்பொழுதெல்லாம் எனக்கு நெஞ்சு வலிக்கும். ஏன் நவராத்திரி விழாவில் தேவாரம் பாடக்கூட நாங்கள் நாசுக்காக தட்டிக் கழிக்கப்பட்டோம்." இரத்தினம் கம்பிய குரலில் கூறினான்.

"அப்ப துரோணர் மாதிரி மாணவர்களை வேறுபடுத்திப் பார்க்க காரணங்கள் இன்னும் இருக்குது"

"ஓம் ஓம்" இரத்தினத்தின் குரல் வேதனையுடன் ஒலித்தது.

இரத்தினத்தின் வேதனைக் குரல் கனகசபை வாத்தியாருக்கு சம்மட்டியாய் நெஞ்சில் இறங்கியது. நேற்றைய தினம் மனதில் மலர்ந்த இன்ப மலர் கருகியது.

கனகசபை வாத்தியாருக்கு இனம் புரியாத உணர்வுகள் நெஞ்சை அழுத்தின. மனம் "நீ தோற்றுவிட்டாய்" என்று நாயாய் ஓலமிட்டது.

வீடு வந்து சேர்ந்தார் கனகசபை. படலையை திறந்து வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்.

தெய்வானை முன் விறாந்தையின் சுவரில் அறைந்திருந்த ஆணியில் ரோஜா மாலையை தொங்கவிட்டிருந்தான். ✽

கரையோடு அலைமோதி கிசையோடு கவிதந்து
களிகொண்ட தேசமிகு- தமிழ்
கவிகண்ட இன்பமெது?- இன்று
தரையோடு உடல்சாய தமிழன்தன் உயர்மாய்த்
தற்கிகட்ட காலமாச்சே- தரணியில்
தமிழ்கெட்ட கோலமாச்சே!

நத்யோடு உறவாடி நன்மலர் மணங்கூடி
நறுமணந் தருந்தென்றல்- நமை
நெருடிய காலமெங்கே?- இன்று
வீதியோடு வீளையாடி வீதியோரம் உண்டுறங்கி
வதிவிட வரமுயற்றோம்- தினம்
வயிறெரிந்து வாடுகின்றோம்.

நிலவோடு கதைபேசி நிலவொளியில் நினைவற்று
நிகழ்ந்திட்ட காதலெங்கே- அந்த
நீஜமான காலமெங்கே- இன்று
பலமோடு நலமிழந்து பண்போடு புதியிந்து
பரிதவிக்கும் காலமாச்சே- எண்ணப்
பயமான ஞாலமாச்சே!

பண்ணோடு தமிழ்பேசி பனிமலரை அளிமொயித்த
பண்பான பாரெங்கே?- அந்தப்
பசுமையான வாழ்வெங்கே?-இன்று
மண்ணோடு மிதிவெடிகள் மதிமயக்கும்
வெடியொலிகள்
மனிதனைத் தின்கிறதே! -நாமும்
மாண்பிழந் தோடுகிறோம்.

பனியோடு முகமலசி புவீனங்கள் தேன்சிந்த
புள்ளினங்கொள் மகிழ்வெங்கே?-அந்தப்
பொற்கதிர் விடியலெங்கே?- இன்று
மனிதாபி மானமற்ற மனிதங்கள் ஊனமுற்ற
மதிகெட்ட பூமியாச்சே- நாடு
மயானத்தின் கோலமாச்சே!

சமாதானம் கிடைக்குமென சநங்கள்நா
மேங்குகிறோம்

சமாதானம் மலரவேண்டும்- எமக்குச்
சந்தோசம் புலரவேண்டும்!-தமிழன்
நிம்மதியாய் வாழ்வதற்கு நிரந்தரத் தீர்வொன்று
நீஜமாக வரவேண்டும்- நல்வாழ்வு
நழலாகத் தொடரவேண்டும்.

நீர்வை கலைவரன்

யாழ் இந்துக் கல்லூரி
மைதானச் செம்பாட்டுள்
ஆழந்தமிழ்ந்திருக்கின்ற
என்னுடைய நிச்சிரிப்பே!

”உன்னை நான் கண்டேன்
உயிர் துளிர்ந்தேன்
“என்னுடைய”
சின்ன அறை முன்னால்
இருக்கின்ற சிங்காரப்
பொன்னா மயூரா “சிரி”
கொஞ்சம் பாக்கோணும்.

இங்கே எவருமே
இதயத்தாற் சிரிப்பதில்லை.

பல்லால், உடட்டால்
பாவனையால் மட்டுந்தான்,

உன்னைப் போல் நான் சிரித்து
உடை பட்டுத் திருந்தி விட்டேன்.

எனக்குள்ளே இப்போது
ஏராளமாய் முகங்கள்.
வீட்டிற்குள், வெளியில்
விருந்தழைப்பில், காதலி முன்,

சாட்டிற்கு மதுக் கடையில்
என்பதுவாய் ஏராளம்.

அதற்குத் தக்கபடி
அச்சடித்த புன்னகையை
இடத்துக்கு தக்கபடி
இணைந்திடுவேன்.

சின்னவனே!...

கண்ணாடி முன் சிரித்தேன்
கண்ணாவி, சகிக்குதில்லை.

ஏன் முருகன் ஆறு
முகனானான் என்பதுவும்,

இப்போதுதான் எனக்கு
விளங்குதடா- என்றாலும்
என்னுடைய சிறுவயதில்
எப்படி நான் சிரிச்சென்றே

எனக்கொருக்காப் பாக்கோணும்
எங்கசிரி...
சிரி பாப்பம்....

சின்னவனே சிரிப்புகள்

விழிப்பு

ஸ்பாட்டக்கஸ்

அண்மையில் யாழ்நகரில் நிகழ்த்தப்பட்ட பிரம்மாண்டமான அரங்க முயற்சி என்றவகையில் திருமறைக்கலாமன்றத்தின் "ஸ்பாட்டக்கஸ்" நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நாடகம் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றிய சில மனப்பதிவுகளை இக்கட்டுரை அலசுகிறது.

நாடகவரலாற்றில் திருமறைக்கலாமன்றத்திற்கு ஒரு முக்கியத்துவமான இடமுண்டு. பல்வேறு வகைமாதிரியான நாடகங்களை காலத்தின் சூழலுக்கு ஏற்பவும் ஸ்பாட்டக்கஸ் வேர்களின் அடித்தளத்தில் நின்று நவீன பரீட்சார்த்தமான பாச்சல்களினாலும் நிகழ்த்திய பெருமை அந்த மன்றத்திற்குரியது. அந்த வரிசையில் ஸ்பாட்டக்கஸ் பெருங்காட்சிப் பண்புகளுடன் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒரு வரலாற்று நாடகமாகும். அதுவும் உலகப்புரட்சிகளின் வரலாற்றில் ஒரு தொடக்கம் போல் கூறப்படுகின்ற "ஸ்பாட்டக்கஸ்" என்ற அடிமைவீரனின் வரலாறு பார்ப்போரைப் பற்றிவைத்திருந்த சிறந்த கலைப்படைப்பு என்பதில் மாற்றுக்கருத்துக்கு இடமில்லை.

நீண்ட பெரும் அரங்கு, அதில் ஒருபகுதி உயர்ந்த மலையும் மலையடிவாரமும் மையஅரங்கு அதில் வட்டப் பேரரங்கின் சாயல், நெகிழ்வுமிக்க இயல்பு, அடுத்த பகுதி பிரமாண்டமான மாளிகை, இவற்றிக்கு மேலால் தொங்கு பாலம்போல் அமைக்கப்பட்ட பாதை இவை அனைத்தும் அரங்கின் வெளிப்படையான பெருங்காட்சிகள்; திருப்பாடுகளின் காட்சிகளுக்குப் பயன்படுத்தும் இந்த அரங்க பின்னணியை ஸ்பாட்டக்கஸ்க்கு கொண்டு வந்து

எழுதிய ஸ்பாட்டக்கஸ் நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டே நாடகம் எழுதப்பட்டிருந்தது. 'ஹோவார்ட்டாஸ்ட்' உலகப்புக்கழ்பெற்ற நாவலாசிரியர் என்பது யாரும் அறிந்ததே. அவரின் நாவலில் உறைந்திருந்த ஆழத்தை எழுத்தாக்கத்தினாலும் உயிருள்ள பாத்திரங்களினாலும் அரங்கில் வாழவைத்த நெறியாளரின் ஆளுமை சிறப்பித்துக் கூறப்படவேண்டியதாகும். மலையடிவாரத்தில் சுரங்கத்தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்கள், அவர்களுள் ஒருவனான ஸ்பாட்டக்கஸ், அங்கிருந்து விற்கப்படுவது தொடக்கம் அவர்களின் பயிற்சிகள், மலயுத்தப்

போட்டிகள், புரட்சி, பிரமாண்டமான போர் என அனைத்துக் காட்சிகளிலும் நெறியாளரின் கதைப்பின்னல், கருவை கடத்திச் சென்ற முறைமை, சிறந்தவகையில் உச்சத்திற்கு கதையை கொண்டுசென்றமை போன்ற அனைத்துக்குள்ளும் நெறியாளரின் ஆளுமை வெளிப்பட்டது.

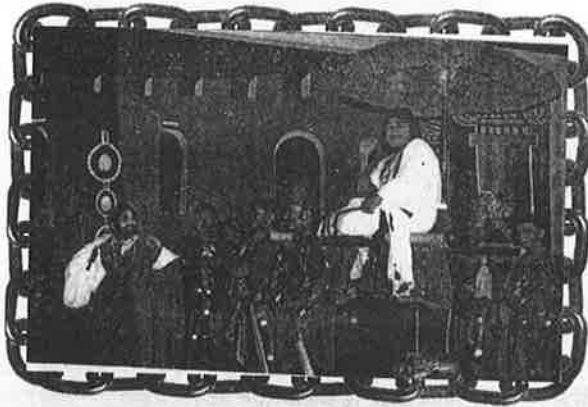
அடுத்த முக்கியமான அம்சம், பாத்திரத் தெரிவும் நடிப்பும் ஆகும். ஸ்பாட்டக்கஸ் பாத்திரத்தை ஏற்றிருந்த திரு சாம்பிரதீபன் மிகச்சிறந்த பாத்திரத் தெரிவு, அவரின் குரல் முதல் உணர்வு வெளிப்பாடுவரை மிகுந்த சிறப்பைக் கொடுத்துநின்றது. அவருடன் 'திராபா' என்ற கறுப்பு அடிமை வீரனின் பாத்திரத்தை ஏற்றவரின் நடிப்பு மிகச்சிறந்ததாக இருந்தது. இவர்கள் மட்டுமன்றி பயன்பட்ட ஒவ்வொரு நடிகளும் குறை சொல்வதற்கிடமின்றி சிறப்பாக செய்திருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் சிறந்த நடிகர்கள் பலரை சிறுவர் முதல் பெரியவர்வரை கொண்டுள்ள மன்றமென்ற வகையில் இது அவர்களுக்கு சாத்தியமாகியிருந்தது. இதற்கு அணிசேர்த்த மற்றொரு அம்சம் 'இசை'. இளம்

இணைத்திருந்தார்கள். இந்த பிரமாண்டமான அரங்கக்களம் முழுவதுமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது அவற்றுக்கு ஏற்ப பயன்படுத்திய ஒளி விதானிப்பும் இந்த ஆற்றுகையின் வெற்றிக்கு ஒரு காரணம்.

இதுதவிர நாடகம் 'ஹோவார்ட்டாஸ்ட்' என்பவர்

இசைக்கலைஞனாகிய அற்புதன் மிகச்சிறந்த இசை ஆய்வை மேற்புலத்து கீழ்ப்புலத்து இணைவுக்கெனச்சில

பரீட்சார்த்தங்களை சிறப்பாக செய்திருந்தார். அடிமைகளின் துன்பங்களை சிறப்பாக வெளிப்படுத்திய அவை இசையை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

இவை அனைத்துக்குள்ளும் வடிவமைக்கப்பட்ட ஆற்றுகை பார்ப்போரை இரண்டு மணி நேரத்துக்கு உறைய வைத்திருந்தது என்றால் அது மிகையல்ல.

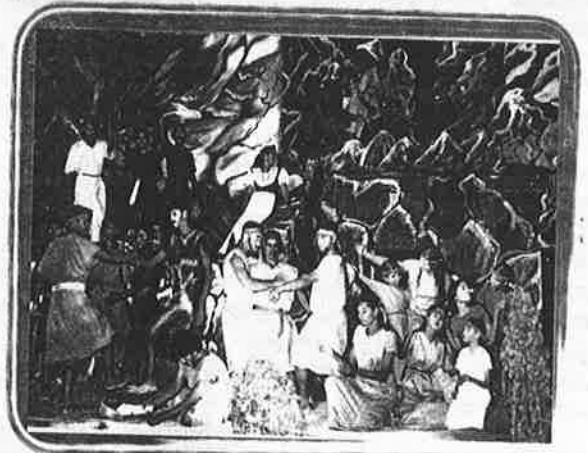
ஆற்றுகைக்கு அப்பால் இதன் கதைத் தெரிவு காலப் பொருத்தப்பாடு பற்றி நோக்குகின்றபோது சில கேள்விகள் எழுந்தன. சமாதான சூழலில் மீளவும் ஒரு புரட்சிவீரனின் வரலாற்றை இந்த மன்றம் ஏன் காட்ட முயன்றது? இது ஒரு முரண்பாடாக தோன்றினாலும் ஆழமாக சிந்தித்தபோது போரின் வடுக்களும் போரெழுந்த காரணங்களும் பின்னணிகளும் தாக்கங்களும் மறக்கப்படவேண்டியவைல்ல. நினைவுபடுத்தப்பட வேண்டியவை. அப்போதுதான் இன்னொரு போர் மூளாதிருக்க யாரும் முயல்வர். அந்தப்

பணியை ஸ்பாட்டக்கல் நாடகம் நிறைவாய் செய்தது. ஈழப்போரின் காரணமுதலும் ஸ்பாட்டக்கல்னின் புரட்சியின் தொடக்கமும் வேறுவேறானதல்ல. அதனை ஆசிரியர் தொட்டுக்கொண்டு சென்றது மட்டுமன்றி, மறைமுகமாக எமது வரலாற்றையே அதற்குள் சொல்லவந்துள்ளார். ஸ்பாட்டக்கலின் கனவாக: அவனது மனைவியினால் கூறப்படும் பின்வரும் கூற்று உதாரணமாக அமைகின்றது.

“அவர் அழிக்க நினைத்தது அதிகார வெறிபிடித்த உரோமைய சாம்ராஜ்ஜியத்தை. காணநினைத்தது ஒரு சுதந்திர தேசத்தை... அங்கே அடிமை என்றும் ஆசான் என்றும் பாசுபாடுகள் இருக்காது. கறுப்பனென்றும் திரேஸியன் என்றும் எகிப்தியன் என்றும் கிரேக்கன் என்றும் வேறுபாடுகள் இருக்காது. அடக்குவோரும் அடக்கப்படுவோரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவர் களுக்குரிய உரிமைகள் பகிரப்பட்டிருக்கும்...”

இது தவிரவும் ஸ்பாட்டக்கல் இறுதியில் என்ன ஆனான்... அவன் அழிக்கப்பட்டான். ஆனால் இங்கே ஆசிரியர் அவன் மரணத்தின் ஆதாரமற்ற கூற்றை தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்டு எமது காலத்துக்கு கதையை மறைமுகமாக கொண்டுவருகிறார். “மானிடரை அடிமைகளாக்கிய மாண்புமிக்க தேசத்திற்கு மறப்போரால் மறுமொழி அளித்த மாவீரன் ஸ்பாட்டக்கல் எங்கே... கோப்தவா வீதிச் சாலைகளில் சிலுவைகளில் தொங்குகின்றானா... இல்லை... கடுஞ்சமரில் காயமே

இல்லாது சிதைந்து போனானா...? இல்லை! அதிகார வெறிக்கும் அடக்குமுறைக்கும் ஆப்புவைத்தவன் அவனே. அவனே சரித்திரமாகிவிட்டான். எங்கெல்லாம் அடக்குமுறையின் நுகத்தடிகள் அழுத்தம் பெறுகின்றனவோ... அங்கெல்லாம் ஸ்பாட்டக்கல் புதிதாய் பிறப்பெடுக்கிறான்...”

இந்தவகையில் சமகாலத்தில் சொல்லப்படவேண்டிய செய்தியை சொன்ன ஆற்றுகையாக ஸ்பாட்டக்கல் இருந்தது. எனினும் சொல்லப்பட வேண்டிய சில குறைபாடுகளும் இருந்தன. ஒலி அமைப்பு சிறப்பாக இருப்பினும் சிலவேளைகளில் இருந்த இரைச்சல் தெளிவின்மைகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். சில இடங்களில் பாத்திரங்களின் மொழி நடையில் செந்தமிழும் பேச்சுத்தமிழும் கலந்து வந்தது. இதனையும் தவிர்ந்திருக்கலாம். மேடைப் பொருட்கள் சிறப்பாக அமைக்கப்படாததும் குறிப்பிடத்தக்க குறிபாடாகும்.

எனினும் நாடக ஆற்றுகை, அனைத்தையும் மீறி மனதிற்குள் துருத்திக்கொண்டு நிற்பது தவர்க்கமுடியாதது. அந்தளவில் திருமறைக்கலாமன்றமும் நாடகத்தின் நெறியாளருமான யோன்சன் ராஜ்குமாரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

அருட்சகோ. ருபன்

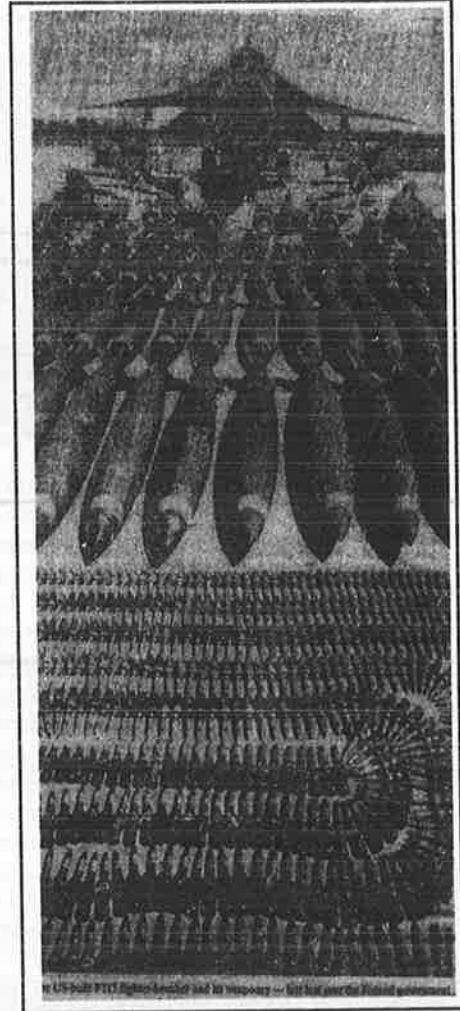
ஆயிரம் ஆண்டுகால மனிதர்கள்

'ஆயிரம் ஆண்டுகால மனிதர்கள்' என்ற தலைப்பில் கடந்த காலங்களில் வாழ்ந்த. பாடசாலைப் பிள்ளைகள் அறிந்திருக்கவேண்டிய பத்துப் பேர் பற்றிய இச்சிறுநூலை திரு. இரா.சடகோபன் எழுதியுள்ளார். இன்றைய பிள்ளைகளின் கல்வியானது பெரும்பாலும் பரீட்சைகளை மையமாகக் கொண்டதென்றும் பாடத்திட்டம், பாட நூல்களுக்கு அப்பால் உலக அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள உதவும் நூல்களை அவர்கள் படிப்பதற்கான ஊக்குவிப்பைக் கல்விமுறை வழங்குவதில்லை என்றும் பல குறைபாடுகள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல இன்று பல்வேறு வயது நிலைகளில் உள்ள பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு ஏற்ற மொழிநடையில் எழுதப்படும் நூல்களும் பற்றாக்குறையாகவே காணப்படுகின்றன. இந்நிலைமைகளைக் கருத்திற் கொள்ளும்போது, இரா. சடகோபனின் இச்சிறுவர் நூலின் முக்கியத்துவம் நன்கு புலப்படுகின்றது.

சட்டத்தரணியாகவும் பத்திரிகையாளராகவும் கவிஞராகவும் சிறந்த ஓவியராகவும் இன்று மிளிர்ந்துள்ள சடகோபன் அவர்கள் கடந்த ஆயிரமாண்டு கால உலக வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மனித நாகரிக வரலாறு, அரசியல் வரலாற்று நாயகர்கள் பத்துப் பேரை இந்நூலில் இளந்தலைமுறையினருக்கு அறிமுகம் செய்கின்றார். அவர்கள் அனைவருமே மாணவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டியவர்கள். அவர்களது வாழ்க்கைப் பின்னணி, பின்பற்றிய கொள்கைகள், ஆற்றிய பங்களிப்பு என்பன பற்றி அனுபவம்மிக்க எழுத்தாளரான சடகோபன் எளிதில் விளங்கும் மொழி நடையில் சிறப்பாக ஒவ்வொரு கட்டுரையையும் எழுதியுள்ளார். நூலின் மற்றொரு சிறப்பு, அட்டைப்படம் உட்பட தேவையான படங்களை நூவாசிரியரே வரைந்துள்ளமைதான்.

பேராசிரியர் சோசந்திரசேகரம்

இந்நூலில் நடந்து முடிந்த ஆயிரம் ஆண்டு காலத்தில் (கி.பி.1000-கி.பி.2000) வாழ்ந்த அதிமானுடர்களான கிறிஸ்தோபர், கொலம்பஸ், வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர், ஆபிரஹாம் லிங்கன், சார்ள்ஸ் டார்வின், கார்ல் மார்க்ஸ், அலெக்ஸாண்டர் சிரஹாம்பெல், மகாத்மா காந்தி, அல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன், அடோல்ப் ஹிட்லர், நீல் ஆம்ஸ்ட்ரோங் ஆகியோரின் வாழ்க்கை வரலாறு அவர்களது படங்களுடன் தொகுக்கப்பட்டு உள்ளது.

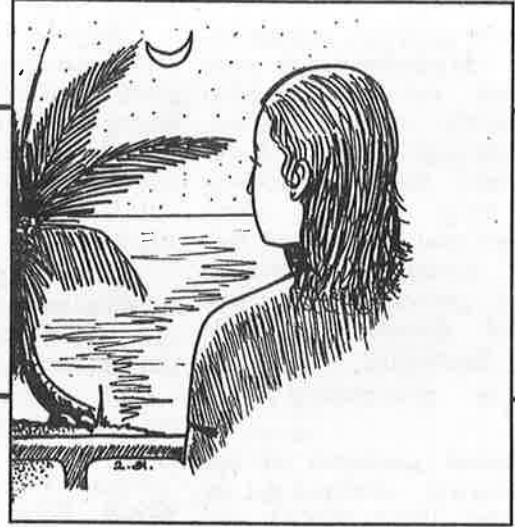
இது அழகுக்காக வீடுகளில் போடும் மாக்கோலம் அல்ல. ஈராக்கிய மக்களை அழிக்க போர்க்கோலம் கொண்டு நிற்கும் அமெரிக்காவின் விமானம் ஒன்றின் ஆயுதக்கோலம்.

உலகநாடுகளுக்கும் மக்களுக்கும் எதிரான அமெரிக்க அரசின் தொடர் நடவடிக்கைகளுக்கூடாகவும் இன்றைய ஈராக்கிற்கு எதிரான யுத்த சன்னதத்துக்கும் எதிராகவும் கிளர்ந்தெழும் உலகமக்கள் பார்வையில் ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் புஸ்ஸும் அமெரிக்க கொடியும்.

கிம்ஃபூக்

மலையாளச் சிறுகதை

நன்றி : 'தாமரை' நவம்பர் 2002

மூன்று மாதங்கள் மருத்துவ மனையில் தங்கி வைத்தியம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்றும் அதற்கு முன்னதாக சில நாட்கள் ஓய்வாக இருக்க வேண்டும் என்றும் மருத்துவர் கூறிய ஆலோசனைக்கிணங்க கோடை காலத்தில் அமைதியாக இருக்க இனிய இடமான சோசியில் உள்ள விருந்தினர் இல்லத்தில் பத்து நாட்கள் தங்கி இருக்க கிம்ஃபூக் வந்திருந்தான். கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த விருந்தினர் இல்லம் அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. தனக்கு நம்பிக்கை, விருப்பம், ஆசை இவைகளை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த கடலை இல்லத்தின் உப்பரிகையிலிருந்தபடியே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆயினும் லௌக்க அதிசயங்களை, சுகானுபவங்களை விரும்பாதிருந்த, அவளது நீண்டகால உடம்பின் வலி அவளுடைய நினைவிற்கு வந்தது.

வழக்கம் போலத் தூங்க வேண்டும் என்ற அவளது முயற்சி பயனளிக் காததால் அறைக் கதவை திறந்துகொண்டு உப்பரிகைக்கு வந்தான். அவளது தலைக்குள் வலியின் சங்கீதம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

கிம்ஃபூக் சுவரின் மீது சாய்ந்தபடியே கடலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது நள்ளிரவு இரண்டு மணி. அதே சமயம் இருவர் அவளை நோக்கி வந்தனர். இளங் கம்யூனிஸ்ட் மன்றத்தின் செயலாளர் நுவான் ஒரு இந்திய எழுத்தாள நண்பனுடன் அவள் அருகே சென்று இருவரும் வாழ்த்துக்கள் பரிமாறிக் கொண்டதும் நுவான் இந்திய நண்பருக்கு அவளை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“இவள் தான் கிம்ஃபூக்”

இந்திய நண்பருக்கு இது ஒரு பெயர்தான். அதற்குமேல் அந்தப் பெயர் பற்றி வேறு எதுவும் தெரியாது. அவன் பதினான்கு நாட்கள் பயணமாக ரஷ்யா விற்கு வந்திருந்தான். இப்போது கேரள மாணவர்கள் நடத்திய விருந்தில் கலந்து கொண்டு விட்டு இருவரும் களைப்புடன் திரும்பிவந்து கொண்டிருந்தனர்.

மலையாள மூலம்
சுரேஷ் அய்க்காரா
ஆங்கில மொழியாக்கம்
கே.எம்.கிருஷ்ணன்
ஆங்கில வழி தமிழாக்கம்
திருவைகாவூர்
கோ.பிச்சை

படிப்பகம்

மாணவர்கள் விடுதியின் பொது அறையில் இந்த விருந்து ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. விருந்துடன் சங்கீத, நடன நிகழ்ச்சிகளும் நடந்தன. கேரள மாணவர்கள், ரஷ்ய மாணவர்களுடன், சீனா, ஈரான் மற்றும் மால்தீவு மாணவர்களையும் அழைத்திருந்தனர். கூடி இருந்த ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டவர்களில் பாதிக்கு மேல் பெண்கள் இருந்தனர். எல்லோரும் மருத்துவ மாணவர்கள். ரஷ்யாவில் மருத்துவர்களுக்கு குறைந்த சம்பளமே வழங்கப் படுவதால் பலர் வேறு வேலை தேடிப்போய் விடுகின்றனர் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் ரஷ்யப் பெண்கள் இந்தத் தொழிலை சேவையாக மட்டுமே கருதுகின்றனர். அப்படியே பணி புரிகின்றனர்.

பொது அரங்கில் மது வகைகளும் இருந்தன. எல்லா உணவுப் பண்டங்களும் பரிமாறப்பட்டதும், பிறகு எல்லோரும் கோலா, வோட்கா மது அருந்தினர். உப்பு, மிளகாய் காரம் இல்லாமலேயே ரஷ்ய முறையில் உணவு வகைகள் தயாரிக்கப் பட்டிருந்தன. விருந்திற்குப்பின் நடன நிகழ்ச்சி தொடங்கியது.

“கிம்.பூக்கை உனக்கு ஞாபகமில்லையா?” என்று இந்திய நண்பரை நூவான் கேட்டான்.

அவன் அவளைப் பார்த்தான். அவள் பாதத்திலிருந்து கை விரல்கள் வரை முடியபடியே வியட்னாமிய பாணியில் உடை அணிந்திருந்தாள். அந்த இளம் பெண்ணின் நீண்ட கூந்தலைத் தவிர வேறு எதையும் காண முடியவில்லை. இப்போதும் கூட அவள் யாரென்று அவனால் யூகிக்க முடியவில்லை. ஏன் நூர்வான் இவளை அறிமுகப் படுத்த வேண்டும்?

“உன் நினைவாற்றலுத் நயம்!”

நூர்வான் அவளைப் பார்த்து முனகியபடி பிரியத்துடன் தொடர்ந்து, 1973ல் புலிட்சர் பரிசு பெற்ற அந்தப் படம் நினைவில் இருக்கிறதா? உடம்பில் ஒரு முறுதுணிகூட இல்லாமல் கதறி அழுது கொண்டே ஓடிய அந்தப் பெண்ணின் படம் உன் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லையா? என்று கேட்டான். பெரும் அதிர்ச்சியுடன் மனம் குழம்பியவனாய் அந்தப் பெண்ணை உற்றுப்பார்த்தான். மீண்டும் ஒரு முறை அவளை நோக்கினான். கிம்.பூக்! ஓகடவுளே! காலங்கடந்ததால் தனக்கு ஏற்பட்ட ஞாபகமற திக்காகத் தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

தன்தலையை ஆட்டியபடியே கிம்.பூக் அவளைப் பார்த்து புன்னகை செய்தான்.

சோர்வுற்றிருந்த இருவரும் மேலும் ஏதுவும் பேசாமல் தங்கள் அறைக்குத் திரும்பிவிட்டனர். அன்று இரவு எழுத்தாளரால் தூங்க முடியவில்லை. அந்தப்படம்- புலிட்சர் விருது பெற்ற அந்தப்படம் ஒரு சகாப்தத்தின் வரலாற்றின் மார்பின் மீது ஆறாத காயமாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

மறுநாள் தாழ்வாரம் வழியாக நடந்து சென்ற போது கிம்.பூக்கைப் பார்த்தான். விருந்தினர் இல்லத்தின் உப்பரிகையிலிருந்து அவள் கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வியட்நாமியப் பெண்களுக்கே உரிய பாய்கில் அவளைப் பார்த்து அடக்கமாக புன்னகை புரிந்தான்.

“இந்த இடம் உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?” என்று ஆங்கிலத்தில் தெளிவாகக்கேட்டான். மொழிபெயர்ப்பாளர் இல்லாமலேயே ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஸ்பானிஷ் மொழிகளில் இருவரும் வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“நான் எழுத்தாளர்களையும், பத்திரிகையாளர்களையும் பெரிதும் மதிக்கிறேன்.” என்றான். பயங்கரமான, கடந்த கால கட்டத்தை எண்ணி

நடுங்கியவாறு முனகினான்.

“.....அன்றைய தினம் கேமராவின் அந்தப் பத்திரிகையாளர் அங்கு வராமல் இருந்திருந்தால்...”

மீண்டும் தன் பார்வையைக் கடல் பக்கம் செலுத்தினான். அவள் பேசும் மனோநிலையில் இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்ட எழுத்தாளர் வெளியே வந்து கட்டி

டத்தின் அருகே தயாராக நின்று கொண்டிருந்த வாடகைக்காரில் ஏறிக்கொண்டான். கார் நகர ஆரம்பித்ததுமே குளிர் அதிகமாகியது. அவனது குளிர்க்காலக் காலணிகள், கம்பளிக்கால் உறைகள், மேல் சட்டைக்கும் மேலாக அணிந்திருந்த தோல் சட்டை, குல்லாய் எதுவும் குளிரின் கடுமையைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை.

மழையைப் போல் பனி தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தது. கார் ஓட்டுநர் அமெரிக்க சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அவனுக்கும் ஒன்றை நீட்டினான். புத்தாண்டு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபடியால் சாலையில் ஏராளமான கார்கள் இங்கும் அங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சில நின்று கொண்டு மிருந்தன. கடுமையான குளிரில் அவன் பசியோடிருந்தான். உயர் ரகமதுவான வேட்காபருக விரும்பினான். வழியில் உள்ள மதுபானக் கடைக்கு சென்றான். அங்கு அவர்களுக்கு பீர்தான் கிடைத்தது. பீர், கல்பசா, ரொட்டியுடன் அவன் திருப்தி அடைந்தான். அங்கு பெண்கள் தான் அனைத்தையும் வழங்கினார்கள். இங்கு வெளிநாடு செல்கிறவர்கள் பற்றிய தகவல் களை கவனிக்கும் அலுவலகத்திலும் எல்லா அதிகாரிகளும் பெண்களாக இருப்பது அவன் நினைவிற்கு

தியாகம்

தன்னையே நாட்டுக்காய் அளி(ழி)ப்பது தியாகம்! தனக்காக நாட்டையே அளி(ழி)ப்பது துரோகம்!

—முருகு—

கவிஞர் முருகு யாத்த கவிதைகளின் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது 'மனிதர்கள்' எனும் நூல். அதில் சிறுதுளி இது. நூலினுள் முழுமையாய் புகுந்து நயப்பீர்.

வந்தது. ஆனால் அவர்களுடைய முகத்தில் பெண்களுக்கு உரிய கவர்ச்சி இல்லை. ஆயினும் அவர்கள் கூர்மையான பார்வையுடன் விரைந்து செயல்படுவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்கள்.

விரைவிலேயே வெளியில் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எண்ணம் மாறிவிட்டது. ஆகவே அவன் சோசிக் குத்திரும்பி வந்து விட்டான். தன் ஆடைகளை மாற்றாமலேயே தன் படுக்கையில் சாய்ந்தான்.

மறுநாள் பனிப் பொழிவு குறைந்துவிட்டது. சூரியன் தயக்கத்துடன் தலையைக் காட்டிய போதிலும் காலை நேரம் வெதுவெதுப்பாகவே இருந்தது. அவன் கிம்.பூக்கின்

அறைக் கதவைத் தட்டினான். அவள் கதவைத் திறந்து அவனுக்கு வணக்கம் கூறி வரவேற்றாள்.

“இரண்டு நாட்களாக நீங்கள் வெளியில் வரவே இல்லையே. நாம் வெளியில் சென்று உலாவிவிட்டு வரலாமா?” என்று கேட்டான்.

அவளது இயல்பான புன்னைகைத் திரையை விலக்காமல் “எனக்கும் இதில் விருப்பம்தான். நான் கடற்கரை வரையில் தான் வரமுடியும். அதற்கு அப்பால் நான் வரமாட்டேன்.” என்றாள்.

கடற்கரையில் சூரிய வெப்பம்

மையில் ரஷ்யா பாசிஸத்திற்கு மரண அடி கொடுத்தது பற்றியும் விரிவாகப் பேசினாள். ஒரு சரித்திர மாணவிபோல் ஊக்கத்துடன் பேசினாள்.

அவள் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டே அவன் அமர்ந்திருந்தான். ஒரு காலத்தில் ரஷ்யாவின் பெயரைக் குறிப்பிட்டாலே அனது இரத்தம் கொதிப்பதற்கு அதுவே போதுமானதாக இருக்கும்.

கேரள மாணவர்களுடன் தான் தங்கி இருக்கும் ரஷ்ய மாணவர்கள் விடுதி பற்றியும் சொன்னான். பெரும்பாலான

அறைகளில் ஆண்களும் பெண்களும் தங்கி இருப்பது பற்றியும் சொன்னான். ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து ஒரே அறையில் தங்கி இருக்க விருப்பம் தெரிவிப்பவர்களுக்கு அறை ஒதுக்க முன் உரிமை தரப்படுவது பற்றியும் விளக்கினான். இதற்காக விண்ணப்பப் படிவத்தில் ஒரு

காலம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பற்றி விடுதி காப்பாளர் விளக்கியதையும் தெரிவித்தான். மேலும் விடுதியிலும் கல்லூரி வளாகத்திலும் பிரச்சினைகள் ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காகவே இந்த ஏற்பாடு என்று காப்பாளர் விவரித்ததையும் தெரிவித்தான்.

சிறிது நேரம் சென்றதும் கிம்.பூக் அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, “நீங்கள் என் மூத்த சகோதரர்” என்றான்.

அந்த வினாடி இதுவரை பார்த்தறியாத அந்த சின்ன தங்கையின் முகத்தைப் பேராவலோடு பார்த்தான்.

“அந்தக் காலத்தில் உங்கள் இந்திய நாடு எங்களுக்குப் பேராதரவு அளித்து வந்திருக்கிறது.

இதுபற்றி ஒரு பாட்டு உண்டு. நான் பெரியவளாக வளர்ந்ததும் அந்தப் பாடலைக் கற்றுக் கொண்டேன். உங்கள் இந்திய மொழியிலேயே உங்களுக்கு அதை வழங்குகிறேன்.

“உங்கள் நாமமும் எங்கள் நாமமும் விபட்டாம் தான்” என்று தொடங்கும் அந்தப் பாடலை என் ஒன்றுவிட்ட அத்தை எனக்கு சொல்லிக் கொடுத்தான்” என்று ஆர்வத்தோடு சொன்னாள் கிம்.பூக்.

அவன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த, உற்சாகமான வட்டத்திற்குள் விவாதம் சுற்றி வருவதில் அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

“கிளிண்டன் கட்டாய ராணுவ சேவையை எதிர்த்தார். இல்லையா? அவருடைய பதவிக் காலம் முடிவதற்குள், அவரால் வியட் நாமிற்குள் வராமல் இருக்க முடியவில்லை.”

“தன்நாடு செய்த குற்றத்திற்காக வருத்தம் தெரிவிக்க வந்திருக்கலாம்” என்றான்

நபலாம் குண்டுகளின் பயங்கரமான விளைவுகள் பற்றி அவன் நேரடியாகக் கேட்டான். அவள் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் தான் அணிந்திருந்த ஆடைகளை மேலே சுருட்டினாள். என்ன பயங்கரம்! அவன் உடம்பின் சதைகளை சுட்டு எரித்திருந்த அடையாளங்கள் கண்டு அவன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். இந்த குண்டுகள் அவன் உடம்பில் ஏற்படுத்திய தீக்காயங்கள், அவளுக்கு நிரந்தரமான வலியையும், தூக்கமின்மையையும் உண்டாக்கி விட்டது. இவைகளுக்கெல்லாம் வைத்தியம் செய்து கொள்வதற்காகவே மருத்துவரின் ஆலோசனையின்படிதான் இங்கு வந்த இந்த இல்லத்தில் தங்கி இருப்பதாகவும் சொன்னாள்.

பழைய புகைப்படங்களைப் பற்றி அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். அது கிம்.பூக்கின் கோர் உருவத்தை உலகெங்கும் காட்டியது. நபலாம் குண்டுகளுக்குப் பயந்து வேறு நான்கு குழந்தைகளும் அவன் பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர்.

நாட்டுக்கூத்து நூல் வரிசையில் புதிய வரவு 'கம்பன் மகன்'

யோ. யோன்சன் ராஜ்குமாரின் எழுத்துருவாக்கத்திலும் அண்ணாவியார் அ.பேதமன் ஜெயராசாவின் எழுத்துருவாக்கத்திலும் வெளிவந்துள்ளது. திருமறை கலாமன்றத்தினால் வெளியிடப்பட்ட இந்நாட்டுக்கூத்து அண்மையில் இருநாட்கள் மேடையேற்றப்பட்டது.

இதழரக இருந்தது. இனிய இளங்காற்று லேசாக வீசியது. எவ்வளவு நேரமானாலும் இங்கு கழிக்க முடியும் என்று நினைத்தான்.

நபலாம் குண்டுகளால் வியட்நாமுக்கும் மக்களுக்கும் ஏற்பட்ட அழிவையும், ஆறாத துயரங்களையும் பற்றி அவள் எதுவும் சொல்லுவாள் என்று நம்பினான். ஆனால் ரஷ்யப் புரட்சியின் பிற்காலம் பற்றி பேசினாள்.

லெனின் ஆணையின் படி குளிர்கால அரண்மனையின் மீது யுத்தக் கப்பல் 'அரோரா' தன் முதல் குண்டை வெடித்து ரஷ்யப் புரட்சியைத் தொடங்கி வைத்ததைப்பற்றிப் பேசினாள். பிறகு ஸ்டாலின் ஆட்சிக்காலம் பற்றியும், ஸ்டாலின் தலை

அவளுடைய தம்பியும் அவர்களில் ஒருவன். அப்போது கிம்.பூக்கு விற்கு எட்டு அல்லது ஒன்பது வயதிருக்கும். அவள் உடம்பில் ஆடைகளே இல்லை. குண்டு வீசிய இடத்தில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் தன் ஆடைகளை இழந்துவிட்டு, அந்த பயங்கரத்திலிருந்து தப்பி பீதியுடன் அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த மௌனப் படத்தில் தன் கைகளை விரித்துக் கொண்டே தன்னைக் காப்பாற்றும் கோரி அழுதபடியே ஓடினாள். அந்தத் திடமான மனோவலிமை படைத்த புகைப்படக்காரர், அவளைத் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருந்த முன்று அமெரிக்க வீரர்களையும் தன் படத்தில் சிக்கவைத்து விட்டார்.

“அன்று பள்ளிக்கு விடுமுறை. எனது பெற்றோர்கள் வேலைக்கு சென்றுவிட்டனர். நானும் என் தம்பியும் அடுத்த வீட்டுக்கு குழந்தைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். இடிஓசை போன்ற ஓர்பெரும் சத்தம் கேட்டது. எனது துணிகளில் தீப்பற்றிக் கொண்டது என் நினைவிற்கு வருகிறது. என்னைக் காப்பாற்றிய அந்தப் புகைப்படம் எடுத்தவரை எனக்கு ஞாபகம் இல்லை.” சிறிது நேரம் சென்றதும் அவள் தொடர்ந்தாள். “நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள். இந்த குண்டு வெடிப்பின் ஆபத்தையும் அழிவையும் நீங்கள் பார்த்ததில்லை.”

மிக்க மனவேதனையோடு, மரணத்தின் கோரப்பிடயில் இருந்து தப்பி வாழ்க்கையில் மீண்டும் பிரவேசித்துள்ள அந்தப் பெண் தன் முன்னால் அமர்ந்திருப்பதை அநுதாபத்தோடு பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

“எனது நண்பர் ரோமி அந்தோணி இன்னம் இரண்டு நாட்களில் இங்கு வருவார். எனது வைத்திய செலவிற்காக பணம் கொண்டு வருகிறார். எனது வைத்தியம் முடிந்ததும் நாங்கள் மணம் செய்து கொள்வோம்.” என்றாள்.

அவள் விரைந்து குணம் அடையவேண்டும் என்ற தனது

பேரா வலை மனப்பூர்வமாக அவளிடம் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

“டையாக்சின் என்ற ரசாயன விஷவாயு குண்டு பத்து லட்சத்தின் ஒரு பங்கு சாதாரணமான ஒரு பிராணியைக் கொல்வதற்குப் போதுமானது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அமெரிக்கப் போர்விமானங்கள் இந்த விஷவாயு குண்டுகளில் 180 கிலோவை எங்கள் வியட்நாம் மண்ணில் வீசினார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இது மூன்று தலைமுறைக்கு வியட்நாம் பூமிக்கும் மக்களுக்கும் பேரழிவை உண்டாக்கி விட்டது. கிம்.பூக் கோபாவேசத்துடன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“டையாக்சின் விஷவாயு குண்டுகளை அவர்கள் கையாண்டபோது, அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சேதத்திற்காக அமெரிக்கர்கள் நீதிமன்றம் மூலம் சென்ற ஆண்டு 18 கோடி டாலர்கள் நஷ்டஈடு கோரினார்கள். எங்களுக்கு ஏற்பட்ட அழிவிற்கு நஷ்ட ஈடு எவ்வளவு இருக்கக்கூடும். இதை யார் கொடுப்பார்கள்? அவளது மன எழுச்சி தணிந்து பெருமூச்சு விட்டாள். நீண்ட நேரம் மௌனமாக இருந்தாள்.

இடது கையால் தன் தலையைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டே, “வலி கடுமையாகிக் கொண்டிருக்கிறது.” என்றவள் மேலும் தொடர்ந்தாள்: “நாம் திரும்பிப்போகலாம். நீங்கள் உங்கள் அறைக்குச் சென்று சற்று ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தாள். அப்போது தான், மறுநாள் அவன் இந்தியாவிற்குத் திரும்பிப்போகும் தகவலைத்

அமைப்பு ரீதியாக திரட்டப்படும் மதஉணர்வுகளும் ஆன்மீகமும் கொடுக்கும் தளத்தில்தான் வகுப்பு வாதம் மக்கள் சமுதாயத்தில் ஊடுருவிப் பரவுகிறது.

தெரிவித்தான். சிறிது நேரம் தலைகுனிந்திருந்தவன், “நாம் மீண்டும் எப்போதாவது சந்திப்போமா என்பது சந்தேகம் தான். ஆனால் இந்த உலகில் எனக்கென்ற ஒரு அண்ணன் இருக்கிறார் என்ற உணர்வே எனக்கு நிம்மதியை அளிக்கும்” என்று சொன்னான்.

மறுநாள் அவளிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ள அவன் அவளது அறைக்கு சென்ற போது வலிதாங்க முடியாமல் அவன் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தான். “நீங்கள் எப்போதாவது இந்தியா வந்தால் என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லி தன் முகவரி அட்டையை அவளிடம் கொடுத்தான். அவன் மிகுந்த சிரமத்துடன் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“உங்களுக்குக் கொடுக்க எனக்கு நிரந்தரமான முகவரி இல்லை.” என்று வலியுடன் பபபடத்தபடி சொன்னான்.

பிறகு பேச்சில் தடுமாற்றமின்றி, தாங்கள் கனடாவில் குடியேறத் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருப்பதையும் சொன்னான். “மேலைநாடுகள் பற்றி இந்தியர்களாகிய நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். எனது முடிவு பற்றி நீங்கள் கோபம் கொள்ளலாம். ஆயினும் ஒன்றை நீங்கள் மனத்தில் குறித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் ஒருபோதும் நவீன மிதவாதக் கொள்கைக்குத் துணை போகமாட்டேன்.” என்றான்.

இதற்கு அவளிடம் பதில் இல்லை. ஆயினும் கதவருகில் சென்றவன் திரும்பி அவளை நேருக்கு நேராகப் பார்த்து குரலில் கண்டனம் தொனிக்க, “ஆனாலும் உங்களைப் போன்றவர்கள் மேலைநாடுகளின் ஆசைபைத் தூண்டும் மோசவலையில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம்” என்று சொன்னான்.

வலியுடன் இருந்த தலையை லேசா ஆட்டியபடியே வியட்நாமியருக்கே உரிய புதிரான புன்னகையுடன் கிம்.பூக் விடை கொடுத்தான். ★

சுயம்சூ வெளிப்பு, இலக்கிய வெளிப்பு, அறிவினை

ஒரு புத்திஜீவியின் மனக்குழப்பம்

பாமரன்

கனடாவில் இருந்து வெளிவரும் 'காலம்' சஞ்சிகை மூத்த எழுத்தாளர்கள் அறிஞர்களை கௌரவித்து சிறப்பிதழ்களை வெளியிட்டு வருவதுடன் அவர்களது நேர் காணல்களையும் அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் பிரசுரித்துவருகிறது. மாக்கிய எதிர்ப்புச் சஞ்சிகையாக பிரகடனப் படுத்திக்கொள்வது போன்று கடந்த இதழில் பேராசிரியர் கைலாசபதி பற்றியும் 'இலக்கிய கமிசார்கள்' பற்றியும் வழமையான நீந்தனைகளை முன்வைத்த இச்சஞ்சிகை தனது 17வது இதழிலும் ஈழத்து மூத்த எழுத்தாளர் கே.கணேஷ் அவர்களுடனான எம்.ஏ.நுஃமான் நேர்காணலை 'மாக்கிய வாதிகளும் பாஸிசத் தைத்தான் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளது.

மாக்கிசமும் மாக்கியவாதிகளின் நடைமுறைகளும் விமர்சனங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை அல்ல. நடைமுறைக்கான ஒரு தத்துவம் என்ற வகையில், விமர்சன சுயவிமர்சன முறையை ஏற்றுக் கொள்வதுடன், யதார்த்த நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப இயங்கியல் அடிப்படையில் மாறுதல்களை ஏற்கவும், ஏற்படுத்தவும் வல்லமை பொருந்திய தத்துவ நெறிமுறையாக இருப்பதே மாக்கிசத்தின் சிறப்பாகும்.

ஆனால் கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும் இலக்கிய மேடைகளிலும் மாக்கிசமும் அதனை சார்ந்த கலை இலக்கியக்காரர்களும் தாக்குதல் களுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் உட்பட்டது போன்று ஏகாதிபத்திய சார்பாளர்களும் பழையமைவாதிகள், மதஅடிப்படையாதிகள் எவரும் இவர்களால் கண்டிக்கப்பட்டதில்லை. அதுவும் இவர்களைப் பொறுத்தவரை மாக்கிசம் கல்லறைக்கு போய்விட்ட தத்துவம். தமிழ்ச்சூழலிலும் உலகிலும் மாக்கிசப் படைப்பாளிகளோ, அறிஞர்களோ, அரசியல் வாதிகளோ பலவீனம் அடைந்துள்ளார்கள் என

எண்ணுபவர்கள். அப்படிப்பட்ட நிலையிலும் மாக்கிசத்தின்மீது இவர்களுக்கு ஏனிந்த வன்மம் ஏற்படுகிறது.

ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலின்கீழ் பெருகும் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தினால் மனித விழுமியங்கள் அழிக்கப்பட்டு, அடிப்படை வாதங்களும் ஒடுக்குமுறைகளும் பெருகிவரும் ஒரு சூழலில் அவைகளின் மீது கவனம் செலுத்தப்படாமல் மாக்கிசத்தின்மீது இவர்களது கவனம் திரும்புவது ஏன்?

இங்குதான் பலபெரும்பல்லான புத்தி ஜீவிகள், அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர் களின் தத்துவத் தெளிவும் உறுதியான நிலைப் பாடும் கேள்விக்குள் ளாக்கப்படுகிறது. அவ்வக்காலகட்டத்தில் அதிகாரம் பெற்றிருக்கும் கருத்துக்களுக்கும் அரசியலுக்கும் ஊதுகுழல்களாக செயற்படும் இவர்களது பலவீனம் வெளிப்படுகிறது. ஐம்பது அறுபதுகளில் உலகெங்கும் மாக்கிச கருத்துக்கள் வளர்ச்சியடைந்தபோது முன்வரிசையில் நின்று செயற்பட்ட சிலர், எண்பதுகளின் பின்னர் மாக்கிச அரசியலில் ஏற்பட்ட தற்காலிக பின்னடைவுடன் தளர்வடைந்துள்ளனர். சிலர் என்.ஜி.ஓக்களால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டு ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலுக்கு ஆதரவாக குரல் கொடுக்கும் அளவிற்கு சீரழிந்துள்ளனர்.

எதிர் முகாயில் நின்று எப்பொழுதுமே மாக்கிசக் கருத்துக்களை எதிர்த்து வருபவர்களை மக்கள் அடையாளம் காண்பது சுலபம். அவர்களது வர்க்கச் சார்பு வெளிப்படையானது.. ஆனால் தம்மை மாக்கிசநடுக்கள் என்றும் மாக்கிச ஆதரவாளர்கள் என்றும் கூறி அந்த அணிகளில் முன்னின்று செயற்பட்டவர்களின் எதிரான கருத்துக்கள் மாக்கிசக் கருத்தியலின் வளர்ச்சிக்கு ஊறு செய்வதுடன் மாக்கிசத்தின் எதிரிகளுக்கு பலமான ஆயுதங்களாகவும் பயன்படுகின்றன. ருஷ்யப் புரட்சிக்கு முன்பிருந்தே இத்தகைய

போக்கு இருந்து வருகிறது. இவர்களைப் போன்ற புத்திஜீவிகளும் -பிரபல்யங்களும் தேடல்களும் அடைவுகளும் எப்பொழுதும் மாக்கியத்துக்கு எதிராகவே பயன்பட்டுவருகிறது.

எழுத்தாளர் கே.கணேஷ் இந்நேர்காணல் மூலம் தனது தத்துவார்த்த நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தியதுடன் 'காலம்' இதழும் புகலிடத்து கனவான்களின் கண்ணோட்டத்துக்கேற்ப தனது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது எனலாம்.

மூத்த எழுத்தாளர் கே.கணேஷ் மூத்தில் மட்டுமல்ல தமிழகத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்ப கர்த் தாக்களில் ஒருவராகவும் இருந்திருக்கிறார். தமிழகத்தின் ஆரம்ப மாக்கியர்களுள் ஒருவரான பஜீவானந்தம் போன்றவர். களுடனும் மாக்கிய சார்பான இந்திய எழுத்தாளர்கள் பலருடனும் உறவினைக் கொண்டிருந்தவர். பல மாக்கிய சார்பான நூல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து பங்களிப்பைச் செய்தவர். தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் வெளியீடுகளாகவும் இவரது பல பயனுள்ள நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இவ்வாறு தன்னை ஒரு மாக்கிஸ்ராக மாக்கிய அணியை சேர்ந்தவராகக் காட்டிக் கொண்ட ஒருவர் அவர் நேர்காணலில் குறிப்பிடுவது போலவே "வெளியில் உள்ளவர்கள் அப்படித்தான் நினைத்தார்கள், உறவினர்கள் கூட என்னை ஒதுக்கி வைத்தார்கள், கணேசா... அவன் ஒரு கொம்பூனிஸ்ட்" என மற்றவர்கள் நம்பும்படிச் செயற்பட்ட ஒருவர் மாக்கியம் பற்றிய எதிர்தலை விமர்சனத்தை முன்வைக்கும் போது அது இளம் தலைமுறையினர் மத்தியில் குழப்பத்தையும் நம்பிக்கையின்னத்தையும் ஏற்படுத்த உதவுகிறது. மனித சமூகம் பற்றிய ஆழமான சமூகவிஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்துடனான புரிதலுக்குப்பதிலாக - மதநம்பிக்கையை முன்வைப்பது ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலின் மாயவலைக்குள் அவர்களை இலகுவாக வீழ்ந்து விடத் துணை புரிகிறது.

சாதாரண மக்களிடம் இவ்வாத பரந்த வாசிப்பும் தேர்ந்த அறிவும் 'ஆழ்ந்து பார்க்கும் ஞானமும்' கூடிய தன்மையும் உள்ள இவர்களைப் போன்ற புத்திஜீவிகளிடம், மூத்த எழுத்தாளர்களிடம் -இன்றும் பல்வேறு ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் உள்ளாகித் துயருறும் மக்களின் எதிர்பார்ப்பு-ஒடுக்குமுறைகளும் சுரண்டல்களும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் இவ்வாத -புத்தங்களும் அழிவுகளும் இவ்வாத- சுதந்திரமும் சமத்துவமும் சுபீட்சமும் நிறைந்த உலகை உருவாக்க இவர்கள் கூறும் வழிமுறை என்ன என்பதுதான்.

எழுத்தாளர் கணேஷ் தனது நேர்காணலில்

'ஆண்டவனுக்குப் பயந்துகிட்டு இருந்தோம் என்றால் நெறிமுறைகள் அது சட்டமாக இருந்தாலும் வேறு எதுவாக இருந்தாலும்

வாழ்க்கை ஒழுங்காக இருக்கும். இல்லை என்று சொன்னால் திக்குத் திசை மாறிப்போகும். தண்டவாளத்தில் இருந்து புரண்டமாதிரி' என்கிறார்.

இதன்மூலம் தனிமனிதர்களுக்கு தற்காலிக மனஅமைதியைத் தந்தாலும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மக்களை அறியாமையிலும் அடக்குமுறைகளிலுமிருந்து விடுவிக்கத்தவறிய, இன்னும் மத அடிப்படையாதமாக மாறி ஒவ்வொரு நாடுகளிலுமுள்ள அதிகார இயந்திரத்துடன் இணைந்து நின்று ஏற்றத்தாழ்வும் ஒடுக்கு முறைகளும் நிறைந்த இச்சமூக அமைப்பைக் கட்டிக்காக்கத் துணைபுரியும் மதத்தின் மீது நம்பிக்கை வைப்பதையே இவர் விடுதலைக்கு மார்க்கமாக காட்டி நிற்கிறார்.

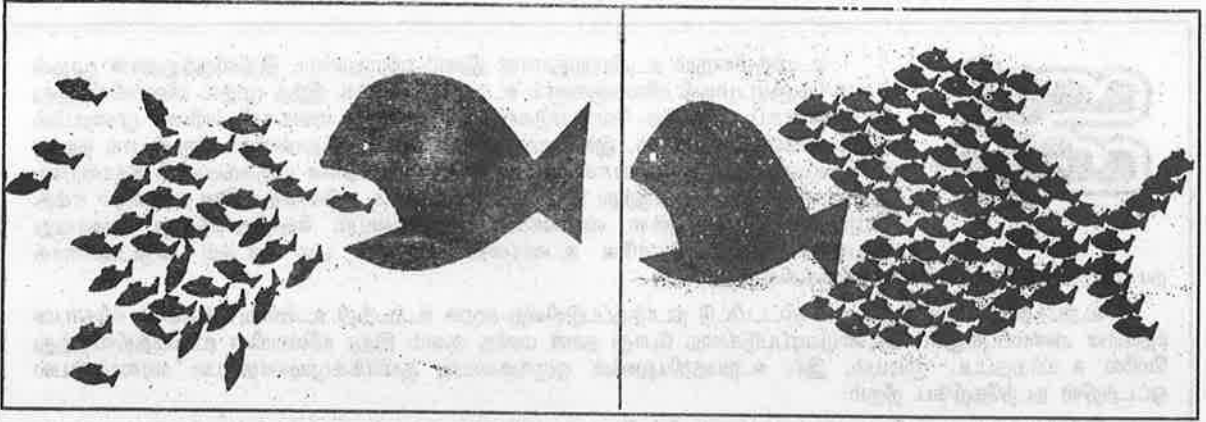
அதுமட்டுமல்ல, 'மேலும் இன்றைய நிலையில் நாம் விரக்தியடைந்துதான் போயிருக்கிறோம். ஆனால் உலகம் முழுவதும் பார்த்தீர்கள் என்றால் பிற நாடுகளில் கூட துன்புறும் மக்களுக்கு உதவவேண்டும் என்ற இரக்க உணர்வு ஏற்பட்டுள்ளது. அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் இதைக்காட்டுகின்றன.' என்று உலகமயப் பொருளாதாரத்தின் பிரிக்கமுடியாத பகுதியாகி விட்ட என்.ஐ.ஓக்கள் மீதும் நம்பிக்கை கொள்ள வைக்கிறார்.

இன்றுவரை தன்னை மாக்கிஸ்ட்டாக மாற்றிக்கொள்ள விரும்பாத இவர் 'உண்மையைச் சொல்லப்போனால் காந்தியம்தான் என்னைக் கவர்ந்தது.' என்று தனது தத்துவ நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். காந்தியத்தால் விடுதலைபற்ற இந்நியாவும், காந்தி பிறந்த குஜராத் மண்ணும் இன்று இந்துத்துவ வெறியர்களினால் கறைப்படுகிறது. முஸ்லீம்களும் கிறிஸ்தவர்களும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் உயிரோடு சுட்டெரிக்கப்படுகிறார்கள். ஜனநாயகப் போர்வையை விலக்கிப்பார்த்தால் அங்கு நடக்கும் 'இஸ்ம்' எது என்பது தெரியவரும். காந்தியம் காட்டிய விடுதலைப்பாதையின் விளைவு இது.

இங்கு எழுத்தாளர் கணேஷ் அவர்களின் தனிமனித விருப்புக்கள் தேர்வுகள் மீது நாம் விமர்சனத்தை முன்வைக்கவில்லை. மாக்கிய சார்பாளராக தனது நடவடிக்கை மூலம் தன்னை அடையாளப் படுத்திக்கொண்ட ஒருவர்மீது - அவர் மாக்கிசத்திற்கு எதிராக முன்வைக்கும் விமர்சனத்தின்மீதுதான் இவை முன்வைக் கப்படுகிறது. இது எழுத்தாளர் கணேஷ் அவர் களுக்கு மட்டுமல்ல - இத்தகைய நிலைப்பாட்டில் உள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் பொருந்தக்கூடியது.

மாக்கிசத்தை விமர்சிப்பவர்கள் மூன்று நிலைகளில் நின்று விமர்சிக்கின்றனர்.

1. அதிகார வர்க்கத்தினர், அவர்களைச்சார்ந்து அவர்களது கருத்தை ஏற்று வாழ்பவர்கள் - ஏற்றத்தாழ்வும் ஒடுக்குமுறைகளும் இயல்பானவை,

நீர்நதிரமானவை என்பவர்கள். தமது அதிகாரத்துவ சுகபோக வாழ்வுக்குத் துணையாகும் இச்சமூக அமைப்பு நீடித்துப் பலமாக நிலைக்க வேண்டும் என்று கருதுபவர்கள். இவர்களுக்கு சமூக மாற்றத்துக்கு தூண்டுதலாக துணையாக அமையும் மாக்சிசம் 'புதமாக' படுகிறது. தமது ஆதிக்கத்துக்கு ஆப்பு வைக்கும் மாக்சிசத்தை மக்கள் பார்வையிலிருந்து மறைப்பதற்கும் திரிப்பதற்கும் அழிப்பதற்கும் அனைத்து வழிமுறைகளையும் கையாள்வர். 'வேண்டாப் பெண்டாட்டி கைபட்டாக்குற்றம், கால்பட்டாக்குற்றம் என்பது போல' மாக்சிஸ்ட்டுகள் இறுக்கமாக இருந்தால் இரும்புத்திரை, சர்வாதிகாரம் என்பார்கள். தளர்வாக இருந்தால் இப்பொழுது மாக்சியம் தோற்றுவிட்டது என்பார்கள்.

2. மத்தியதரவர்க்க நிலைப்பாடுள்ளவர்கள். ஏற்றத்தாழ்வுகள், ஒடுக்குமுறைகள், கொடுமைகளுக்கு உட்படும் 'பிறர் ஈனநிலைகண்டு துள்ளும்' உணர்வுடன் சமூகமாற்றச்சிந்தனையை ஏற்பவர்கள். த்தயீதவ அடிப்படையில் இதற்கான காரணங்களைக் கண்டறிந்து அதன்வழிநின்று செயற்படும் உணர்வும் விருப்பமின்றி போதனைகளால் நல்லெண்ணத்தை உருவாக்கி சமூக மாறுதலைக் கொண்டுவரமுடியும் என நம்புபவர்கள். ஒடுக்குமுறையாளர்களின் வன்முறையை புரட்சிகர வன்முறையால் எதிர்கொள்ளவேண்டிய யதார்த்தநிலை ஏற்படும்போது மனங்குழம்பி இருக்கின்ற அதிகார அமைப்பே போதும் என எண்ணுபவர்கள்.

3. அடிப்படைச் சமூக மாற்றம் ஏற்பட்டால் அன்றி தம்மைப்போன்றவர்களுக்கு வாழ்வில்லை என்று எண்ணுபவர்கள். தமது ஒடுக்கு முறையிலிருந்து பாடங்கற்று- சகல ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் அதிகாரங்களுக்கும் எதிராகப் போரிடும் மன உறுதியைப் பெற்றவர்கள். அதன் காரணங்களையும் மாற்றுவதற்கான வழி முறைகளையும் புரிந்துகொண்டு சமூக மாற்றத்துக்கான செயற்பாடுகளில் தளராத ஈடுபடுபவர்கள். தவறுகளும் தோல்விகளும் தற்காலிக பின்னடைவுகளும் ஏற்படும் போது

விமர்சனங்களை ஏற்று சுயவிமர்சனத்துடன் மாற்றத்தை நோக்கிச் செயற்படுபவர்கள்.

இம்முன்று வகையினரின் இரண்டாவது வகையினராக மகாகவி பாரதி முதல் எழுத்தாளர் கணேஷ் வரை பெரும் எண்ணிக்கையானோரை நாம் அடையாளம் காணலாம். வன்முறையற்ற சம்மஊகமாற்றம் எல்லோரும் விரும்புவதுதான். ஆனால் அதன் எல்லைப்பரப்பைக்குறைப்பதற்குக் கூட இன்றுள்ள தத்துவங்கள் அனைத்திலும் மாக்சியத்தால்தான் வழிகாட்டமுடியும். பின் நவீனத்துவக் குழுப்பங்களோ- ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலோ அல்ல. தவறுகள் இருந்தாலும் ஸடாலினையும் கிட்ஸரையும் சமப்படுத்துவதால் பலமடைவது ஆதிக்க சக்திகள்தான். 'துப்பாக்கிக் குழாயிலிருந்துதான் அரசியல் அதிகாரம் பிறக்கிறது' என்ற சமூகவிஞ்ஞான உண்மையை ஏற்க மறுப்பவர்கள், நுகர்வியக்கனவுகளின் மயக்கத்துடன் அமெரிக்க ஏவுகணைகள் மூலம் உலகெங்கும் ஐனநாயகம் பரவுவதாகவும் நம்பலாம்

எழுத்தாளர் கணேஷ் குறிப்பிடுவதுபோன்று 'தீமை செய்ய அஞ்சுவது', 'நன்மை செய்ய விரும்புவது', 'ஓழுங்காக இருப்பது', 'நடுநிலையைக் கடைப்பிடிப்பது' என்ற அறிவுரைகள் அனைத்தும் மேலானவை. ஆனால் இவை புதியவை அல்ல. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மதத்தலைவர்களும், அறிஞர்களும் சொல்லி வருவதுதான். இவைகளை ஒருசில மனிதர்கள் அல்ல, பெரும்பான்மையான மக்கள் கடைப்பிடிப்பதற்கான சூழலை ஏற்படுத்த எமக்கு முன் உள்ள வழிமுறை எது என்பதுதான் இன்றைய தகவல் தொழில்நுட்ப யுகத்திலும் எமக்குமுன்னுள்ள வினாவாகும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆலயங்களிலும் சேர்ச்சுக்களிலும் மசூதிகளிலும் விகாரைகளிலும் ஒத்த ஓழுக்கநேரிகளையா நாம் போதித்தப்போகிறோம். பாபர் மசூதி இடிப்புகளுக்கும் மத்திய கிழக்கின் சிலுவை யுத்தங்களுக்கும்தான் எம்மால் மீண்டும் மீண்டும் திரும்ப முடிகிறது.

உயிருள்ளதும் உயிரற்றதுமான இனம் புரோடிஸ்ரா. இதிலிருந்துதான் முதல் தாவரங்களும் முதல் விலங்குகளும் உருவாகியுள்ளன. இந்த முதல் விலங்கிலிருந்து பிரதானமாகப் பின்வந்த வேறுபாடுகளினால் அனேக வகைகள் வரிசை முறையில் குடும்பங்கள், வம்சங்கள், இனங்களான விலங்குகள் தோன்றின. இறுதியாக நரம்பு மண்டலங்களும் முழுவளர்ச்சி பெற்று முதுகெலும்புள்ள மிருகங்களும் தோன்றின. இவைகளின் மத்தியிலிருந்து இறுதியாக இயற்கை தன்னைத்தானே உணரும் சக்தி பெற்ற முதுகெலும்புள்ள விலங்கான மனிதனையும் தோற்றுவித்தது. அதாவது இயற்கை தன்னைத்தானே உணரவைப்பதற்காக பல லட்சம் வருடங்களாக

தயார்படுத்திக் கொண்டே வந்திருக்கின்றது.

உற்பத்தியும் விநியோகமும் திட்டமிட்டு நடாத்தப்படுகின்ற சமூக உற்பத்தி உணர்வு பூர்வமாக ஸ்தாபன ரீதியான அமைப்புகளுக்குள் கொண்டுவரப்படுகின்ற போது தான் மனித குலம் இதர விலங்கின உலகத்திலிருந்து மேலே உயர்த்தப்பட முடியும். இவ் உற்பத்தியுறவின் ஒருங்கமைவு தவிர்க்கமுடியாத படி வரலாற்றியல் ஓட்டத்தில் நடந்தேறியே தீரும்.

இவ்வாறாய் எவ்வளவோ சகாப்தங்களின் பின் கோடிக்கணக்கான வருடங்களுக்குப்பின் லட்சக் கணக்கான தலைமுறைகளுக்குப்பின் திருவங்கனிலிருந்து உந்திக் கொண்டுவரும் உறை பனிப்படலத்தை உருக்கிவிடுவதற்கு சூரியனுடைய குறைந்து வரும் வெப்பம் போதாததாகிவிடக்கூடிய காலம் தவிர்க்க முடியாமல் வந்தேதீரும். அப்போது மனித குலம் வெப்பம் கூடிய பூமத்திய ரேகையைச் சுற்றி சூழ்ந்து வாழும் நிலை ஏற்பட்டு கடைசியாக அங்கும் வாழப்போதுமான வெப்பம் இல்லாத நிலையை எய்திவிடும். பிறகு படிப்படியாக உயிர்ப்புள்ள ராசிகளின் கடைசி மிச்ச சொச்சங்களும் மறைந்து விடும். சந்திரன் போல் இந்நிலை உலகம் ஒளி அணைந்து உறைந்து போய்விடும்.

ஒரு காலத்தில் நமது பிரபஞ்சத் தீவைச் சேர்ந்த பொருள்கள் குறைந்து இரு கோடி விண்மீன்களைக் கொண்ட சூரிய மண்டலங்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய அளவிற்கு தனது இயக்கத்தை வெப்பமாக மாற்றியுள்ளது. அதேபோல் அது படிப்படியாக மறைவதும் திண்ணம். எவ்வாற்றும் எப்படி நிகழ்ந்ததோ அதே பொல் நமது சூரிய மண்டலத்தின் எதிர்கால இறந்த சூரியனும் அதாவது அணைந்து போன சூரியனும் அதன் மேல் விழுந்த உயிரற்ற கோள்களும்(சூரியன் அணையும் போது கோள்களின் இயக்கமும் நின்றுவிடும்.) புதிய சூரிய மண்டலங்கள் உண்டாவதற்கான மூலப்பொருளாக மறுபடியும் மாறக்கூடும்.

அண்டவெளியில் சிதறிச் செல்லும் கதிர்வீச்சுகள் திரும்பவும் உலகம் இயங்குவதற்கான காரணிகளாய் உள்ளன. இறந்த சூரியன் ஒளிபெறவும் அது பயன்படும் என்ற முடிவுக்கு வரலாம். ஆகவே இயக்கம் என்பது அழியும் என்ற முடிவுக்கு வந்ததும் திரும்பவும் தொடரும்.

உருவம், உணர்வு, இரசாயனச் சேர்க்கை, சிதைவு எவையாயினும் சமமான அளவில் தற்காலிகமானது. இவையில் எதுவும் நிரந்தரத் தன்மை கொண்டதல்ல. ஆனால் சாஸ்வதமாக மாறியும் இயங்கியும் கொண்டு வரும் பொருள் எந்த நியதிக்குட்பட்டு மாறியும் இயங்கியும் வருகின்றதோ அவையும் சாஸ்வதமானவை.

தியாகு

எழுத்தாளர் கணேஷ் அவர்களின் நேர் காணல்மூலம் மீண்டும் ஓர் சச்சை எழுக்கிறது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி முதல் இன்றுள்ள இலக்கிய விமர்சகர்கள் பலரும் இன்றைய இலக்கியத்தின் விமர்சனமுறைமையாக விமர்சன யதார்த்தத்தை முன்வைத்துள்ளனர். இவ்விமர்சன யதார்த்தத்துக்கான அளவு கோல் - உலக நோக்கு எது? டால்ஸ்டாயின் காலத்திலிருந்து உருப்பெற்ற கிறிஸ்தவ சோஷலிசமோ? வேதாந்த சோஷலிசமோ? காந்திய சோஷலிசமோ? தலித்தியமோ? பின்னவீனத்துவமோ? அல்லது மாக்சிய உலக நோக்கோ?

பொத்தாம்பொதுவாக வைத்திருப்பது வசதியானதுதான். விரும்பிய அளவுகோலை எவரும் பயன்படுத்தலாம். ஆனால் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் உருவாக்கிய ஒருவரை மாக்சியத்துக்கு எதிராக நிறுத்த இதுவும் துணை செய்கின்றது.

முடிவாக, அன்றைய ருஷ்ய சீனப் புத்தி

ஜீவிகள் சிலரிடம் பெற்ற அனுபவத்திலிருந்து சீனப் புரட்சிகர இலக்கியத்தின் நிசைகாட்டியான லூகன் குறிப்பிடும் வரிகளை இங்கு நினைவு கூரலாம்.

சிலர் 'சகலருக்கும் உணவு' என்றும், வேறுசிலர் 'வர்க்கமற்ற சமுதாயம்' என்றும், 'அனைத்துலக சமத்துவம்' என்றும் கனவு கண்டபோதும், அத்தகைய ஒரு சமூகத்தை கட்டி எழுப்புவதற்கு அவசியமானது எது என்பதைப்பற்றி வெகுசிலரே உண்மையில் கனவு காண்கின்றனர். வர்க்கப் போராட்டம், வெள்ளையாதிக்கப் பயங்கரம், திடீர் வான்தாக்குதல், மனிதரை வதைத்துக்கொல்லல், முக்குத்துவாரத்தில் யிளகாய்த் திரவம் ஊற்றல், மின்சார அதிர் வேற்றுதல், இவைபற்றி மனிதர்கள் கனவு கண்டாலேயே ஒழிய எவ்வளவுதான் திறமையாக எழுதியபோதும் ஒரு சிறந்த உலகை ஒருபொழுதும் காணமுடியாது. அது என்றமே ஒரு கனவாக, வெற்றுக்கனவாகவே இருக்கும். அதனை வர்ணிப்பது ஆனது அந்தவெற்றுக்கனவைக் காண்பதற்கு பிறருக்கு கற்பிப்பதாகவே அமையும்.

உலகமயமாதலும் தேசியமும்

பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம்

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் தொடக்க கால உறுப்பினராக இருந்து அதன் ஆரம்ப வளர்ச்சியில் பங்குகொண்டு உழைத்து அண்மையில் மறைந்த கிருஷ்ணபிள்ளை சிவஞானம் அவர்களை நினைவு கூருவதோடு அவரது நினைவாக வெளியிடப்பட்ட உறுதி குலையாத உள்ளத்தின் நினைவாக.. எனும் நூலிலிருந்து இக்கட்டுரையை மீள்பிரசுரம் செய்கின்றோம். ஆர்

உலகமயமாதல் என்று இன்று வீளங்கீக் கொள்ளப்படுவது, முழு உலகத்தையும் ஏகாதிபத்தியம் எனப்படுகிற ஏகபோக முதலாளித்துவம் தனது பூண ஆதிக்கத்துக்குள் கொண்டு வருகிற ஒரு நடைமுறையேதான். முதலாளிய நாடுகளின் பொருளாதாரத்தின் மீது நேரடி ஆதிக்கம் செலுத்திவந்த முதலாளியக் கம்பெனிகளின் கரங்கள் தேசிய எல்லையைத் தாண்டிச் சந்தைகளையும் உழைப்பையும் கனிவளங்களையும் தேடிச் சென்ற போது முதலாளியும் தவிரக்க முடியாமலே சுதந்திரமான போட்டி என்ற நிலையில் இருந்து பெரிய முதலாளிகள் சிறிய முதலாளிகளை வீழங்குகின்ற நிலைக்கும் பெரிய நிறுவனங்கள் இணைந்து ராட்சதக் கொம்பனிகளாகும் நிலைக்கும் வழி ஏற்பட்டது. இந்த வளர்ச்சியே முதலாளியத்துக்கு ஏக போக முதலாளியம் என்ற அடையாளத்தைத் தந்தது. இதையே லெனின் ஏகாதிபத்தியம் என்று அழைத்தார்.

தேச எல்லைகளை கடந்த போதும் ஏகபோக முதலாளியம் தனது பாதுகாப்பிற்கும் வீஸ்தரிப்பிற்கும் தேச அரசு என்ற அமைப்பின் துணையை நாடி நின்றது. ஏகாதிபத்திய நாடுகள் (அதாவது முதலாளியம் ஏகபோக முதலாளியமாக மாறி பிற நாடுகள் மீது பொருளாதார சுரண்டலும் ஆதிக்கமும் செலுத்துகின்ற நிலைக்கு வளர்ந்த நாடுகள்) நடுவே ஏற்பட்ட போர்கள் தாம் முதலாம் உலகப் போரும் இரண்டாம் உலகப்போருமாகும். இந்த இரண்டு போர்கள் மூலமும் தன்னை வளப்படுத்திக் கொண்ட அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் சென்ற நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் உலகின் அதிவலிய பொருளாதார இராணுவ வல்லரசாகியது.

இன்றைய உலகமயமாதல் ஏகாதிபத்தியத்தின் சிறப்பாக அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் தொடர்ச்சியும் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியுமே ஒழிய வேறெதுவுமல்ல. ஏகபோக முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில் உலகப் பொருளாதாரம் பல மாற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. இன்று முதலாளியம் பண்டங்களின் உற்பத்தியின் பெரும் பகுதியை முன்னேறிய முதலாளிய நாடுகளின் தொழிற்சாலைகளிலிருந்து மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு இடம்மாற்றி விட்டது. நேரடியான முதலாளிய முதலீட்டின் அடிப்படையில் உருவான தொழிற்சாலைகளின் இடத்தில் தொழிலதிபர்களுக்கு கடன்வழங்கும் வங்கிகள் பொருளாதாரத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிற நிலை உருவானது. இன்று முதலாளிய பொருளாதாரம் பங்குச் சந்தை வியாபாரத்திற்கும் அப்பால் பங்குச் சந்தை குதாட்டத்தைக் கொண்டு மூலதனம் திரட்டுகின்ற ஒரு முகமில்லாத முதலாளியத்தை உருவாக்கியுள்ளது.

ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் நாட்டின் பொருளாதார துறைகள் அனைத்திலும் அரசின் பங்களிப்பை குறைக்கின்ற முயற்சிகள் கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்காலமாக மும்முரமாகியுள்ளன. போக்குவரத்து, கல்வி, பொதுசனத் தொடர்பாடல், சுகாதாரம், வீடமைப்பு, நீர் வழங்கல் போன்ற துறைகள் சமூகப்பணியாகக் கருதப்பட்டு அரசின் நேரடி அல்லது மறைமுக ஆதரவுடன் செயற்பட்ட நிலைமை மாறி இன்று அனைத்துமே தனியார் மயமாக்கைக் காண்கின்றோம். சமுதாயத்திற்கும் அரசிற்கும் உள்ள உறவு இவ்வாறு நலிவடையச் செய்யப்படுகிறது. அரசு சமூகத்தின் பொருளாதாரத்துடன் தொடர்புள்ள எதிலும் பங்குபற்றுவது தனியார் சுகந்திரத்திற்கு எதிரானது என்று கொள்ளப்படுகின்றது. இக்கொள்கை மூன்றாம் உலகின் ஒருக்கப்பட்ட நாடுகள் மீதும் திணிக்கப்படுகின்றது. தீவிர சந்தை அரசின் கட்டுப்பாடற்ற சயாதீனமான பொருளாதாரம், தனியார் மயமாக்கல் போன்ற கருத்துக்கள் வற்புறுத்தப்பட்டு, அயல் மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்தைச் சகல துறைகளுக்கும் விரிவுபடுத்தும் முயற்சிகள் மும்மரமாகின்றன. அரசின் சமூக சேவைப்பணிகள் அரசாங்கத்தின் வரி வீதிப்பையும் வருமானத்தையும் குறைப்பதன் மூலம் அரசினின்று பறிக்கப்பட்டு அயல் மூலதனத்தின் அதாவது ஏகாதிபத்தியத்திய அரசுகளும் முதலாளிய ஆதரவில் இயங்கும் நிறுவனங்களினதும் ஆதரவில் இயங்கும் அரசு சாரா நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. அரசின் சமூகப் பணியின் நலிவு அரசியலின் நலிவாகிறது. அரசுக்கும் அரசியல் வேலைக்கும் மாற்றாக அரசு சாரா அமைப்புக்களும் அவர்களது சமூக ஊடுருவலும் வந்து சேருகின்றன.

மேற்கூறியதன் பின்னணியில் அரசு அல்லது தேச அரசு என்பது முக்கியமற்றும் போவதாகக் காணுவதில் ஒரு பகுதி உண்மையானது. ஆனால் ஏகபோக முதலாளியம் அரசு எனப்படும் அதிகார இயந்திரத்தை அழிக்க முற்படுகின்றது என்றால் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். உலக மயமாதல் அரசு இயந்திரத்தின் பணியை அதன் நிசமான நோக்கத்துக்கு மிக நெருக்கமானதாகக் கொண்டு வந்துள்ளதும் அரசு என்பது மக்களது நலன் பேணும் அமைப்பு என்ற மாயை களையப்பட்டு அரசு என்பது ஆளும் அதிகாரவர்க்க நலனைப் பேணும் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பேணும் ஒரு கருவி மட்டுமே என்பது இன்று மேலும் வெளிவெளியாக்கப்படுகிறது.

தேச அரசு எனப்படுவது தேசத்தின் நலனுக்கான அரசு என்பதைவிட தேசத்தின் பொருளாதாரத்தின்மீது ஆதிக்கம் செய்யும் சக்திகளின் நலன்பேணும் அரசு என்பதை நாம் மூன்றாமூலக நாடுகளில் தெளிவாகவே காணமுடிகிறது. ஒரு அரசு இம்நிதப்பணியைச் செய்யத் தவறும் போது அதன் பொறுப்பில் உள்ள அரசாங்கம் நெருக்குவாரங்கட்கு உட்படுத்தப்பட்டு ஆட்சிக்கவீழ்ப்பை எதிர்நோக்குகிறது. எனவே தேச அரசு என்பது, மூன்றாமூலக நாடுகளிற் பெரும்பாலானவற்றில் தேசத்திற்கும் தேசியத்திற்கும் உரியதல்ல.

அத்தேசத்தின் பொருளாதாரத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவோர் யாரோ அவர்கட்கே அது உரியதாகின்றது. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சியின் எதிர்விளைவாக ஐரோப்பிய நாடுகளின் பெரு முதலாளிய நிறுவனங்கள் அமெரிக்காவுக்கு ஈடுகொடுக்கக்கூடிய ஒரு பொருளாதார கட்டமைப்பை உருவாக்கும் தேவையை வற்புறுத்தின. இதன் விளைவாகவே ஐரோப்பிய (பொருளாதார) ஒன்றியம் உருவானது. இன்று அங்கத்துவ நாடுகளிடையில் வணிகச் சலுகைகள் முதலாகப் பொதுவான கடவுச்சீட்டு, நாணயம் எனும் வரை இம்நித அமைப்பு வீருத்தி பெற்றுள்ளது. எனினும் முதலாளியத்தின் தவிர்க்கமுடியாத விதிகைய சமர்ச்சுற்ற வளர்ச்சியின் விளைவாக நாடுகளிடையே போட்டி உள்ளது. மறுபுறம் அமெரிக்காவின் தும் அண்மைவரை யப்பானினதும் தொழில் வணிக பொருளாதாரச் சவாலுக்கு ஈடு கொடுக்குமாறான ஒற்றுமையும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. எனவே தேசியம் என்பது ஒருவகையான ஐரோப்பியத் தேசியமாக முனையும் அதே வேளை வரலாற்று வழி வந்த தேசிய அடையாளமும் தேசிய வாதமும் இன்னமும் வலுவுடனேயே உள்ளன. அதன் விளைவான முரண்பாடுகள் ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்திய வாதிகளது நலன்கட்கு மாறாகப் போகாத அளவிற்கு ஐரோப்பிய தேசிய அரசுகள் கவனமாக இருப்பது உண்மை. இது எவ்வளவு தூரம் நிலைக்குமென்பது இன்றைக்கு ஊகத்திற்கு உரியது.

என்றாலும் தேசியவாதம் என்பது ஏகாதிபத்தியவாதிகட்கும் பயனற்றுப் போன ஒன்றல்ல. ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதற்கொள்கை போதிகட்கும் அரசின் குறுக்கீடற்ற பொருளாதார வளர்ச்சியும் தளையற்ற தாராளமயமான வணிகமும் மூன்றாம் உலகநாடுகட்கு மட்டுமே கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஏகாதிபத்திய நாடும் பிற நாடுகளிலிருந்து குறிப்பாக மூன்றாம் உலக நாடுகளிலிருந்து, தங்களது உற்பத்திகட்குப் போட்டியாக வரக்கூடிய பண்டங்கள் பற்றிய பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை எடுக்கின்றன. இதில் அமெரிக்காவின் நடத்தை மிகவும் நயவஞ்சகமானது என்பதால் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்துடன் அமெரிக்கா அடிக்கடி பொருளாதார போர்களில் இறங்க நேர்ந்துள்ளது. எனவே, இன்னமும் இம்நித ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதல் தேசம், தேசிய நலன் என்பவற்றைக் கடந்து வீடவில்லை. தேச அரசு எனும் உள்ளூர் அடக்குமுறை இயந்திரம் அதற்குத் தேவை. தேச அரசு எனும் அயல் நாடுகட்கு விரோதமான போர் இயந்திரம் அதற்குத் தேவை. அதன் மனிதாபிமானமற்ற கொலை பாதகங்களை நியாயப்படுத்த தேசமும், தேசியமும் தேசப்பற்றும் அதற்குத் தேவை. இன்று அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் தனது ஒவ்வொரு சர்வதேசக் குற்றச் செயலையும் அமெரிக்காவின் தேசியப் பாதுகாப்பு என்ற பேரீலையே நியாயப்படுத்துவதை நாம் காணலாம். மறுபுறம், தேசியத்துக்கு, இன்னொரு பயனையும் ஏகாதிபத்தியம் கண்டறிந்துள்ளது. மூன்றாமூலக நாடுகளில் தேசியவாதத்தை கொண்டு ஒருக்கப்பட்ட மக்களைப்

பிளவுபடுத்துகிற உபாயமே இது. கொலனி ஆதிக்கக் காலத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச் சக்தியாக உருவான தேசியம் நேரடியான கொலனிய ஆட்சியின் வீழ்ச்சியின் பின்பு மோலாதிக்கம், பேரீனவாதம், மதவெறி போன்ற அடையாளங்களை உள்வாங்கி புள்ளதை நாம் காணமுடியும்.

இவை எல்லாமே ஏகாதிபத்தியவாதிகளது சதியின் வீளைவாக உருவான முரண்பாடுகளின் வடிவங்கள் என்று வாதிப்பது உண்மைக்கு முகங்கொடுப்பதாகாது. எனினும் வரலாற்றுக் காரணங்களால் மக்கள் மத்தியில் அவர்களது அடையாள வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் வீருத்தி பெற்ற முரண்பாடுகள் பகை முரண்பாடுகளாக வளர்ந்ததில் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஒரு முக்கியமான பங்குண்டு.

முன்றாடமுலக நாடுகளிடையே நடக்கும் மோதல்களில் தமக்குச் சாதகமான ஆட்சியாளர்க்கு ஆதரவாகவும், சிறப்பாக, தமது நலன்கட்கு எதிரான ஆட்சிக்கு மாறாகப் போரிடும் போது பலவகைகளிலும் உதவியும் ஏகாதிபத்தியம் செயற்பட்டு வந்துள்ளது. நாடுகளுள் பெரும்பான்மைத் தேசிய இனத்திற்கும் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்கட்கும் நடுவே ஏற்படும் பகைமையை வளர்ப்பதிலும் ஒரு சூழ்நிலையில் பேரீனவாதத்துக்கும் இன ஒடுக்கலுக்கும் ஆதரவாகச் செயற்படும் ஏகாதிபத்தியம் இன்னொரு சூழலில் பெரும்பான்மைச் சமூகத்துக்கு எதிராகச் சிறுபான்மையினரைத் தூண்டி ஊக்குவித்துச் செயற்படுவதை நாம் பலமுறையும் கண்டுள்ளோம். சிலசமயங்களில் மோதுகின்ற இருதரப்பினருக்கும் தனது முகவர்கள் மூலம் ஆதரவு வழங்குகிறதைக் கண்டுள்ளோம். வேறுசமயங்களில் தனக்கு வசதியான முறையில் அமைதியை உருவாக்கவும் செயற்படுவதை நாம் கண்டுள்ளோம்.

கூர்ந்து கவனித்தால் ஒன்று தெளிவாகும். கொலனிய யுகத்தில் கொலனி ஆட்சிக்கு உட்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளில் உருவான தேசியத்தை ஏகாதிபத்தியம் அறவே வெறுத்தது. கொலனி ஆட்சி முடிந்து நவகொலனியம் எழுச்சி கொண்ட காலத்திலும் புதிதாக வீடுதலை பெற்ற நாடுகளின் ஏகாதிபத்திய வீரோதத்தேசியம் ஏகாதிபத்தியத்தால் வெறுக்கப்பட்டது. தேசிய முதலாளிய ஆட்சி நிலவிய இந்த நாடுகளில் தேசிய முதலாளிய ஆட்சியாளர்களால் நாட்டின் பொருளாதார நெருக்கடிகட்கு முகங்கொடுக்க இயலாத சூழ்நிலையில் நாடுகட்கு இடையிலான முரண்பாடுகளிலும் தேசிய இனங்கட்கு இடையிலான முரண்பாடுகளிலும் தேசிய முதலாளியம் தனது அரசியல் அதிகாரத்துக்கான புதிய ஆதாரத்தளத்தைத் தேசிய சூழ்நிலையிலேயே ஏகாதிபத்தியம் தேசியவாதத்தின் மூலம் தனது மோலாதிக்கத்தை நிறுவும் வாய்ப்பைப் பற்றிக் கொண்டது. கொலனிய யுகத்தின் பிரித்தானும் தந்திரம் மேலும் திறமையுடன் பயன்படத் தொடங்கியது.

தேச அரசு என்பது தேசிய நலன்களுடன் அதிகம் பொருந்தாத ஒன்றாக இருந்தாலும், அது முன்னேறிய முதலாளியச் சூழலில் இனவாதத்தின் மூலம் உழைக்கும்

மக்களைப் பிளவுபடுத்தும் நவபாஸிஸத்துக்கு ஒரு நிலலாகவும் புரட்சிகர சமுதாய மாற்றத்துக்கு எதிரான அரணாகவும் பெரு முதலாளிய நலன்கட்கு வீரோதமான முன்றாடமுலக நாடுகட்கு எதிராகப் போரிடும் ஒரு போர் இயந்திரமாகவும் செயற்படுகிறது. முன்றாடமுலக நாடுகளில், ஏகாதிபத்திய வீரோத ஆட்சிகள் உள்ள சில நாடுகள் நீங்கலாக, ஏகாதிபத்திய நலன்களை ஊடுருவ சதிசெய்யும் அடியாளனாகவும் தேசிய இனம், மொழி, மதம், பிரதேசம், சாதி போன்ற எந்த ஒரு அடிப்படையிலாயினும் மக்களைப் பிளவுபடுத்தும் முறையில் சமுதாயத்தின் ஒரு பிரிவீனரது சார்பாக இன்னொரு பிரிவீனர் மீது ஒடுக்குமுறையைப் பிரயோகிக்கும் ஒரு அடக்கு முறைக் கருவியாகவும் அது இயங்குகிறது. நாடுகளிடையிலான போர் மூலம் உழைக்கும் மக்களது கவனத்தை அன்றாடப் பிரச்சனைகளின் தீருப்புவிதிலும் தேச அரசு கவனங் காட்டுகிறது.

மறு முனையில் ஏகாதிபத்திய வீரோத ஆட்சிகட்கு எதிராகக் குறுகிய தேசிய இன நலன்களை முதன்மைப்படுத்தி தேசிய இனங்களிடையே பகைமையை விதைக்கவும் தேசியம் பயன்படுகின்றது என்பதையும் மீள் நினைவூட்ட வேண்டியுள்ளது.

எனவே, தேசியவாதம் என்பது ஏகாதிபத்திய நாடுகளிடையே பகைமையை வளர்க்காத முறையில் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகவும் ஏகாதிபத்திய ஒடுக்கலுக்குட்பட்ட நாடுகளில் நாடுகளையும் தேசிய இனங்களையும் வேண்டியவாறு பிளவுபடுத்தும் ஒன்றாகவும் ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதல் தேசியத்தின் அழிவுக்கு வழிகோலாது. தேசிய அடையாளம் என்பது உண்மையான வீடுதலைப் பாங்கான ஒரு சக்தியாக உருவெடுக்கும் போதே அது சிதைக்கப்பட வேண்டியதாகிறது.

எனவே தேசியம் என்பது இன்றைய ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலின் கீழ்த் தொடர்ந்தும் இருக்கும். அதை எவ்வாறு மனித வீடுதலைக்கான ஒரு சக்தியாகப் பயன்படுத்துவது என்பதே மார்ச்சியச் சிந்தனையாளர்கட்கு முன்னுள்ள சவாலாகும்.

கடந்த எட்டு வருடங்களாக வெளிவரும் நாடக அரங்கிய லுக்கான ஆற்றுகை இதழின் 10வது இதழ் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. மட்டக்களப்பில் நாடக அரங்கு, நாடகக்கலை ஒரு தனிக்கலை வடிவம், ஈழத்தில் வடமோடி-தென்மோடி பிரிப்பும் கருத்துக்களும் ஒரு மறு பரிசீலனை, மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஆங்கில நாடகத்துறையின் அண்மைக்கால வளர்ச்சி, மனிதனை சிறைப்படுத்தலாம் மனித மனங்களை சிறைப்படுத்தமுடியாது, ஈழத்து அரங்கு போக்குகள் ஓர் அகஞ்சார் நோக்கு ஆகிய கட்டுரைகளுடன் இன்னும் பல அம்சங்கள் இவ்விதழில் இடம்பெற்றுள்ளது. வெளியீடு; நாடகப் பயிலகம், திருமறைக் கலாமன்றம் 238, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

தேசியம் என்பது இன ஒடுக்கலுக்கு எதிரான ஒரு போராட்ட அடையாளங் கொண்டுள்ளவரை அது முற்போக்கானதும் புரட்சிகரமானதுமாகும். அது இனப்பகையின் அடிப்படையில் அமையுமாயின் அதன் வீடுதலைப் பரிமாணம் வீரைவீலேயே அடக்கு முறைப் பரிமாணமாகத் தீர்த்துவிடும். எனவே, கொலனிய யுகத்தில் மார்க்ஸ், லெனின் ஆகியோர் வற்புறத்திய விதமாக மேலாதிக்கவாத தேசியம் எதிர்க்க வேண்டிய ஒன்றாகவும் வீடுதலைக்கான தேசியம் ஆதரிக்க வேண்டிய ஒன்றாகவும் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

கொலனிய ஆட்சியின் போது கடைப்பிடித்த நிலைப்பாட்டை அப்படியே மூன்றாமுலகத் தேசிய இனப்பிரச்சினையிற் பாவிக்க இயலாது என்பதால் பேரினவாதத்தை யாரும் எதிர்க்காமல் இருக்க முடியாது. சிங்களப் பேரினவாதமாயினும் இந்துத்துவ பாஸிலமாயினும் எதிர்க்கப்பட்டே ஆக வேண்டும். அதே வேளை மேலாதிக்கத்துக்கும் ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிரான போராட்டம் தேசிய இனங்களிடையே ஒற்றுமையை இலக்காகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இந்த இடத்திலேயே கொலனி ஆட்சிக்கு எதிரான தேசிய வீடுதலைப் போராட்டம் மூன்றாமுலகின் தேசிய வீடுதலைப் போராட்டத்திலிருந்து வேறுபடுகிறது. கொலனித்துவ வாதிகளை நாட்டைவீட்டுத் துரத்துவது போல ஒரு தேசிய இனம் இன்னொன்றை வீரட்ட முடியாது. உரிமைக்கான போராட்டத்தின் இலக்கு தேசிய இனங்களிடையே சமத்துவத்தின் அடிப்படையிலான ஒற்றுமையே. சுயநிர்ணய கோட்பாடு பிரிவினைக்கு மாற்றான ஒரு நல்ல வழியைக் காட்டுகிறது. எனவே, வீடுதலைப் போராட்டம் ஏதோ ஒரு நிலையில் அமைதியான நியாயமான ஒரு தீர்வு என்ற முடிவை எட்டுவது தேவையாகிறது. இவ்வாறு மனித அடையாளம் என்ற வகையில் தேசிய அடையாளம் மதிக்கப்படுவதன் மூலம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடையே ஏகாதிபத்திய வீரோத ஓற்றமைக்கு வழி கோல இயலும். இதுவே மனித குலத்தின் உய்வுக்கான சிந்தனை வேண்டி நிற்கும் தேசிய நிலைப்பாடு.

தேசியம் என்பது மனிதரின் நிரந்தரமான அடையாளமல்ல. மனித இனவளர்ச்சி சமூக அடையாளங்களை முக்கியத்துவம் பெறுவது மனித இருப்பின் அவ்வக் காலத்தைய நிலை சார்ந்ததே. மனித சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் முழு மானிடமும் ஒன்று படக்கூடிய ஒரு புதிய உலகமே மார்க்ஸியவாதிகளின் இலக்கு. அதை நாம் சோஷலிச உலகமயமாதல் என்று கொண்டால் அதனுள் தேசிய அடையாளம் என்பது கற்பனையான ஒன்றாகக் காலத்தினும் கரைந்து போகலாம். ஆனால் நிச்சயமாக இன்றைய ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலின் கீழ் அது வீழ்த்தப்படும் வரை மனிதர் பிளவுபடுத்தப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பார். இது ஏகாதிபத்தியத்தின் விருத்தி தொடர்பான வரலாற்று நியதியாகியுள்ளது.

ஆசியம்

நான் எனது முற்றத்தில்

ரோசாச் செடி ஒன்றை

நட அவர்களிடம் அனுமதி

பெற வேண்டும் -

எனச் சொல்லப்பட்டது.

நான் அனுமதிக்காக

சென்றபோது -

ஒரு வீரன் அணித்தலைவனிடம்

சென்றான்.

அணித்தலைவன் குழுத்தலைவனிடம்

சென்றான்.

குழுத் தலைவன் தலைவனிடம்

சென்றான்.

இவ்விதமாய் மூன்று

நாட்கள் சென்றாகின.

பின்னர்

மலர்களின் வாசம் நுகரப்படக் கூடாது

என்ற நிபந்தனையுடன்-

அனுமதி தந்தார்கள்

நான் வீட்டுக்கு வந்தபோது-

மூன்று நாட்கள்

தண்ணீர் இல்லாமல் ரோசாச்செடி

பட்டுக் கிடந்தது

அவர்கள் தந்த அனுமதிச் சிட்ஸையின்

ஓரமாக ரோசா மலர்

ஒன்று அச்சிடப் பட்டிருந்ததை

கண்டேன்.

கோகுலராசுவன்

ஆபிரிக்க - அமெரிக்கக் கவிதை

உலகுக்கும் எனக்கும் இடையே

அன்று காலை
காட்டு வழியே நடக்கையில்
ஓக் மரங்களும் எல்லும் கவிந்த
பொட்டல் வெளியில்
என் கால் அதன் மீது இடறியது
எனக்கும் உலகுக்கும் இடையே
காட்சியொன்று வீரந்தது.

சாம்பற் குவியல் மீது வெள்ளெலும்புகள் கண்ணுறங்கின
மரக்கன்றின் எரிந்த அடிக்கட்டை
கட்டுவீரலாகி வாணைக் குற்றஞ்சாட்டியது
மரக்களைகள் செடிகள் கொடிகள் பொசுங்கிக் கிடந்தன
ஒற்றைச் சப்பாத்து, கழுத்துப்பட்டி, கழிந்த ஷேட், தொப்பி,
குருதி தோய்ந்து வற்றி வீறைத்த காற்சட்டை
மீதிபட்ட புல்லில் பொத்தான்கள், தீக்குச்சிகள்,
சீகரெட் துண்டுகள், வேர்க்கடலைக் கோது,
ஜின் குருவை, வீலைமாதின் உதட்டுச்சாயம்,
அங்கும் இங்கும் கரிச்சவடுகள், இறகுகள், எரிபொருள் வாடை
ஒரு மண்டையோட்டின் கட்டுழிகளுக்குள்
காலைக் காற்றினூடு
சூரியன் மஞ்சள் வியப்பை வார்த்தான்....
பீரந்த உயிருக்காக

படிப்பகம்

என்மனம் விறைத்து இரங்கியது.
நீலம் என் கால்களைப் பற்றியது
குளிர்ந்த அச்சச்சவர்கள்
நெஞ்சைச் சூழ்ந்தன
வானத்தில் சூரியன் மடிந்தான்
இரவுக் காற்று, புல்லில் புறுபுறுத்து
மரத்தின் இலைகளில் தடுமாறியது
காடு பசித்த வேட்டை நாய்களின் குரைப்பை உமிழ்ந்தது
இருள் தாகத்தால் வீரீட்டலறியது
காட்சிகள் எழுந்தன
வற்றிய எலும்புகள் கலகலத்து
எழுந்து என் எலும்புகளுள் உருகி இறங்கின
கரிந்த சாம்பலால் உறுதியாகிய தசை என் தசைக்குள் புருந்தது
ஜீன் குடுவை வாய்க்குவாய் மாறியது.
சுருட்டும் சீகரட்டும் கனன்றன.
விலைமாது தன் உதட்டின் மீது சீவப்புச் சாயம் பூசினாள்
என்னைச் சூழ்ந்து சுழன்ற ஆயிரம் முகங்கள்
என் உயிரைப் பல கேட்டன.

பீறகு

அவர்கள் என் ஆடையை உரிந்தார்கள்,
பல்லை உடைத்தார்கள்,
என் குருதியை நானே வீழும்பும்வரை!
அவர்கள் குரலில் என் குரல் அமிழ்ந்து போயிற்று
ஈரமான என் கறுத்த உடல் வழக்கி அவர்கள் கைகளில் உருண்டது
என்னை ஒரு மரக்கன்றில் கட்டினா
கொதித்துக் குமிழியிடும் தாரில் என் தோல் ஓட்டிக் கொண்டது
மென்மையான வெள்ளை இறகுக் கோல்கள் என் பச்சைத் தசையில் நுழைந்தன
நான் வேதனையால் முனகினேன்

பீறகு

பெற்றோல் திருமுழுக்கால்
என் குருதி குளித்தது.

செந்தீப் பிழம்பாக வானநோக்கி எழுந்தேன்
அவயவங்கள் புழுங்க வலியால் துவண்டேன்.
மூச்சவாங்க, கெஞ்சியபடி
தாயின் ஒக்கலையில் தொங்கும் பிள்ளைபோல
மரணத்தின் கனலும் பக்கங்களைப் பற்றிக்கொண்டேன்
இப்பொழுது
நான் வற்றிய எலும்பு
என்முகம்
சூரியனை வீயந்து நோக்கும் வலிய கபாலம்!

மூலம் : Richard Wright

கவிமலர் சோபா

படிப்பகம்

சீனமூலம் ;
பாஜின்

ஆங்கில வழி
தமிழாக்கம் ;
ந.சுரேத்நிரன்

ஒரு அடிமையின் இதயம்

“எனது மூதாதையர் முன்னாளில் அடிமைகள்” பெங் ஒருநாள் என்னிடம் பெருமையுடன் ஆர்ப்பரித்தான்.

பெரும்பான்மையான எனது நண்பர்கள் குடும்பப் பரம்பரைப் பின்னணியைப்பற்றிக் கூறும் பொழுது, “எங்கள் மூதாதையர் களிடம் ஒரு தொகை அடிமைகள் இருந்தனர்” என்றே பெருமைப் படுவார்கள். அவர்களுடைய பல குடும்பங்கள், தற்போதும் அடிமைகளைக் கொண்டிருந்தன. சிலருடும் பங்களிடம் தற்போது ஒரு அடிமையுமில்லை. ஆனாலும் எல்லாரிடமும் அடிமைகளை வைத்து ஆண்ட அந்தப் பொற் காலத்தைப் பற்றிப் பெருமையுடன் நினைவுகூரும் மனப்பான்மை காணப்பட்டது.

என்னைப் பொறுத்தவரை, எனது முப்பாட்டனார், நான்கு அடிமைகளை பெற்றிருந்தார். எனது பாட்டனார், எட்டு அடிமைகளைக் கொண்டிருந்தார். எனது தகப்பனார் பதினாறு அடிமைகளை வசப்படுத்தியிருந்தார். நான் அந்தப் பதினாறு அடிமைகளையும் முதிசமாகப்பெற்றேன். அத்தோடு அடிமைச்சொந்தக்காரராக இருப்பதில் பெருமிதமும் அடைந்தேன். அதோடு மட்டுமல்ல அந்தப்பதினாறோடு இன்னும் பதினாறு அடிமை-

களைப் பெற வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டிருந்தேன்.

இதன் பின்னர்தான், பெங் எனது வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டான். தனது மூதாதையர் அடிமைகள் என்பதை பெருமையுடன் திடமாகத் தெரிவித்தான். நான் அவனை ஒரு பித்தன் என்று தான் கணித்தேன்.

பெங்கின் சமூகச் சூழலைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. ஆனால் நாங்கள் நண்பர்களானோம். நண்பர்களானதும் ஒரு புதுமையான முறையிலேயே நடந்தது. தற்செயலாகத் தான் சந்தித்தான்.

பாஜின் சீனாவின் தலைசிறந்த நாவலாசிரியர்களில் ஒருவர். 1904ம் ஆண்டில் பெரும் நிலப்பிரபுத்துவக் குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்த இவர் 1919ல் சீனாவில் நடைபெற்ற ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கமான மே 4 இயக்கத்தின் முற்போக்கான கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்பட ஆரம்பித்தார். ஏகாதிபத்தியம், நிலப்பிரபுத்துவம், தரகு முதலாளித்துவம் என்பவற்றுக்கு எதிரான சீனப்புரட்சியின் நடைமுறைகளுக்கும் வெற்றிக்குமான இலக்கியப் பங்களிப்பை வழங்கிய பாஜின் எழுதிய சிறுகதைகளில் ஒன்றே ‘ஒரு அடிமையின் இதயம்’ என்ற புகழ்மிக்க இக்கதையாகும். தாயகம் இதழில் பெப்ரவரி 1986இல் வெளிவந்த இக்கதையை தாயகம் 30 ஆவது ஆண்டில் அடி எடுத்து வைக்கும் இத்தருணத்தில் முன்னோடிக் கதைகள் வரிசையில் மீள்பிரசுரம் செய்திறோம்.

ஆசிரியர் குழு

எனது வாழ்க்கையில் அவன் இவ்வாறுதான் அது நடைபெற்றது.

ஒருநாள், பின்னரே, குழப்பமான மனநிலையோடு, கல்லூரியை விட்டு எங்கு செல்கின்றேன் என்ற சிந்தனையில்லாது நடந்து கொண்டிருந்தபோது, ஒரு கார் எனக்குப் பின்னால் ‘ஹோன்’ சத்தம் எழுப்பியபடி விரைவாக வந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் அந்த ஓசை எனக்குக் கேட்கவில்லை.

ஒரு பலம்மிக்க கரம் எனது கரத்தைப் பற்றி, என்னை தள்ளியிருக்காவிட்டால், நான் அந்தக் காரால் மோதி மிதிக்கப்பட்டிருப்பேன். நான் தடுமாறியபோதும்,

ஆபத்தின்றித் தப்பினேன். நான் இன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு வரும்பிப்பார்த்த பொழுது, ஒரு உயர்ந்த உலவிந்த இளைஞன், இன்னை உற்றுநோக்கிக் கொண்டு வருந்தான். எனது நன்றிக்கு ஒரு பதில் கூட அவன் சொல்லவில்லை. ஒரு புன்சிரிப்புக்கூட அவன் முகத்தில் தவழவில்லை. கூரிய பார்வை புடன் இன்னை உற்றுநோக்கினான். 'இனியாவது கவனமாக இரும்' தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்வதுபோல் சொல்லிக் கொண்டான். இதிலிருந்துதான் எங்களுக்குள் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

கல்லூரியில் நாங்கள் வெவ்வேறு பாடத்துறைகளில் பயின்றோம். நான் இலக்கியத்தையும், 'பெங்' சமூக விஞ்ஞானத்தையும் பயின்றோம். ஒரே வகுப்புகளில் பயிலாவிட்டாலும் நாங்கள் அடிக்கடி ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்போம். நாங்கள் அதிகம் கதைக்காவிட்டாலும், விரைவில் நண்பர்களானோம்.

நாங்கள் நீண்ட நேரம் கதைப்பதில்லை. காலநிலை பற்றிக் கூட நாங்கள் அதிகம் பேசுவதில்லை. ஆனால் நாங்கள் பேசமுற்பட்டால் எப்போதும் அது அந்தப் பிரச்சினையின் முழுப் பிரவாகத்தையும் அளந்தே தீரும்.

இதிலிருந்து நீங்கள் நினைப்பீர்கள் நாங்கள் நல்ல நண்பர்கள் என்று, ஆனால் 'பெங்'கை நான் ஒருபோதும் நேசித்ததில்லை.

எனது நன்றியறிதலை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், 'பெங்'கின் குண, தோற்ற வெளிப்பாடுகளில் ஏற்பட்ட ஒரு ஆர்வம் காரணமாகவும் அவனிடம் நட்பு கொண்டிருந்தேன். நான் அவனை நேசித்தேன் என்பதைவிட அவனிடம் மரியாதை கொண்டிருந்தேன் என்பதை பொருத்தம். அவனது தோற்றத்தில், போக்கில் நடத்தையில் நட்போ, கனிவோ தென்படவில்லை. ஆனால் அவனுடைய உருவம் பிரத்யட்சமாகும்போது ஒரு மரக்கட்டை போன்றே தோற்றமளித்தான்.

அவனது குடும்பப் பின்னணி எத்தகையது என்பதை அவன் ஒருபோதும் கூறியதில்லை. ஆனால் அவனோடு கல்லூரியில் பழகியவகையில் அவன் ஒரு செல்வந்தக்

குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்ல என்பதை மட்டும் என்னால் விளங்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஏனைய ட்டுதாரி மாணவர்களைப்போன்று அல்லாதது அவன் கஞ்சனாக, கருமியாக விளங்கியதோடு, மேற்கத்திய ஆடைகளைத் தவிர்த்தும் நாடகங்கள், நாட்டியங்களினால் ஈர்க்கப்படாத வனாகவும் இருந்தான். வகுப்புக்குச் செல்வதைத் தவிர தனது முழு நேரத்தையும் தனது அறையில் படிப்பதிலும், விளையாட்டு மைதானங்களிலும், நகரில் உலாவுவதிலுமே செலவழித்தான். அவன் முகத்தில் புன்சிரிப்பு அல்ல, வெறும் அமைதியே குடிக்கொண்டிருந்தது.

நான் பலமுறை 'பெங்'கின் உள்ளத்தில் என்ன புகைகின்றது என்று ஆச்சரியப்படுவேன், மூன்று ஆண்டுகள் நாங்கள் வகுப்புத் தோழர்களாக இருந்தோம். ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தவரை பெரும் பாலான நேரத்தை ஆழ்ந்த யோசனையில் ஈடுபடுவதிலேயே செலவழித்தான்.

நான் ஒருநாள் பெங், நீ எந்த நேரமும் எதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்" என்று கேட்டேன்.

"உன்னால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது" என்று அமைதியாகக் கூறி விட்டு பெங் நகர்ந்தான்.

அவன் சொன்னது உண்மைதான். ஒரு இளைஞன் இவ்வாறு மகிழ்ச்சியற்றவனாகவும் நடத்தையிலும், செயலிலும் மாறுபட்ட வனாகவும் இருப்பதை என்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்பது உண்மைதான்.

எனது ஆச்சரியமான ஆர்வம், குழப்பத்திற்கு விடைகாண என்னைமேலும் தூண்டியது. ஆகவே அவனது நடத்தையிலும், அவன் படிக்கும் புத்தகங்களிலும், அவனது கூட்டாளிகளின் மீதும் மிகவும் கவனம் செலுத்தி வந்திருக்கிறேன்.

அந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவில் அவனுக்கு உள்ள ஒரே தோழன் நான் தான், நான்மட்டும் தான் என்பதை அறிந்தேன்.. அவன்வேறு சிலரோடு பழகினாலும், அவர்களுடே நட்பு வைத்துக்

கொள்வதை அவன் விரும்பாததால், அவர்கள் அவனோடு அதிகம் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள விரும்புவதில்லை.

மாணவிகள் அவனுடன் கதைக்க முற்படும்போதும் அவன் புன்சிரிப்பைக் கூட உதிர்ப்பதில்லை. அவன் என்னோடு நட்புறவு கொண்டிருந்தபோதும் அவன் என்னிடமும், விறைப்பாகவே நடந்து கொண்டான். அதனால் தான் எனக்கும் அவன்மீது வெறுப்பு ஏற்படுகிறது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

அவன் எத்தகைய புத்தகங்களைப் படிக்கிறான் என்பதை அவதானித்தேன். நான் கேள்விப்பட்டேயிராத நூலாசிரியர்கள் உருவாக்கிய, இயற்கைக்கு ஒவ்வாத பல வகையான நூல்களை அவன் படித்தான். பல நூல்கள், நூலக அடுக்குகளிலே இதுவரை யாராலும் கைவைக்கப்படாதவைகளாகும். அவன் எல்லாவகை நூல்களையும் படித்தான். ஒரு நாள் ஒரு நெடுங்கதை, மறுநாள் ஒரு தத்துவப்பாடம். இன்னொருநாள், வரலாறு. அந்த நூல்களில் என்ன உள்ளது என்பதை நான் படித்தாலே தவிர, அந்த நூல்களின் சாராம்சம் என்ன வென்றே எனக்கும் தெரியாத நிலையில் இப்புத்தகங்களை வைத்து 'பெங்'கின் குணநலனை என்னால் அளவிட முடியவில்லை.

ஒருநாள் மாலை எவ்வித முன்னறிவித்தலும் இன்றி 'பெங்' எனது அறைக்குள் நுழைந்தான். அந்தத் தவணையின் போது நான் ஒரு வசதியான விடுதிக்கு மாறி விட்டிருந்தேன். எனது மேல்மாடி அறை கல்லூரிக்குச் செல்லும் பாதையையும் புதிதாகத் திறக்கப்பட்ட ஒரு சிறு கோல்ப் மைதானத்தையும் முன்புறமாகக் கொண்டிருந்தது.

பெங் உள்ளே வந்து எனது வெள்ளை சோபா நாற்காலியில் தனது பழைய உடையின் தூசியைத் தட்டியவண்ணமே அமைதியாகச் சாய்ந்தான்.

நான் எனது மேசையில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவனை சிறிது உற்றுப்பார்த்து விட்டு மீண்டும் புத்தகத்தில் ஆழ்ந்தேன். எனது கண் புத்

தகத்திலும் எனது மனம், 'பெங்கின் பழைய தூசிபடிந்த ஆடை எனது புதிய வெள்ளை சோபாவில் ஏற்படுத்தப் போகும் அழக்கைப் பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

"சீனாவில் இன்று எத்தனை அடிமைகள் இருக்கிறார்கள் என்று உனக்குத் தெரியுமா ஸெங்?" திடீரென்று பெங் கரடுமுரடான தொனியில் என்னிடம் கேட்டான்.

"பல லட்சம் பேராக இருக்க வேண்டும்" எனது மனதில் சிந்திக்கப்படாத ஒரு விஷயம் ஆதலாலும், சில நாட்களுக்கு முன்னர் எனது நண்பன் ஒருவன் கூறிய தொகையை வைத்துக் கொண்டு சரியோ பிழையோ தெரியாத நிலையில் இந்தப் பதிலைக் கூறினேன்.

"பல லட்சங்கள் அல்ல பல கோடி அடிமைகள் உள்ளனர். சரியாகச் சொல்வதானால் சீனாவின் மக்கட் தொகையில் முக்கால் வாசிப்பேர் அடிமைகளே." விசர் பிடித்தால் போல் பெங் கத்தினான்.

"நல்ல காலம் அந்த அடிமைகளில் நான் ஒருவனில்லை" நான் சுயதிருப்தி அடைந்து கொண்டேன்.

"உன்னிடமும் அடிமைகள் உள்ளனரா" அவன் திடீரென்று கடுமையான குரலில் கேட்டான்.

என்னிடம் அடிமைகள் இல்லை என்றால் அவன் என்னை கீழ்த்தரமாக நினைப்பானாதலால், நான் "என்னிடம் பதினாறு அடிமைகள் உள்ளனர்" என்றேன்.

அவன் தன்னிடம் அடிமைகள் இல்லாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட பொறாமையால்தான் என்னிடம் நோட்டம் பார்க்கின்றான் என்ற எண்ணத்தால் உந்தப்பட்டு, அநுதாபத்தோடு "உனது குடும்பத்திற்கும் பல அடிமைகள் இருப்பார்கள்தானே" என்றேன்.

ஆச்சரியமூட்டக் கூடியமுறையில் என்னை மீண்டும் அவன் உற்று நோக்கினான். பின்பு பெருமை நிறைந்த குரலில் ஏதோ ஒரு இமாலய சாதனை புரிந்தாற்போல் "எனது மக்கள் அடிமைகள்" என்று பெருமிதப்பட்டான்.

"இருக்க முடியாது, நல்ல நண்பர்களுக்கு இடையில் இவ்வாறான அடக்கம் தேவையில்லை" நான் நிலை தடுமாறிய நிலையில் கூறினேன்.

"அடக்கமா? எதற்காக நான்

அடக்க உணர்வை பிரதிபலிக்க வேண்டும்? ஆச்சரியத்துடன் பெங் கேட்டான்.

"ஆனால் அடிமைப் பரம்பரையைச் சார்ந்தவன் என்று தெளிவாகக் கூறினாயே?"

"நாற்றுக்கு நூறு உண்மை"

"ஆனால் நீ ஒரு கல்லூரி மாணவன்" நான் இன்னமும் அவனது கருத்தை நம்ப மறுத்த வனாகப் பதிலிறுத்தேன்.

"ஏன்? அடிமைப் பரம்பரையினர் கல்லூரி மாணவர்களாக வரக்கூடாது?" அவன் திரும்பிக் கொக்கரித்தான். பின்பு சொன்னான். "நான் நிச்சயமாகச் சொல்லுவேன். உனது முன்னோர்கள் சிலபேர் கூட அடிமைகளாக இருந்திருக்கலாம்."

அவன் கொடுத்த சாட்டையடி எனது தலையைச் சுழற்ற, "எனது முதாதையரை உனது முதாதையரோடு ஒப்பிடுகிறாயா" என்று கேட்டவாறு அவனைக் கடுமையாக நோக்கிய வண்ணம் முன்னே சென்றேன்.

"உனக்குத் தெரியாது. நான் சொல் கிறேன். எனது தகப்பனாரிடம் 10 அடிமைகள் இருந்தனர். எனது பாட்டனாரிடம் 8 அடிமைகள் இருந்தனர். எனது முப்பாட்டனாரிடம் 4 அடிமைகள் இருந்தனர். அதற்கு முன்னரும் எனது முதாதையர் பல அடிமைகளை வைத்திருந்தனர்."

ஆனால் உண்மையில் எனது முதாதையர்களைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது எனது, பாட்டனாரின் பாட்டனார் சிலவேளைகளில் அடிமைகள் வைத்திராத சிறிய வியாபாரியாக இருந்திருக்கலாம். அல்லது அவர் ஒரு அடிமையின் மகனாகவே இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் அவரைப் பற்றி நான் கற்பனை செய்யும்போது பல நூறு அடிமைகளையும், பெரிய மாளிகையையும், ஏராளமான வைப்பாட்டிகளையும் உடைய ஒரு பெரிய அதிகாரியாகவே கற்பனை செய்து வந்திருக்கிறேன்.

"எனது முதாதையர், பெரிய அரசாங்க அதிகாரிகள்" என்று நான் பலரிடம் கூறியிருக்கின்றேன் அப்படிப்பட்ட நிலையில் 'பெங்

எனது முகத்துக்கெதிரே என்னை அடிமைப் பரம்பரை எனக் கூறியது எனது வாழ்க்கையிலேயே நான் பட்ட பெருந்த அவமானமாகத் தெரிந்தது. இது பொறுக்க முடியாதது. இதற்கான சரியான பதிலடி கொடுக்க வேண்டும் என்ற திடசங்கற்பத்துடன் அவனைக் கண்ணகரமாக உற்று நோக்கினேன். ஆனால், அவனது உருக்குப்பிழம்பு போன்ற கண்களை எனது கண்கள் சந்தித்தபோது நான் நிலைதடுமாறினேன். அவனுக்கு நான் செலுத்த வேண்டிய நன்றிக்கடனை நினைத்தபோது அமைதியுடன் எனது இருக்கைக்குத் திரும்பினேன்.

“ஆம், நான் அதை நம்புகிறேன். உன்னைப் போன்றவர்கள் அடிமைகள் வைத்திருக்கும் ஒரு குடும்பத்திலிருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், என்னைப் போன்றவர்கள் அத்தகைய குடும்பத்தில் ஒருக்காலும் பிறந்திருக்க முடியாது. அதனால் தான் நான் பெருமைப்படுகின்றேன்.” அவன் மீண்டும் கொக்கரித்தான்.

உண்மைதான் என்மீது ஏற்பட்ட பொறாமை அவனது மனதில் கிலேசத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. நான் வேறு வழியின்றிச் சிரித்தேன்.

அவனது முகத்தில் கருமை படர்ந்தது. எனது தோற்றத்தை தனது பார்வையிலிருந்து மறைக்குமாப்போல் தனது கரத்தை அவனது புருவங்களுக்கு முன்னே உயர்த்தினான்.

“எதை எண்ணிச் சிரிக்கிறாய்? அடிமை வம்சத்தில் உதித்ததற்காக நான் பெருமிதம் அடைகிறேன். ஏனென்றால் எங்களுடைய இதயங்கள் பாசக்கயிற்றினால் பின்னிப் பிணைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. உனக்கு இவைபற்றி என்ன தெரியும்? உனது செல்வந்த அறைபின் பஞ்சணை மெத்தையில் படுத்துக் கொண்டு இனிய கற்பனைக் கனவுகளிலே மிதக்கும் உனக்கு, இந்த விஷயங்களைப் பற்றி எவ்வாறு உணரமுடியும். உன்னைப் போன்றவர்களுடைய அகக்கண்களை என்னால் திறக்க முடியும் என்றே கருதுகிறேன். ஆம், நான் ஒரு அடிமைப்பத்திரம்தான். நான் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. நான் இதைப்

பெருமையாய் பிரகடனப் படுத்துகிறேன். எனது தந்தையும் தாயும் அடிமைகள். அதற்கு முன்பே எனது பாட்டனும் பூட்டனும் அடிமைகள். அதற்குமுன்னாலும் சென்றால் அடிமைகளாக வாழாத யாரும் எனது முதாதையராக இருந்திருக்கமுடியாது”

நான், ‘பெங்’கிற்கு விசர் பிடித்துவிட்டதோ என்று ஐயுற்றேன். அவன் ஏதாவது பிரச்சனையைத் துவக்கும் முன்பு அவனைத் தந்திரமாக வெளியே அனுப்பி வைக்க நினைத்தேன். ஆனால் அவன் தொடர்ந்தான்.

“உன்னிடம் 16 அடிமைகள் உள்ளனர். உனக்குத் திருப்தி, மகிழ்ச்சி, பெருமை. ஆனால் உனது அடிமைகள் எப்படி வாழ்கின்றார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? அவர்களில் ஒருவனுடைய வரலாற்றை உன்னால் என்னிடம் கூறமுடியுமா? ஆம்! உன்னால் கூற முடியாது.”

“அதிருக்கட்டும், நான் உனக்குச் சில கதைகளைச் சொல்லுகிறேன். எனது பாட்டனார் மிகுந்த கீழ்ப்படிவுள்ள ஒரு அடிமை. அவரைக் காட்டிலும் விசுவாசமுள்ள ஒரு அடிமையைப் பார்த்த தில்லை. தனது எஜமானர்களின் வீட்டில் 50 ஆண்டுகள் கடுழியம் செய்தார். ஒரு அடிமையின் மகன் என்ற வகையில் மிகுந்த இளமையிலேயே வேலைக்குச் சேர்க்கப்பட்டார். எனக்குத் தெரிந்த காலத்திலிருந்தே அவரது தலையமீறில் நரை விழுந்திருந்தது. நானும் எனது பெற்றாரும், எனது பாட்டனாரும், எஜமானனின் வீட்டில் பின்புறம் இருந்த ஒரு உடைந்து விழும் நிலையிலிருந்த கொட்டகை ஒன்றில் குடியிருந்தோம்.

எனது தாயார் வீட்டில் படுப்பதில்லை. எஜமானிக்கும், அவரது மகன்மாருக்கும் பணி செய்வதிலேயே அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் செலவழிந்தது. எஜமானும், அவரது மகன்மாரும்தான் எனது பாட்டனாரை கண்டபடி பேசுவதை நான் அடிக்கடி அவ்தானித்திருக்கிறேன். தலை குனிந்த வண்ணம், அவற்றை அவர் தாங்கிக் கொண்டதையும் பார்த்திருக்கிறேன். பனிக் காலத்தில், அடிக்கும் காற்றில் எங்கள் வீட்டின் கூரைப்பகுதி ஆடும்.

அப்போது பனிக்காற்று எங்கள் வீட்டிலுள் புகுந்துவிடும். மரத்தால் செய்த கட்டிலில் ஒரு மெல்லிய போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு குளிரால் நடுங்குவோம். எனது வயது முதிர்ந்த பாட்டனாரும், வாலிபரான எனது தந்தையும், குழந்தையான நானும், வீட்டில் சூடு ஏற்படுத்துவதற்காக காய்ந்த சருகுகளையும், வைக்கோல், விறகுகளையும் சேகரிக்க வெளியில் செல்வதுண்டு.

நாங்கள் அவற்றை எரித்து சூடு உண்டாக்கும் போது எனது பாட்டனாரின் வாய் சில வேளைகளில் திறக்கும். அப்போது அவர் சொல்லுவார், “நல்லவனாகவும், நேர்மையானவனாகவும் வாழ! நான் எவ்வாறு எனது எஜமானனுக்குப் பணிவிடை புரிந்தேனோ அதே பாணியில், நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவனாகப் பணிசெய்! நன்மை எப்பொழுதும் நல்ல பரிசுகளையே தரும்!” எனது தகப்பனார் அதிகம் பேசமாட்டார். எனது பாட்டனார் தனது உரையை முடிக்கும்போது நெருப்பும் அணைந்துவிடும். பின்பு நாங்கள் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தபடியே குளிர்ந்த இரவில் நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிடுவோம்.

“நன்மை எப்பொழுதும் நல்ல பரிசுகளையே தரும்” என்ற எனது பாட்டனாருக்கும் “நல்ல பரிசு” விரைவிலேயே கிடைத்தது. ஒரு கோடைகாலக் காலநேரத்தில், நாங்கள் கண்விழித்தபோது அவர் வீட்டில் இல்லை. எங்கள் தோட்டத்தில் உள்ள மரக்கிளை ஒன்றில் அவர் பிணமாகத் தொங்கிய நிலையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டார். அவரது முகத்தை கடைசியாக ஒருமுறை பார்க்கவும் எனது தாயார் என்னை அனுமதிக்கவில்லை. அவரது பூதவுடல் விரைவாக ஒரு மரப்பெட்டியில் வைக்கப்பட்டு ஒரு பாயால் மூடப்பட்ட புகைக்கப்பட்டது. அவரது அடக்கேறிய பெரிய கால் களைத்தான் என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அதுதான் எனக்குக் கிடைத்த எனது பாட்டனாரின் இறுதித் தரிசனம்.

அவர் எதற்காகத் தற்கொலை செய்து கொண்டார்? ஒரு எளிய காரணம் ஒன்று கூறப்பட்டது. எஜமானர் தனது விலையுயர்ந்த

பொருட்கள் சில தொலைந்து போனதை அறிந்து எனது பாட்டனார்தான் குற்றவாளி என்று குற்றம் சாட்டினார். பாட்டனார் இக்குற்றத்தை மறுத்து தனது நாணயத்தை வெளிப்படுத்த இயலாதவரானார். எனது பாட்டனார் ஒருக்காலும் தனது எஜமானிடம் திருடியிருக்க மாட்டார். ஆனால் இதற்காக அவரது காதுகள் புடைக்கப்பட்டு, மிகக்கொடிய வார்த்தைகளால் அவதூறு செய்யப்பட்டார். அதோடு அந்தப் பொருட்களுக்கான பெறுமதியை செலுத்துமாறு கட்டளையிடப்பட்டார், பாட்டனார் அவமானத் தலைகுனிந்தார். அது மட்டுமன்றி தனது எஜமானன் தன்னிடம் காட்டிய அன்புக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்ய முடியாமல் போனது குறித்தும் அவரது நம்பிக்கையை இழந்து போனது குறித்தும் வருந்தினார். இது அவரை நிலைகுலைய வைத்தது. அத்தோடு இத்தனை வருட அடிமை வாழ்வுப் பணியின் உழைப்பு மீதியாக அவரிடம் ஒரு செம்புக் காசுதானும் இருக்கவில்லை- அந்த இழப்பை ஈடுசெய்ய, ஆக ஐம்பது ஆண்டுகள் அவரது நேர்மையான விசுவாசமான உழைப்புக்குப் பிரதிபலனாக- "நன்மை செய்தவர்களுக்கு நன்மையே பரிசாகக் கிடைக்கும் என்ற அவர் சொல்வது போல்"- தனது சொந்த இடைப்பட்டி (பெல்ட்) யையே தூக்குக் கயிறாகப் பாவித்து மரத்தில் தனது உயிரை நீத்தார். இதுதான் அவருக்குக் கிடைத்த நல்ல பரிசு.

வீட்டிலுள்ள அனைவரும் அவருக்காக இரக்கப்பட்ட போதிலும் அவர்தான் பொருட்களைக் களவாடியவர் என்றே நம்பினார்கள். ஆகவே நான் ஒரு அடிமையின் மகன் மட்டுமல்ல. இப்போது ஒரு திருடனின் பேரனாகவும் ஆகி விட்டேன். இருந்தாலும் நான், எனது பாட்டனார் எதையும் களவெடுத்திருக்க மாட்டார் என்பதைத் திடமாக நம்பினேன். அது அவருடைய பண்பாடு அல்ல. அவர் ஒரு நல்ல மனிதர்.

பல மாலை நேரங்களில் எனது தகப்பனார் தனது கைகளில் என்னை வைத்துக் கொண்டு ஆட்டுவார். அன்று ஒருநாள்

அவ்வயிற்றில் அடிப்பாகம்

அதிகாரத்துக்கான ஆவல் என்னிடமும் உன்னிடமும் உள்ளூறைந்திருக்கிறது. அதனால்தான் ஆளும் வர்க்க அரசியலதிகாரம் பலமடைகிறது.

அதிகாரத்தின் பங்காளி தான் என்றுதான் குடை, கொடி, ஆலவட்டம் பிடிப்பவனும் குதூகலிக்கிறான்.

அள்ளிப் போடும் காசுகளுக்காக சங்கூதவும் சாமரை வீசவும் அறிவாளிகளும் கலைஞர்களும் இடிபடுகிறார்கள்.

இதனால் உழைப்பாளிகளின் குரல்கள் மட்டுமல்ல உண்மையின் குரலும் அம்பலமேறுவதில்லை.

அடிவயிற்றில் பசி தெரிகிறது. உழைப்பையும்

அதற்கேற்ற கூலியையும் தராததனால்தான் அதை நிரப்ப முடியவில்லை.

இருந்தாலும் எவருடைய கழுத்தை நெரித்தாவது பலரது வயிற்றிலடிக்கும் அதிகாரத்தில் உன்னாலும் என்னாலும் பங்காளிகளாக முடியும்.

கணனி ஊடகங்களுக்கூடாக இக்கனவுகள் எமக்குள் கலாபூர்வமாக பதிக்கப்படுகின்றன.

அதற்காக உலகமும் சந்தையும் திறந்து கிடக்கிறது. இனி நானும் நீயும் முடிவுசெய்ய வேண்டியது. உன்னதங்களைத் தேடி அதிகாரங்களுக்கு உலாப் பாடுவதா உழைப்பவர் தலைநிமிர உறுதி கொள்வதா.

கொழும் புத்
தமிழ்ச் சந்
கத்தின் மாதா
ந்த மடலாக
வெளிவருகிறது
ஓலை. இதன்
12வது இதழ்
கவிஞர் நீலா
வணன் நினை
வுச் சிறப்பித

ழாக வெளிவந்துள்ளது. கவிஞர்
நீலாவணன் பற்றிய
கட்டுரைகள், கவிதைகள்,
படைப்புகள், அவர் நினைவாக
இடம் பெற்ற கவிதா நிகழ்வு
பற்றிய செய்திகள் என்பவற்றை
தாங்கி வந்துள்ள இம் மடலின்
ஆசிரியர் செங்கதிரோன்.
விபரங்களுக்கு 7,37வது
ஒழுங்கை(உருத்திரா மாவத்தை,
கொழும்பு 06 முகவரியுடன்
தொடர்பு கொள்ளவும்

வேலைப்பளுவின் காரணமாகவோ
என்னவோ என்னைக் கைகளில்
வைத்த வண்ணமே உறங்கி
விட்டார். எனது பாட்டனாரின் இனிய
நினைவுகளிலே லயித்த, அவரது
இழப்பால் துயரத்தில் ஆழ்ந்த
எனக்கு அன்று நித்திரை வர
வில்லை. அவரது இனிய முகத்தை
நினைத்தபொழுது எனது கண்
களில் நீர் வடிந்தது. நான் திடீ
ரென, பாட்டனாரின் கரங்களிலே
இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு,
"தாத்தா! நான் நீ எதையாவது
திருடியிருப்பாய் என்பதை நம்ப
மாட்டேன். வேறுயாராவது தான்
திருடியிருக்க வேண்டும்" என்றேன்.

"குட்டி எருது நீ" என்ன
சொல்கிறாய்" எனது அப்பாவின்
குரல்தான் கேட்டது. எருது
வருடத்தில்(சீனக் கலண்டர்) நான்
பிறந்ததால் எனக்குப் பெயர் "குட்டி
எருது"

நான் எனது கண்களைத்
துடைத்துக்கொண்டேன். ஆனால்
எனது தகப்பனார் எனது கண்
ணீரைப் பார்த்து விட்டார். நான்
தாங்கமுடியாது குலுங்கிக் குலுங்கி
அழத் தொடங்கினேன். அவரால்
நித்திரை கொள்ளமுடிய வில்லை.
அத்தோடு அவரது கண்களும்
கலங்கின. அவர் என்னைச்
சமாதானப்படுத்தினார்.

"நீ சொல்வது சரிதான் மகனே,
உனது பாட்டனார் எதையும்

களவெடுக்கவில்லை. எனக்குத்
தெரியும். யார் உண்மையான
திருடன் என்று"

அவரது கைகளைப்பற்றிக்
கொண்டு எல்லாவற்றையும்
என்னிடம் சொல்லும்படி அவரைக்
கெஞ்சினேன்.

சிறிது தயங்கிவிட்டு, அப்பா
கேட்டார். "வேறு யாரிடமும்
சொல்லமாட்டேன் என்று எனக்கு
வாக்குத்தா"

நான் தலையை ஆட்டினேன்.

அவர் ஆத்திரத்தோடு சொல்லத்
துவங்கினார்.

"எஜமானனின் முத்த மகன்
தான் திருடன். எனது பாட்டனா
ருக்கு அது தெரியும். ஒரு ஈ
காக்கைக்கும் இந்த விஷயம்
தெரியக்கூடாது. உனது தாத்தா,
தனது உயிரைக்கொடுத்து சின்ன
எஜமானனைக் காப்பாற்ற விரும்
பினார். அதனார்தான் நான்
உண்மையைச் சொல்லவில்லை.
இப்பொழுது உனது தாத்தா
இறந்து விட்டார். நான் உண்மை
யைச் சொன்னாலும் யாரும்
என்னை நம்ப மாட்டார்கள்.
அத்தோடு இது எங்களுக்கு மேலும்
பிரச்சனையைத் தோற்றுவிக்கும்.

பெங் கதையை இடை
நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் தொடரு
முன், ஒரு எக்காளச் சிரிப்பை
உதிர்ந்தான். "எனக்கு எனது
தந்தையார் சொன்னதன் சாராம்
சத்தைத்தான் உனக்குச் சொல்
லுகிறேன் நண்பா, அவர் கூறிய
வார்த்தைகளை அப்படியே சொல்ல
வில்லை. நான் இதே எனது
சொந்தக் கற்பனையில் கூறுவதாக
மட்டும் எண்ணாதே. நான்
முக்கியமான விஷயம் எதையும்
விடவில்லை."

நான் தலையை ஆட்டிவிட்டு
கதையைத்தொடர அனுமதித்தேன்.

"அப்பா சொன்ன காரணத்தின்
அடிப்படைக் காரணிகளை என்
னால் விளங்கிக் கொள்ள முடிய
வில்லை. ஆனால் அவரிடம்
மேலதிகமாகக் கேள்விகள் எழுப்ப
நான் விரும்பவில்லை. ஆனால்
தாத்தாவின் இழப்புப்பற்றிய
சிந்தனையில் ஆட்பட்டு நான்
மீண்டும் தொடர்ந்து அழுதேன்."

தாத்தா இல்லாவிட்டாலும்
என்னைப் பார்க்க எனது தந்தையும்

அன்னையும் இருந்தனர். நாங்கள்
ஒவ்வொருவரும் ஒருவரை ஒருவர்
மிகவும் நேசித்தோம். எனது பாட்ட
னாரின் மறைவுக்குப் பின்பு எனது
அப்பா எதையோ இழந்தவர்போல்
காணப்பட்டார். அவரது முகத்தில்
ஒரு பொழுதும் புன்சிரிப்புக்கூடத்
தவழ்ந்த தில்லை.

ஒருநாள் மாலை- அப்போது
பனிக்காலம் துவங்கிவிட்டது-
நானும் அப்பாவும் வீட்டினுள் குளிர்
காய்வதற்காக நெருப்பு மூட்டிக்
கொண்டு இருந்தபோது, வீட்டிற்கு
வெளியில் திடீரென்று ஒரு கல
வரம் ஏற்பட்டது. "உதவி! உதவி!
என்று யாரோ கத்தும் சத்தமும்
கேட்டது. பயத்தால் எனது அப்பா
வின் கழுத்தை இறுக்கிக் கட்டிப்
பிடித்துக்கொண்டேன். அவர் எனது
காதுக்குள் "நான் அப்பா உன்
னோடு இருக்கிறேன் பயப்படாதே"
என்றார். பின்பு வெளியே அமைதி
ஏற்பட்டது.

ஆனால் சிறிதுநேரம் செல்லு
முன்பே என் அப்பாவை எஜமான்
அழைப்பதாக யாரோ வந்து சொன்
னார்கள். அப்பா நீண்டநேரமாக
வீட்டிற்குத் திரும்பாததால் நான்
தனியே இருந்து பயந்து கொண்டி
ருந்தேன்.

பின்பு எனது தாயும் தந்தையும்
ஒன்றாக தேம்பி அழுதவண்ணம்
வீட்டில் நுழைந்தனர். அப்பா விம்மி
அழதபடி தனது கரங்களால்
என்னைப் பற்றி இறுக்கிக் கொண்
டார். ஏங்கிய வண்ணம் தாயோடு
கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.
அன்றிரவு நாங்கள் முவரும்
பின்னிப் பிணைந்த வண்ணம்
ஒருங்கே படுத்து உறங்கினோம்.
எனது பெற்றோர் பேசிக்கொண்
டதை என்னால் முழுமையாக
விளங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை.
எனக்கு விளங்கியது இவ்வளவு
தான். "என்னைவிடு நான் சாகி
றேன். நான் வாழ்வதால் என்ன
பயன். நாம் எஜமானின் அடி
மைகள். அவர் சொன்னதைச்
செய்ய வேண்டியவர்கள்.

"நமக்கு மேலும் குழந்தைகள்
பிறந்தால், அவர்களுக்கு அடுத்த
தலைமுறையிலும் குழந்தைகள்
பிறந்தால் அவர்கள் எல்லாரும்
அப்போதும் அடிமைகளாகவே
இருப்பார்கள். அந்த விதியை யாரா
லும் மாற்றி எழுத முடியாது. நான்

உயிர் வாழ்வதால் குட்டி எருதும் அடிமையாகத்தான் வாழவேண்டும். நமது அடிமை வாரிசா

“அதைக்காட்டிலும் எனது எஜமானுக்கு எனது உயிரை விற்கிறேன். அதன் மூலம் “குட்டி எருது” பாடசாலைக்குச் செல்ல முடியும். அதன்பின்பு அவனது சொந்தக் கால்களில் புதிய பிரவாகமாக இப்புமித்தாயின் மண்ணில் அவன் நடக்க முடியும்.”

“பெங்” கின் கண்கள் இரத்தச் சவாலையாக ஒளிப்பிழம்பாகின. ஒரு சிறிது அமைதிக்குப்பிறகு அவன் தொடர்ந்தான். எனது தந்தையார் தனது தியாகப் பயணத்தின் இறுதிக்கட்டத்தில் உச்சரித்த ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நினைவில் இருக்கின்றன. எனது வாழ்வின் கடைசி வினாடி வரை நான் அதை மறுக்க மாட்டேன். அவர் உச்சரித்த வார்த்தைகளின் மொழித்தாக்கத்தை, உனது மொழித் தாக்கத்துக்கு ஏற்றவண்ணம் மாற்றிச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் அந்த வார்த்தைகளின் உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை உன்னால் உணர்ந்து கொள்ள, கிரகிக்க முடியுமென்று நம்புகிறேன்.”

எனது தாயார் அதிகம் கதைக்கவில்லை. எனது தந்தையார் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு தேம்பித்தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தார். “நங்கள் இல்லாமல் நான் எப்படி உயிர் வாழப்போகிறேன்.” என்ன பிழை நடந்துள்ளது என்பதை உணராவண்ணம் நானும் அழுதுகொண்டிருந்தேன்.

பொலிசார் மறுநாட் காலை, எனது அப்பாவைத் தேடிக்கொண்டு வந்தபோது நாங்கள் படுக்கையில் இருந்து எழும்பவில்லை. அம்மா அப்பாவின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு அழுதார். நானும் அழுதேன். முதல் நாள் மாலை யாரையோ கொன்றதாக அப்பா குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தார். நான் அதை நம்பவில்லை. அந்தக் கலவரம் நடந்தபோது அப்பா என்னுடன் நெருப்பருகே இருந்தார். அவர் என்னைக் கட்டிப்பிடித்தவாறு என்னை விட்டு அகலாது இருந்தார். அப்படி இருக்க, எப்படி வெளியே உள்ள ஒருவரை அவர் கொலை செய்திருக்க முடியும். அப்பா

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை அனுசரணையில் மேடையேறிய புதைப்பின் புடைப்பு நாடக காட்சி

தன்னைப் பாதுகாக்க முயலவில்லை. தனது தலையைக் குனிந்தவாறு பொலிசாருடன் சென்றார். அவர் பின்னால் அவரது கைகளைப் பிடிக்க நான் ஓடினேன். அம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்கள் என்னை அடித்துவிழுத்தி விட்டு அப்பாவைக்கொண்டு சென்றனர்.

அதுதான் நான் அப்பாவைக் கடைசியாகப் பார்த்தது. சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, சிறையிலே அவர் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு உயிரிழந்தார். அந்தக் காலகட்டத்தில், எனது தாயார் எஜமானின் வீட்டில் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டார். நான் பாடசாலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். எங்களுடைய செலவுகள் அனைத்தும் எஜமானரால் பாரம் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. தனது மகனின் உயிரைக் காப்பதற்காக எனது தந்தையின் உயிரை விலைக்கு வாங்கியவரல்லவா! (எஜமானின் மகன்தான் அந்தக் கொலையைச் செய்தவன் என்று பின்னர் கேள்விப்பட்டேன்.) ஆனால் எஜமானன் வாக்குத் தவறவில்லை. அப்படியானால் இந்த எஜமானனுக்கு நான் நன்றியறிதல் உள்ளவனாக இருக்க வேண்டுமா? இல்லை. எஜமானையும், அவனது மகனையும் நான் வெறுத்தேன். அவர்கள் எனது எதிரிகள். எனது பாட்டனாரையும், தகப்பனாரையும் கொலைசெய்த கயவர்கள். எனது அப்பாவின் உயிருக்கு விலையாகக் கொடுத்த பணத்தை நான் செலவழித்தேன். நான் இன்று சமூகத்தில் பெற்றுள்ள அந்தஸ்த்துக்காகத்தான் அப்பா தனது இன்னுயிரை இளவயதிலேயே ஈந்தார். அந்தப் பெரு

மகனின்-ஒப்பிலாத் தியாகியின் இலட்சியம் நிறைவேறிவிட்டது. என்ன வந்தாலும் சரி எங்கள் முதாதையரின் அடிமைப் பாரம் பரியம் என்னோடு அழிந்துவிடும்.

“பெங்” திடீரென கதையை நிறுத்தினான். அவனது முகத்தில் பயங்கரம் நிழலாடியது. உயிர்த்தெழும்கோபக் கனலை அணைக்குமாப்போல அவனது உதடுகளை அவன் கடித்தான். அவன் இன்னும் எதையோ மறைக்கிறான் என்று நான் கருதினேன். நான் அவன் கூறிய கதையை உணர்ச்சிமேலிட்டபோதும், “இன்னும் எத்தகைய பயங்கர ரகசியங்கள் உன்னிடம் உள்ளன.” என்று கேட்குமாப்போல அவனது முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினேன்.

அவன் எனது உள்ள அலைகளைப் புரிந்திருக்க வேண்டும், ஏனென்றால் அவனது முகம் செஞ்சூரியனைப் போலப் பிரகாசித்தது. அது அவமானத்தால் ஏற்பட்டதோற்றமா?-கோபாவேசத்தால் ஏற்பட்ட முகபாவமா?- தெரியவில்லை. எனது அறைக்குள் இரண்டு மூன்று முறை குறுக்கு நெடுக்காக நடந்த பின்பு மீண்டும் இருக்கையில் அமர்ந்தான். அவனது முகம் மீண்டும் ஆவேசமுற்றது. “ஆம் அந்தக் கதை அத்தூடன் முடியவில்லை. நான் சிலவற்றை இன்னும் சொல்லவில்லை. சரி, நான் அவற்றைக் கூறிவிடுகிறேன்.”

ஒருநாள், பாடசாலையில் இருந்து வழமைக்கு சிறிது முன்பாக வீடு திரும்பினேன். எனது தாயார் கட்டிலில் வேறொரு ஆடவனுடன் இருக்கக் காணப்பட்டார். அவர்கள் நான் வந்ததை அவதானிக்கவில்லை. ஆகவே நான்

மெதுவாக வெளியேறினேன். எனது இதயம் கோபாவேசத்தாலும் அவ மானத்தாலும் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் முழு நேரத்தையும் பள்ளியில் படிப்பதிலேயே கவனத்துடன் செலவழிக்கிறேன். வீட்டிலே எனது தாயார் விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார். இந்த நிலை என்னைப் புழுங்கவைத்தது. இருப்பினும் எனது தாயை எல்லையில்லாப் பாசத்துடன் நேசித்தேன். அவரை ஏசு எனது மனம் ஒருப்படவில்லை. அதுமட்டு மல்ல! அம்மாவோடு உடனிருந்தவன் வேறுயாருமல்ல! எஜமானனின் மகன்தான். எனது பாட்டனாரை அழித்து விட்டு, எனது அப்பாவைக் கொன்று விட்டு எனது தாயாரையும் ஒழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“குட்டி எருது” வருமுன்பு கெதியாக வெளியே போ” என்று எனது தாயார் கூறினார். அதற்கு எஜமானின் மகன் ஏதோ தாயாரிடம் கூறினான். அதற்கு அம்மா, “உனது இரக்கத்தின் சாட்சியாக இங்கு தொடர்ந்து வராதே! பின்பு நீ குட்டி எருதை சந்திக்கவேண்டி நேரிடும். தயவுசெய்து உனது இதயத்தைத் தொட்டு நட”

நான் உள்ளே சென்றபோது, தாயார் தனிமையாகக் கட்டிலில் இருந்தார். நான் நேராக அவளிடம் சென்றேன். “நீ வந்துவிட்டாயா?” அம்மா கோபமாகக் கேட்டார்.

நான் அவருடைய கரங்களைப் பற்றினேன். கோபத்துக்கும் அவமானத்துக்கும் இடையே துவண்ட வனாக, கேவலம் அம்மா கேவலம்! அப்பா இறந்து இன்னும் ஒரு வருடம் பூர்த்தியாகவில்லை. அதற்குள்ளாக நீவேறு மனிதர்களோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாய். நான் பள்ளியில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் படிக்கிறேன். அப்படியிருக்க நீ இவ்வாறு நடக்கிறாய். எப்படியம்மா! உன்னால் நடக்க முடிகின்றது?

அம்மா அழுதவண்ணம், “குட்டி எருதே” என்றவள் அப்படியே விம்மல் தாளாமல் படுக்கையில் சாய்ந்தாள். இது எனது கல் மனதைக் கரைத்தது. அவள் என் மீது செலுத்தும் அன்பும் புரிந்துணர்வும், நான் மாலை வேளைகளில் எனது வீட்டுப் பயிற்சிகளைச்

செய்யும்போது உடனிருந்து எனக்கு வழங்கும் ஆறுதல் மொழிகளும் உற்சாக வார்த்தைகளும் என் முன்னே நிழலாடின.

“என்னை மன்னித்துவிடு அம்மா!” நான் மன்றாடினேன்.

“நான் இவ்வாறு உனது மனம் புண்படும்படி பேசியிருக்கக்கூடாது. என்னை மன்னித்துக் கொள் அம்மா!”

சிறிதுநேரம் கழித்துத் தலையைத்தாக்கி இருக்கையில் அமர்ந்து என்னை அணைத்துக் கொண்டாள்.

“நீ சொன்னது உண்மைதான் குட்டிஎருது! நான்தான் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும். உனது அப்பா இறந்த பின்பு எனக்கு உள்ள ஒரே சொத்து நீ மட்டும் தான். நான் உனக்காக மட்டும் தான் வாழ்கிறேன். நீ மட்டும் இல்லாதிருந்தால், நான் மகிழ்ச்சியோடு உனது தந்தையின் புதைகுழியிலேயே விழுந்து உயிரை விட்டிருப்பேன். அப்பாவுடைய இறுதிவார்த்தைகளை நீ மறந்து விட்டாயா? நீ அடிமையாக வாழ்வதைத் தாங்கமுடியாமல் நீ படிக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார். அவர் அந்த இலட்சியத்துக்காகத் தனது உயிரைத் தியாகம் செய்தார் என்றால், நான் ஏன் எனது உயிரையும் தியாகம் செய்யக்கூடாது. எனது முற்பிறப்பில் செய்த பாவங்களின் காரணமாகவே என்னவோ! எஜமானனின் வீட்டில் எடுபிடியாளாக வேலைசெய்த போதிருந்தே என்னைத் தொல்லைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான். நான் அவனிடமிருந்து தப்பமுடியவில்லை. உனது தந்தை இறந்த பின்பு, நாங்கள் வீமோறி இங்கு வந்த பின்பு தொடர்ந்து என்னைத்தேடி வந்துகொண்டிருக்கிறான். வேறெங்கும் செல்வதைவிட என்னிடம் வருவது அவனுக்கு இலகுவானது. மற்றது நான் அழகான தோற்றமாயிருப்பதும் என் குற்றம்தான். இன்னொன்று அவனுடைய குடும்பம் தான் எங்களைப் பராமரிக்கிறது. நீ படித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அவர்களுடைய பணம் இல்லாமல் நாங்கள் வாழமுடியாது. சின்ன எஜமான் எதையும் செய்யத் துணிந்த கொடுநெஞ்சன். அவனு

டைய விருப்பத்துக்கு அடிபணிவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை.

குட்டி எருது! என்னை மன்னித்துக் கொள். நீ படித்து முன்னேறுவதும், நீ அடிமையாக வாழவேண்டும் என்ற அவசியம் ஏற்படாமல் இருப்பதற்குமாக நான் எந்தத் தியாகத்தையும் செய்வேன். எந்தத் துயரத்தையும் ஏற்றக் கொள்வேன். எனக்கு என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை.” இதுவும் அவன் உச்சரித்த முழுமையான சொற்பதங்கள் அல்ல. அந்த உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தின் சாராம்சமே. அந்தத் தியாகம். செழும் சொற்களின் சிறுபகுதியே.

நான் தாயாரைக் கட்டி அணைத்தேன். அவர்மீது எனக்கிருந்த அன்பு மேலும் பன்மடங்கு பெருகியது. “உன்னால் இந்தக் கொடுமையைத் தாங்க முடியாது அம்மா! நான் பாடசாலைக்குப் போவதை நிறுத்திக்கொள்கிறேன். இந்தக் கீழ்த்தரமான எளிய வாழ்வுக்கு உன்னை நான் அனுமதிக்கமாட்டேன். நான் படிக்க விருப்பமில்லை. அதைக்காட்டிலும் அடிமையாகவே இருந்துவிட்டுப் போகிறேன்.- வாழ்நாள் முழுவதும்.”

உடனே அவள் எனது வாயைப்பொத்தினாள். “முட்டாள்தனமாகக் கதையாதே. நீபடித்து புதிய வரலாறு படைக்கவேண்டும். எனது வாழ் நாள் முழுவதும் மகிழ்ச்சியுடன் இந்தக் கீழ்த்தரமான வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொள்வேன். அவள் கதறினாள்.

அன்று மாலை முழுவதும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக என்னைத்தேற்றுவதில் ஈடுபட்டாள். இறுதியாக அம்மாவின் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டேன். அடுத்த நாட்காலை வழமைபோல் பாடசாலை சென்றேன். “பாடசாலை செல்லப்போவதில்லை.” என்ற கதையை நான் ஒருபோதும் கூறியதில்லை. அதன்பின்பு நான் கடுமையாக கல்வியில் ஈடுபட்டேன். பாடசாலைக் கல்வியோடு எங்கும் எதிலும் நான் அறிவைப் பெருக்குவதில் ஈடுபட்டேன். அது எனது பிற்காலத்தைப் பொற்காலமாக்கும் என்று நம்பினேன். எனது பெற்றாரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி எங்களது அடிமை வாழ்வை நிர்மூல

மார்ச்சு 2003

மாக்குவதில் என்னை அர்ப்பணிக்கிறீர்கள்.

ஆனால் கொடுமையான பிரத்யட்ச நிலை என்னை மிக மோசமாக அழுத்தின. எனது இறந்தகால நிகழ்வுகள் ஒரு பிசாசைப்போல் என்னை ஆக்கிரமித்தன. வாழ்க்கை மிகவும் கீழ்த்தரமானதாக இருந்தது. அதுவும் எனது அடிமை வாழ்வை அகற்றும் போராட்டம் மிகக் கீழ்த்தரமாக விளங்கியது. இருந்தாலும் எனக்கு திடநம்பிக்கை இருந்தது. என்னை விழித்தெழச் செய்ய எனது அன்னையின் அன்பும் எதிர்பார்ப்புகளும் துணை நின்றன. அது எந்தப் பிரச்சினையையும் எதிர்கொள்ளும் மனோதிடத்தை எனக்கு வழங்கியது.

“எனது சிறிய எஜமானன் தொடர்ந்து தாயாரிடம் வந்து சென்றது உண்மைதான். ஆனால் அதை நான் பார்த்தும் பாராதிருந்தேன். அவன் சென்ற பிறகு, தாயார் ஒரு வேறுபாடான பெண்ணாகக் காட்சி அளித்தாள். அம்மா தொடர்ந்து அழுவதை நிறத்துவதற்கு எனக்கு நீண்ட நேரம் பிடிக்கும். இது தொடர்ந்து நடந்திருந்தால் எனது தாயார் விரைவில் இறந்திருப்பார். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக நான்கு ஐந்து மாதங்களின் பின்னர் சிறிய எஜமானன் ஒரு பெண்ணைத் தனது நிரந்தர வைப்பாட்டியாக எடுத்துக் கொண்டு எனது தாயாரிடம் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான். அதன் பின்னர் எனது தாயார் நீண்டகாலம் என்னுடன் அமைதியாகக் காலம்கழித்தார். நான் கல்லூரியில் சேரும்வரை அவர் உயிருடன் வாழ்ந்தார்.

எனது தாயார் இறந்து மூன்று ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. எனது தாயாரையோ எனது தந்தையாரையோ, பாட்டனாரையோ ஒருநாளாவது நினைவுகூர மறந்ததில்லை. நான் அடிக்கடி அவர்களது கீழ்த்தரமான வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைப்பேன். ஆனால், அவமானச் சிந்தனையோடு அல்ல. நான் அவர்களுக்காக முகம் சிவந்ததுமில்லை. எனது முதலாதையர் அடிமைகள் என்று கூறுவதில் எக்காலத்திலும் நான் பெருமையடைந்துள்ளேன். ஆம் உண்மையான பெருமையடைந்துள்ளேன். எனது பாட்டனார்திருடன் என்ற பெயரால் பட்டை

தீட்டப்பட்டபொழுதிலும், அதன் பெறு பேறாகத் தூக்குக்கயிற்றில் மாண்ட பொழுதிலும், எனது தந்தை சிறையிலே பழி ஓரிடமும் பாவம் ஓரிடமும் என்ற வகையிலே மடிந்தபோதிலும் எனது தாயார்

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் விபச்சாரியாக்கப்பட்டபோதிலும் அவர்கள் தங்கள் சுயசெயலாற்றலால் பிழைவிட்டவர்கள் என்று குற்றம் சுமத்துவாயா? யாருக்கு எதிராக எந்தக் குற்றத்தை அவர்கள் செய்தார்கள்?

பெங் செயலிழந்தவனானான்.

“இத்தகையோர் மீது நீ சீறி விழுவாய். இவர்களைக் கீழ்த்தரமானவர்களாக எண்ணுவாய்! அத்தகையோரது மனோநிலையை உன்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அவர்கள் தங்கம் நிகர் தூய இதயங்களைத்தன்னகத்தே கொண்டிருந்தார்கள்.- உனது மக்களைப் போன்று அல்லர்.

“அவர்களைப் பற்றிய சிந்தனை என்னைப் பல இரவுகளில் நித்திரை அற்றவனாக ஆக்கியிருக்கின்றன. அவமானம் அல்ல. ஆத்திரமே என்னை முழுமையாக ஆட்கொண்டிருக்கிறது. நான் யோசிக்கிறேன்- இங்கு நான், வசதியான படுக்கையில் படுத்தறங்கு கையில் எத்தனை லட்சக் கணக்கான, கோடிக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் விதியை எண்ணி, துயருற்றிருக்கின்றனர். எனது பாட்டனார் வாழ்ந்த அதே கீழ்த்தரமான வாழ்வையே இம் மக்கள் இன்றும் வாழ்கின்றனர். அதே நேரத்தில், அவர்களுடைய எஜமானர்கள், இனிய கற்பனை உலகில் வாழ்ந்து கொண்டு, அடிமைகள்மீது - வயதானவர்கள் திருட்டுக் குற்றம்சாட்டப் பட்டு தூக்குக் கயிற்றை நாடும் நிலையையும், இளைஞர்கள் - எஜமானர் செய்யும் அநியாயத் துக்குக் களப்பலியிடப்படும் பலியாடுகளாக மாற்றப்படும் நிலையையும் - தாய்மாரும் பெண் குழந்தைகளும் - எஜமானரது காம உணர்ச்சிகளுக்குப் பலியிடப்படுபவர்களாக - அதைப் பார்த்துக் குழந்தைகள் - அதைப் பார்த்தும் பாராமல் குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டு இருக்கவேண்டிய நிலையில் தந்தையர் உள்ளாக் கப்படும் நிலையையும் உருவாக்கியுள்ளனர்.

நான் இத்தகைய மனித மிருகங்களைக் கோரமாகவே திட்டுகிறேன். உன்னையும் உனது வர்க்கத்தையும் ஏசுகிறேன். உங்கள் அனைவரையும் பரம்

உயிர்த்தெழும் என்றெழுந்தோர்...

சுதந்திரக்காற்றை
சுவாசிக்க துடித்தும்
'பொட்டுக்குப்' பயந்து
சதைப்பைக்குள்
உணர்வுகளுடன்
போராடும் சராசரி
மனிதரில் நானும் ஒருவன்

சமாதான சோபையில்
என் சுதந்திரச் சிறகுகளை
தறித்துவிட்டு
நாக்கிலிப் புழுவுக்கு
படங்கள் எதற்கென
பேசும் அரசு.
திறக்காத பூட்டுக்களாய்
அவிழ்க்காத மனக்கதவுகள்
இரும்பென இறுக
பரஸ்பர புன்னகையுடன்
பேச்சுக்கள் தொடர்கின்றன.
ஆனால் சுதந்திரம் மட்டும்
கண்ணுக்கு தெரியாத
சூன்ய வெளியாய்...!

உயர்ந்தெழும் விலைவாசிப்
பழுவில்
புலராப் பொழுதாய்
வாழ்க்கை தொடர
என்றோ ஒருநாள்
துருவமாய் துலங்கும்
விடிவை நினைத்து
உடல் கூட்டில்
ஒளிந்து நிற்குது
இன்னும் என்உயிர்!

சிதம்பரநாதன் இரமேஸ்

படிப்பகம்

பரையே இல்லாமல் - ஒரு துரும்பும் மிஞ்சாத வகையில் மட்டும் என்னால் அழித்து ஒழித்துவிட முடியுமென்றால் ஆஹா எவ்வளவு திருப்தியடைவேன்.

எனது பாட்டனாரைத் தூக்குச் சாவை அரவணைக் குமளவு வேட்டையாடித் துரத்தினீர்கள். எனது தந்தையின் உயிரை விலைக்க வாங்கினீர்கள். எனது தாயைக் கற்பழித்தீர்கள். அவர்கள் அனைவரும் இறந்துவிட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். உன்னை நான் பழிவாங்க விரும்புகிறேன்.

அவன் எழுந்து என்னருகே விறைப்பாக வந்தான். நான் பயத்தால் திகைத்து நடுங்கினேன். நான் என்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முயன்றபோது அவன் நடந்து யன்னலருகே சென்றான். திடீரென்று வெளியே கையைக் காட்டி "இதோ பார்" என்று புகைந்தான்.

நான் அத்திசையை நோக்கினேன். அவன் வீட்டு முன்பு உள்ள கோல்ப் மைதானத்தை நோக்கிய வண்ணம் இருந்தான். ஒளிவெள்ளம் பரப்பப்பட்ட அந்த மைதானத்தில், சில வெள்ளை ஆடையணிந்த பணியாட்கள் அங்கு மிங்கும் சென்று கொண்டிருந்தனர். நுழைவாயிலில், ஆபாச ஆடையணிந்த ஒரு வெளிநாட்டுப் பெண் மணி நுழைவுச்சீட்டு விற்பனையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். சோடி சோடி யாக இளைஞர்களும் யுவதிகளும் கை கோர்த்து புதுப்பாணி உடையணிந்து உலவிக் கொண்டிருந்தனர்.

"எங்கள் மக்கள் உடல்தேய, எலும்புமுறிய ஆண்டாண்டு காலமாக ஓய்வின்றி ஊழியம் செய்கின்றார்கள். எங்கள் பாட்டன்மார் தூக்குப் போட்டுக் கொள்கின்றனர். எங்கள் தகப்பன்மார் சிறையிலே அழிகின்றனர். எங்கள் தாய்மாரும் சகோதரியரும் கற்பழிக்கப்படுகின்றனர். எங்கள் குழந்தைகள் அழுகின்றனர். ஆனால் உங்கள் வாக்கத்தில் ஒருவருக்காவது மனச்சாட்சி என்று ஒன்று இருக்கிறதா."

யுகாந்திமாக அடக்கி ஓடக்கப்படும் ஒரு முழு வாக்கத்தின் உரிமைக்குரலாக அவன் குரல் முழக்கமிட்டது. நான் சாட்

டையால் அடிக்கப்படுவது போன்ற ஒரு உணர்வைப் பெற்றேன்.

திறந்த எனது கண்களின் முன்னால் எண்ணற்ற னொடுமைச் சம்பவங்கள் நிழலாடின. என்வீட்டில் பதினாறு அடிமைகள் ஊழியம் செய்வது தெரியும். அதை முப்பத்திரண்டாக அதிகரிக்கவேண்டும் என்ற எனது ஆசையும் தெரியும்.

எண்கள் பதினாறும் முப்பத்திரண்டும் என் அக்க கண்ணில் ஒளி உமிழ்தன. நான் 'பெங்கின் சிறிய எஜமானாக என்னைக் கற்பனை செய்துகொண்டேன். பெங்கின் பாட்டனைக் கொன்றது, தகப்பனைச் சிறையில் அடைத்தது, தாயைக் கற்பழித்தது போன்ற கொடுமைகள் என் கண்முன்னே நிழலாடின. நான் பயத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டேன். இரண்டு மிருகக்கண்கள் என்னை ஊடுருவுமாப்போல் கற்பனை செய்தேன். எனது இறுதிக்காலம் வந்தவிட்டாற்போல் பயங்கரமாக ஓலமிட்டேன்.

"ஸெங் உனக்கு என்ன நடந்தது! ஏன்! இவ்வாறு ஓலமிடுகிறாய்" அவன் பண்போடு கேட்டான்.

பேச முடியாத நிலையில் எனது கண்களைத் துடைத்தேன்.

"என்னைப்பார்த்துப் பயப்பிடுகிறாயா? ஸெங்! நான் உன்னைப் புண்படுத்தமாட்டேன். என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா? அவன் ஒரு அர்த்தபுஷ்டியுள்ள சிரிப்பை உதீர்ந்தான்.

நான் சிரித்து அமைதி அடைந்தேன். அவனது முகத்தை உற்று நோக்கினேன். அதில் பயமுறுத்தல் எதுவும் தோற்றவில்லை. அவன் முன்பு என்னைக் காப்பாற்றியதை நினைவு கூர்ந்து "பெங்! அன்று ஏன் எனது உயிரைக் காப்பாற்றினாய். நானும் ஒரு அடிமை உரிமையாளன். உனது எதிரி. அந்தக் காரால் அடிபட்டுச்சாக என்னை நீ ஏன் அனுமதிக்கவில்லை."

மீண்டும் ஒரு அர்த்தமான புன் முறுவல். பின்பு அவன் சொன்னான். "நான் நினைக்கிறேன், எனக்கு இன்னும் அடிமை மனப்பான்மை இருக்கிறது."

கண்களில் நீர் துளிர்க்க, நான்

அமைதியாய் அவனை உற்று நோக்கினேன்.

"எனக்கு அவனது கருத்து விளங்கவில்லை என்று அவன் யோசித்திருக்கவேண்டும். அவன் மீண்டும் அந்தக் கருத்தை துலாம் பாரமாக விபரித்தான்.

"மற்றவர்களின் மகிழ்ச்சிக்காக தனது சுய இன்பத்தைத் துறத்தல்- மற்றவர்கள் வாழ்வதற்காக எந்த மன வருத்தமும் இன்றி தனது உயிரைத் தியாகம் செய்தல் இது தான் அடிமைகளின் மனப்பான்மை!

இந்த மனப்பான்மை எனது முதாதையரிடமிருந்து எனது பாட்டனாருக்குத் தரப்பட்டது. அவரிடமிருந்து நான் அதைப் பெற்றேன். அவன் தனது நெஞ்சைத் தொட்டுக் காட்டினான். அங்கே ஒரு செஞ்சுவலை உமிழும் சிவந்த இதயம் பிரத்யட்சமாயிற்று. நான் எனது இதயத்தைப் பார்த்தேன். எனது பிள்ளனால் மேலணியால் அது மூடப்பட்டிருந்தது.

"நான் எப்பொழுது இந்த அடிமை மனப்பான்மையை-அடிமை இதயத்தை- என்னிலிருந்து அகற்றப் போகிறேன்." அவனது விரக்தியுற்ற குரல் ஒலி எனது காதுகளைப் பொடிபொடி ஆக்கிற்று. நான் எனது காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டேன். எனக்கோ ஒரு அடிமை இதயம் கூட இல்லை. நான் பெரும்பாலும் இதயமே அற்றவன். அதுதான் உண்மை. அவமானத்தாலும், பயத்தாலும், துயரத்தாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நான் பிரக்ஞை இழந்தேன். 'பெங்' எப்பொழுது வெளியே சென்றானோ எனக்குத் தெரியாது.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப்பிறகு அவனை நான் அதிகம் சந்திக்கவில்லை. நாளாக நாளாக அவன் ஒரு தனித்துவமான மனிதன் ஆனான். விளையாட்டு மைதானத்திலோ நகரிலோ அவனைக் காண முடியவில்லை. அவனது அறையிலும் அவனைச் சந்திக்க முடியவில்லை. எங்களிடையே தொடர்பற்றுப்போன பிறகு, அவனது கதையையே மறந்து விட்டேன்.

எனக்கென்ற தனியான நண்பர்களும் தனியான களியாட்டங்களும் அமைந்தன. திரைப்படங்களுக்கும், நடனங்களுக்கும் சென்று வரலாயினேன். எனது தோழியோடு

கோல்ப் விளையாடச் சென்றுவந்தேன். எனது நண்பர்களோடு பேசும் போது எனது பதினாறு அடிமை ஊழியம் பற்றிப் பெரு மிதப் படுவேன். அதை அதிகரிக்க இருப்பதாகவும் கூறிக்கொள்வேன்.

எனது மேற்படிப்பை முடித்த சில ஆண்டுகளில், எனது இலட்சியத்தை அடைந்தேன். இப்போது எனது வீட்டில் 32 அடிமைகள் ஊழியம் செய்கின்றனர். மகிழ்ச்சியும், திருப்தியும் எனது மனதில் ஏற்படுத்திய நிறைவால் 'பெங்கையும் அவன் அடிமைகளை': பற்றிக் கூறிய கதையையும் முற்றாக மறந்தேன்.

ஒரு நாள் எனது மனைவியுடன், ஐந்து அடிமைகள் பணிசெய்ய, எனது பூங்காவின் குளுமையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்றைய நாளிதழின் பக்கங்களைப் புரட்டியபோது, உள்ளூர் செய்திப்பகுதியில், ஒரு புரட்சிவாதி தூக்கிடப்பட்ட விபரம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அவனது பெயர் 'பெங்'. எனக்குத் தெரியும் அது எனது நண்பன் 'பெங்' ஆகத்தான் இருக்கமுடியும்- என்னைக் காப்பாற்றியவனும், என்னால் முழுதாக மறக்கப்பட்டவனுமாகிய அதே 'பெங்' தான்.

அவன் கூறிய அந்தக் கதை-நீண்ட வருடங்களாக நான் மறந்தவிட்ட கதை-எனது மனக்கண் முன்னே புனர்ஜென்மம் எடுத்த நிழலாடியது. அவன் கூறிய அவனது அடிமை இதயத்தை இப்பொழுது 'பெங்' தன்னில் இருந்து நிரந்தரமாக அகற்றி விட்டான். அவனது அடிமைச் சந்ததி நிரந்தரமாக முடிவடைந்து விட்டது. ஆம்! இது 'பெங்' குக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் விஷயம் தான். ஆனால் அவன் எனது உயிரைக் காப்பாற்றியதை நினைவுகூர்ந்தபொழுது அவனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய நன்றிக் கடப்பாட்டை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தேன். மீண்டும் அந்தச் செய்தியைப் படித்த போது இருமுறை பெருமூச்சு விட்டேன்.

'அன்பே! ஏன் திடீரென்று பெருமூச்சு விடுகிறீர்கள்!' என்று மனைவி அன்புடன் என்னை செல்லமாகத் தட்டி வினவினாள். எனது மனைவியின் அழகிய முகமும், அகன்ற கண்களும் மோகத்தில் மிதக்க நான் மீண்டும் எல்லாவற்றையும் மறந்தேன்.

1931

நாட்டுக்குரைத்தல்

என்னருமைத் தாய்நாடே!
என்னருமைத் தாய்நாடே!
உன்னை நினைக்கப் பாவமாய்க் கிடக்குதடி.
உன்னை நினைக்கப் பயமாய் இருக்குதடி.
உந்தன் அழுகையிற்றான்
உன்சேய்கள் மகிழ்கின்றார்.
உந்தன் துயர்களிற்றான்.. உன்புதல்வர் பாடுகிறார்.
உந்தன் பசி... சொல்லி
உன் மைந்தர் உணவுண்பார்.
உந்தன் வலிகாட்டி உன்தனயர் மருந்து கொள்வார்.
உந்தன் அலைச்சலாற்றான்
உன்மைந்தர் உலகெல்லாந்
தங்கிக் குடியரிமை பெற்றார்; குலம் வளர்த்தார்!
உன்னுடலின் காயம் உலர்வதன் முன்
அதைக் கிழித்து
உந்துடிப்பாற்.. தம்கதிரை ஆடாமற் காக்கின்றார்...
உன்னைப் புளுகுவோர்கள்!
உனக்காய் உயிர்சிந்திச்
சின்னவரோ மெழுகானார்!
'சீலர்'களால் நீயுருகி
மாற்றுடைக்கும் நேற்று வழியற்றிருக்கையிலே
காற்றடிக்கும் திசையிலெல்லாம்
கைநனைத்த பெரியோர்... உன்
முகவாட்டம் மறைவதனை அறிந்துனக்கு
அருளவாறார்!
உன்னை மனதார ஒவ்வோர் கணமுமெண்ணும்,
உன்னைப் பிரியாமல்
உன்துயரைப் பகிர்ந்திருக்கும்,
'இந்நாட்டு மன்னர்'
திரையரங்கில் ஏழைகள்போல்
பின்னாக்கே நிற்கின்றார்!
பின்னாக்கும் பின்னே நான்.
உந்தன் நிச்சிரிப்பை ஓர்தடவை பார்ப்பதற்குச்
சந்தர்ப்பந் தேடி
எட்டியெட்டிப் பார்க்கின்றேன்.

கு.ஜெயசீலன்

ஒரு மீனாக்காரனும் மீன காவலர்களும் அன்னா உலகமயமாக்கும்

எல்லோரது தோள்களிலும்
காவலர்கள்
சின்னமும் பெரிசுமாய்

சின்னமும் வண்ணமும்
வேறுபாட்டாலும்
எல்லோரது தோள்களிலும்
காவலர்கள்

நிவர்த்திக்கடனை
நேர்த்தியாய் முடிக்கும்
ஆசைகள் தருவ
மெய்சிலிர்த்தபடி எல்லோரும்

ஆட்டுவித்தவர்களை
ஆட்டுவிக்கும் அலாதியில்
மேளக்காரன்
கொட்டத்தொடங்குகிறான்.

மேளக்காரன் மெட்டுக்கு
அனைவரும் ஆடுகிறார்கள்
பெருமையாயும் பக்தியாயும்

செடில் பிடிப்பவர்களும்
சேர்ந்தாடுகிறார்கள்

யாடுக்கும்
தரையில் கால் கொள்ளவில்லை
அந்தரத்தில் சஞ்சரிக்கும் பிரமை

குஞ்சம் பிரிந்து
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சிதறின
எனினும்
நெஞ்சை நிமிர்த்தி ஆடுகிறார்கள்
அனைவரும்.

காவலக்காரர்கள்
களைத்தாலும்
செடில் பிடிப்பவர்கள்
விட்ட பாடல்லை
இழுத்து இழுத்து
ஆட்டுவிக்கிறார்கள்.

விடுப்பு பார்த்த கூட்டம்
தலைமேல் கைகூப்பி
அரோகரா என்றது பக்தியாய்..
சிலர்
சில்லறைகளை விட்டெறிந்தார்கள்
ஆடி ஆடி
தாளாமல் தரையில் விழு
ஓடிவந்த மேளக்காரன்
கோமணத்தை உருவிக் கொண்டான்
ஐயோ பாவம்!
நிர்வாணமாய் எல்லோரும்
நடுத்தெருவில்..

எஸ்.ஆறுமுகம்

குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தின் எழுத்துருவாக்கத்தில்
கவிஞர் முருகையனின் பாடல்களில்
ஹொபேட்டின் இசையில்
சாந்தி சிவநேசனின் நெறியாள்கையில்

விமலாவிமை

விமலா வேல்தாஸ்

'அன்னை இட்ட தீ', 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' எனப் பேரினவாத ஒடுக்குமுறையின் அனர்த் தங்களையும் அழிவுகளையும் விளைவுகளையும் உயிரும் உணர்வுமாய் வழங்கிய கைலாசபதி கலையரங்கில்தான் 'ஆர்கொலோ சதுரர்' என்ற நடன நாடகமும் அரங்கேறியது. சற்று வித்தியாசமான முறையில் அளிக்கை செய்யப்பட்ட இந்நடன நாடகத்தின் உள்ளடக்கமோ பழங்கதைதான்.

அது வடிவமைக்கப்பட்ட முறையில் எம்மைப் பற்றி நாமே சிந்திப்பதற்கு வழி சமைத்தது.

மகாபாரதப் போர் 12ம் நாள் போர் முடிவில் நாடகம் ஆரம்பமாகிறது. போர் முகத்தில் இழப்புகளுக்கும் அழிவுகளுக்கும் மத்தியில் தம் உறவினரைத் தேடும் அவலம், துயரம்...

அனைத்தும் கலந்த ஒலிகளும் இசைகளும் அசைவுகளும் நெஞ்சை உறைய வைக்கின்றன.

'ஆராயும் நீர்பாரும், ஆராரோ தேடும் - பாடல் இசை மழையாய்க் காதல்களை நீர்ப்ப, மாண்டவரை இனம் பிரிக்கும் காட்சி கண்களை நிறைக்க மனமோ மேடையில் நிலைகுத்தி நிற்கிறது. 20 வருடங்களாக யுத்தத்தின் சகல பரி மாணங்களையும் கண்டு கேட்டு உய்த்து உணர்ந்து அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் தாம் நாம். ஆனாலும் யுத்த களத்தை- மகாபாரதப் போரின்

13ம் நாளைத் தெரிவு செய்து நமது சமகால நிலைமைகள்- தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள்- தலைமுறைக் கையளிப்புக்கள்- இளம் தலைமுறையினரை வழிநடத்துதல்- மூத்தோரை மதித்தல், -எதிரியாக இருந்தாலும் கூட போர் வரன்முறைகள், மானத் தமிழ் மறவனின் குடும்ப, சமூக, பண்பாட்டு உயர் விழுமியங்கள் முதலிய பல விடயங்களை காட்டிநின்றது நாடகம்.

சுமாரர் இரண்டு மணி நேரங்கள் கறுப்புத் திரையிட்டு ஒலி, ஒளி, ஆடல், பாடல், அசைவுகள் மூலம் பார்வையாளரைக் கட்டி நிறுத்தி, பாரதப் போரை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்ற நிலையிலிருந்து விலகி நாம் நமது சமகால சமாதான நிலை

மைகளின் தன்மையை, பின்னணியைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, இது சமாதான காலமல்ல, போரின் சாயங்காலமே என்பதைப் புரிய வைத்த வகையில் இந்நடன நாடகம் வெற்றியீட்டி யுள்ளது எனலாம்.

பார்வையாளன் செயல்முறைப்பான வகையில் பங்குபற்றி, நாடகத்தின் உள்ளீட்டினைப் பற்றி வைத்துக் கொள்வதற்கு இது ஒரு கலைக் கூட்டாக இடம் பெற்றமையே காரணமாகும். குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்,

இ.முருகையன், சிவயோகன், சாந்தினி, ரொபேட் இன்னும் ஒலி, ஒளியமைப்பாளர், நடிகர்கள் அனைவரதும் அர்ப்பணிப்புமிக்க கூடுபாடும் கடும் முயற்சியும் ஆழமான பயிற்சியும் இதனைச் சிறப்பாக வெளிக்கொண்டு வந்தது என்பதில் யாருக்கும் மறுப்பு இருக்கமுடியாது..

ஆடல் தெரிந்த மட்டத்திலேயே இந்த நாடகத்திற்குரிய பாத்திரத் தேர்வு இடம் பெற்றபோதும் வீமன், அபிமன்யு, திரௌபதி, அருச்சுனன், துரியோதனன் எனப் பாத்திரங்களின் புறத்தோற்றத்திலும் கவனஞ் செலுத்தியதுடன் அவர்களுக்கேற்ற வேட உடை, ஒப்பனை என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகவே அமைந்திருந்தது.

ஒரு போர்முகக் காட்சியைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பது என்பது சலிப்புத் தட்டும் விடயமாகும். 12ம் நாள் போர் இறுதியில் பிணங்களைத் தேடிய உறவுகளின் அவலங்கள் நெஞ்சை உறைய வைக்க 13ம் நாள் போர் தொடங்குகிறது. பின்னணி வாத்தியக் கருவிகளும் இசையும் பாடலும் உணர்வுகளை ஒன்று சேர்ப்பதும் இறுகிய மனங்களைச் சீர் செய்வதுமாக ஆற்றுகையின்போதே உளச்சிகிச்சை (Psycho Treatment) இடம்பெறுவது உளமருத்துவர் சிவயோகனை நினைவு கூரவைக்கிறது.

போர்க் காட்சியின் இடையே வரும் தாத்தா, மகள், பேரப்பிள்ளைகளின் உரையாடல்கள் போர் நிலைமைகளை விளக்கும் அதேநேரம் எமது சமகால போராட்டநிலைமைகளை ஒப்பீடு செய்து மனத்தில் பதிய வைக்கும் உத்திக்குக் குழந்தையே சாட்சி. 'இங்கென்ன நடக்கிறது?'- பேரனின் கேள்வியுடன் பார்வையாளர் நாடகத்துடன் இணையத் தொடங்குகிறார்கள். மாண்டவரை இணை பிரித்தெடுக்கிறார்- தாயாரின் பதிலும் 'யார் இவர்?'- 'ஓன்றை விட்ட சோதரர்கள்'- 'எந்த ஓன்றை விட்டார்?'- 'புரிந்துணர்வை'. விடிந்ததும்

போரிடும், பொழுது படப் பிணம் பொறுக்குவர்- பாட்டனின் பதில்கள் நமது சிந்தனைத் தளத்தைச் செப்பனிக்கின்றன; அரசு தரப்பின் நயவஞ்சகச் செயல்களை எண்ண வைக்கின்றன.

'போரைப் போரால் வெல்லலாம் என்கிறார்களே தாத்தா'

'சிரித்தும் பகை வளர்க்கலாம்'

'தம்மை வெல்லத்தெரியாத தறுதலைகள்'

'அன்பினால் வெல்ல அறியாத அநாதைகள்' தாத்தாவின் அநுபவமும் ஆழ்ந்த அறிதிறனும் அதனை அடுத்த தலைமுறைக்குப் புகட்டும் முறைமையும் நமது பண்பாட்டின் அடித்தளத்தில் கைவைக்கின்றன.

போர்க்காலத்தில் நமது இளைஞர்களின் வீரத்துடிப்பையும் உணர்வையும் பங்குபற்றும் மனோபாவத்தையும்

'ச்சீச்!... என்ன இது தாத்தா?'

துச்சாதனைனை வெல்லக் கிடைத்த வாய்ப்பினை விட்டானே'

-என்று பேரனின் வாயால் தெரிவிக்கும் அதே நேரம் இந்நிலைமை எம்மவருக்கு மிகவும் ஆபத்தையே விளைவிக்கும் என்பதைத் தாத்தாவின்,

'உனக்கும் கொலையும் மரணமும் கவைக்கத் தொடங்கிவிட்டது'- என்ற கூற்று எதிர்கால சந்ததியினரைப் போருக்கழைக்கும் நிர்ப்பந்தத்தை எடுத்துக் காட்டியது.

போர் உக்கிரமடைகிற போதெல்லாம் நமது உணர்வுகள் கனக்கின்றன. தொடர்ந்து பார்க்க முடியாது என்ற சூழ்நிலைகளில் எல்லாம் பரதக்கலையும் சங்கீதக் குரலும் வந்து தடவிக் கொடுக்கின்றன. போர்முகத்திலேயே நினைவுக் காட்சிகளைக் கண்முன்னே கொண்டுவரும் உத்தியும் அதனை ஒளிப் பொட்டினூடாக நமது கவனத்தில் இருந்ததுவும் போரை மறந்து நமது பார்வைப் புலத்தை அகட்டவும் உணர்வுகளைச் சமன் செய்யவும் நாடகத்தின் இலக்கை நோக்கி நகர்த்தவும் உதவிய நெறியாளரைப் பாராட்டவே வேண்டும்.

அபிமன்யு தன் பக்க நியாயத்தையும் நிலைப் பாட்டையும்

இளைஞர் தான் போருக்குப் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தையும் உணர்ந்து புறப்படுகின்ற போது, 'இச்சிறு முளை இவனுமா?' 'இன்னும் எவ்வளவு?' என்று நமது நிலையை எண்ணி நாமும் பெருமூச்சு விட்டேவ

செய்கிறோம். இந்த இடத்தில் நாடகம் உச்சத்தை நோக்கிச் செல்கிறது.

அலங்கரித்தல், இஷ்ட தெய்வத்தை வணங்குதல், விடைபெறுதல், பெரியோரை மதித்தல், போர் வரன்முறைகளைப் பேணுதல் முதலிய அனைத்தும் ஆடல் அசைவுகள், முகபாவங்கள் பின்னணிக்கூரல் மூலமும் நடத்திக் காட்டுப்போது அழகியவின் தேவையும் புரிகிறது; நாம் எமது பண்பாட்டை விட்டு விலகிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறோம் என்ற எச்சரிக்கையும் கிடைக்கிறது.

அபிமன்யு தேரேறிப் புறப்படுவதும் பத்ம வியூகம் அமைக்கப்படுவதும் யுத்த பேரிகை முழங்குவதும் எனக் களத்தில் பரதக்கலை பக்குவமாக நடத்திக் காட்டப்படும் பொழுது சாந்திநீயின் அசாதாரண திறமையை மெச்சாமல் இருக்க முடியவில்லை.

புது வியூகம் அமைக்கிறார்.
பெரிய துரோணர் வளைக்கின்றார்.'

என்ற முருகையனின் கவிதையின் சந்தமும் இசையும் நடனமும் இணைந்து போர் ஏற்பாடுகள் நடைபெறும்போது உக்கிரமான போர் ஒன்றைப் பக்குவமாகப் பார்க்க நாமும் தயாராகின்றோம்.

தாளக்கட்டைத் தனது குரலுக்குள் இறுக்கிப் பிடித்துக் கருத்துப் புலப்படக் கூடியதாக இனிய இசையையும் வழங்கிய அதேவேளை மேடையையும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்த றொபேட்டுக்கு எமது நன்றிகள்.

அபிமன்யு வியூகம் உடைத்து உட்புகுந்த நிலையில், கொன்றைமாலையைப் போட்டு வீமனையும் அபிமன்யுவையும் பிரித்து வெற்றிகொள்ளத் துரியோதனாதியோர் திட்டமிடுகிறபோது, சதிசெய்து நம்மவர் பலரை இரைகொண்ட அரசினீயு ஆவேசம் இயல்பாகவே பற்றிக் கொள்கிறது. ஆத்திரம் நெஞ்சில் முட்டுகிறபோது, அடா மானை இது யார் மாலை... என்கிற பாடல் இசையுடன் கலந்து இனிதாய்க் காதுகளை நிறைக்க, நாம் பார்ப்பது பாரதப்போர் என்ற நினைவுடன் பாத்திரங்களின் உணர்வுகளுடன் மீளவும் ஒன்றிப்போக வைப்பதும் இந்நாடகம் தனது கலை விதிகளையும் கலை சார்ந்த தொழில்நுட்பங்களையும் மீறவில்லை என்பதையே புலப்படுத்தியது. அபிமன்யுவின் ஆடலும் நடிப்பும் முகபாவமும் பரதக்கலையின் அடுத்த சந்ததியின் உருவாக்கத்தையும் ஒருங்கே காட்டி நின்றது.

இலக்கணகுமாரனின் இழப்பு எமது மனத்தில் திருப்தியை ஏற்படுத்துகின்றபோது அவனது தாயின் ஓலம், எதிர்த்தரப்பு இழப்புகளும் அவலத்துக்கு உரியவையே என்ற மறுபக்கப் பார்வையையும் உடைய நாடகாசிரியரின் மனதாபிமானத்தையும் உணர்த்தியது.

'யுத்தம் மீடுகும் அடுத்த சந்ததியினருக்கு வீரம் விளைக்க வெஞ்சினம் வளர்க்க' தாத்தாவின் குரல் பொட்டிடாற்றேபோல் குத்திட்டு நிற்கும் அச்சொட்டான வார்த்தைகள்.

அபிமன்யுவின் மரணத்துடன் நாடகம் உச்சத்தைத் தொடுகின்றது. 'இதை நான் மதியேன். எதுதான் வரிணும் கடவேனோ?' என்று வஞ்சக வலையில் சிக்கி இறக்கும்போது யுத்த தருமத்தை மீறிய நடைமுறைகள் இவ்விடத்தில் கேள்விக்குள் ளாக்கப்படுவது நமது மனதுக்கு ஆறுதலளிக்கிறது. எமது இன்றைய நிலையை எண்ணி,

யுத்தங்கள் நடப்பதில்லை; நடத்துவிக்கப் படுகின்றன என்கிறீர்களா தாத்தா'

'நீ யுத்தி சாலி புரிந்து கொள்வாய்'

பார்வையாளரை நோக்கிக் கூறுவதுபோல் உள்ள சாதுரியம் அற்புதம். மேலும் திருவாசக அடிகளை நாடகத்தின் தலைப்பாக இட்டமையும் அமைதியான சூழலில் வாழ்விரும்பும் தமிழ் மக்களின் ஆத்ம அபிவாசைக்குக் கட்டியம் கூறி

நிற்கும் சொற்றொடர் எனலாம்.

அரங்கில் எந்தவித அலங்காரமோ விளக்கமோ இன்றி ஒரேஒரு சக்கரம் காணப்பட்டது. முடிவில்லா வாழ்க்கை வட்டத்தின் முற்றுப் பெறாத போரின் குறியீடோ என்று எண்ணத்தோன்றியது.

மேலும் அரங்கினுள் நுழையும்போது வழங்கப்பட்ட பிரசுரம் ஒன்று நாடகத்தைப் பற்றிய புரிதலுக்கும் பங்குபற்றுவோர் பற்றிய விபரத்தையும் தந்ததுடன், அதனது சமர்ப்பணமும் சமாதான சக வாழ்வையே முன்வைத்தது.

வாரும் பாரும் காணும்

பாரும் காணும் தேடும்

பார்வையாளருக்கு அழைப்பு விடுப்பதுபோல் அப்பிரசுரத்தில் காணப்பட்ட பாடல் அடிகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் இசையுடன் கலந்து காட்சிப்படும் போது பல்வேறு அர்த்தப் பரிமாணங்களுடன் பார்வையாளரை நிலைகுலைய வைத்தது.. எளிமையும் கருத்தாழமும் நகைச்சுவையும் கவித்துவமும் நிறைந்த முருகையனின் கவிதைகள் நாடகத்துக்கு மேலும் ஒரு பொலிவைக் கொடுத்து

ஆர்கொலோ சதுரர் நடன நாடகம் என்ற வகையில் அவ்வத்துறை சார்ந்த இருவரிடம் அபிப்பிராயம் பெற அணுகினோம். நடன ஆசிரிய ஆலோசகர் திருமதி பத்மினி செல்வகுமாரின் பார்வையில்.

பொதுவாக இந்த நாடகம் பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

ஆர்கொலோ சதுரர் என்ற நடன நாடகம் சிறந்த நாடக நடன ஆசிரியர்களின் சங்கமித்த கலையாக புதிய வடிவில் இதுவரைகாலமும் ஒருவராலும் செய்யாததை அரங்குக்கு கொண்டுவந்தது புதுமையாக இருந்ததுடன் மெச்சக்கூடியதுமானது.

நாட்டிய சாத்திர வரம்பை இந்நாடகம் மீறியுள்ளதா?

இந்த நடன நாடகம் நாட்டிய சாத்திர வரம்புக்குள்ளே நின்று தனக்கே உரிய பாணியில் பேச்சு வழக்குத் தமிழுடன், கதகளி, கூத்து, நாடகம் போன்ற கலைத்துவங்களை இணைத்து ஆற்றுகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

பாத்திரங்களின் நடிப்பு எவ்வாறு அமைந்தது?

இவ்வாற்றுகையில் பாத்திர அமைப்பு மிகவும் சிறப்பாக இருந்தது. அதில் அபிமானியுவின பாத்திரம் நன்றாக எல்லாரையும் கவர்ந்ததுடன் அப்பாத்திரம் இறக்கும்போது உணர்வு வெளிப்பாடு பார்வையாளர்களை உருக்கவில்லை. இசையினால் பாத்திரத்தின் உணர்வைக்காட்டி இருந்தால் மிகவும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

பார்வையாளரை நயக்கவும் வியக்கவும் வைத்ததுடன் சிந்தித்துச் செயற்படவும் உதவியது. இது முருகையன் போன்ற முத்தகவிஞர்களுக்கே இயல்பாகக் கைவரக் கூடிய ஒன்று.

'பாண்டவர் விந்தணு ஒன்றிருக்கும் வரை பழிக்குப்பழி தொடருமடா மகனே' என்கிறபோது இன்றைய அமைதி நிலை நிரந்தரமான தொன்றல்ல; என்று சூசகமாக எச்சரிக்கையும் செய்கிறது. போரின் இழப்புகளும் அழிவுகளும் வேதனையை ஏற்படுத்துகின்ற சமயங்களில் எல்லாம் கிருஷ்ணனது வருகையும் சம்பவாரியுகே யுகே உரைக்கப்படும் போது அது பல்வேறுதளங்களில் சிந்திக்க வைத்ததையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

நாடகத்தின் முடிவில் எடுக்கப்படும் சபதங்களும் தீர்மானங்களும் எமது எதிர்கால அரசியல் சூழலைப் புரிய வைக்கின்றன.

இது சமாதான காலம், மிகமிக அவதானமாகச் செயற்படவேண்டிய காலம் என்கிற உண்மை உறைக்கிறபோது இதுவரை பார்த்ததும் கேட்டதுமான பாரதப்போர் மனதிலிருந்து மெல்ல நழுவுகிறது.

ஆரம்பத்தில் வந்த காட்சி முடிவிலும் வந்து 'அவர் உடலோ இவர் உடலோ எவர் உடலோ கூறும்.' பாடலுடன் பல்லியம் இசைக்கிறபோது மனம் அதிர்ந்த நிலையில் முன்னைய புலன்

உணர்வு உறைநிலையிலிருந்து உருகி சிந்தனையில்,

இனிவரப் போகும் வேள்வி அமர்க்கள வேள்விஆகும்.

தேரியும் தெளிந்தும் தீர்வுகள் தெரிந்தும் ஆரியும் குளர்ந்தும் அமைதியில் இசைந்தும் இலட்சியம் நோக்கிய பயணம் இதுதான் அன்புக் கடமையின் நியமம்

நாடகத்தின் சாரத்தை உணர்ந்தநிலையில், 'எது நடக்க இருக்கிறதோ அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்' என்ற ஆத்ம பலத்துடன் சிந்தனை கணக்க எழுதிறோம். சபை மிகமிக அமைதியாக மெல்ல கலைகிறது.

பார்வையாளருக்கு எந்தவித இடையூறோ அநுபவமோ இன்றி, நாடகத்துடன் ஒன்றிவைக்க கூடிய ஆக்ககுறைந்த தகவல்களை மட்டுமே வழங்கி குறித்த நேரத்தில் நாடகம் ஆரம்பித்ததையும் நீகழ்ச்சி ஒருங்கமைப்பாளர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய முக்கிய விடயமாகும்.

ஆக மொத்தத்தில் இவ்வாற்றுகையானது, அனைத்துக் கலையம்சங்களும் ஆரோகணித்த நிலையில் நழுத்து நாடக வரலாற்றில் அடுத்த பயணத்துக்கான ஆரம்பமாக விளங்குகிறது எனலாம்.

✽

நெறியாளரைப்பற்றி கூறமுடியுமா?

நெறியாளரின் கற்பனை வளமும் எழுத்துருவின் மொழியாடல் தன்மை, பாடல்கள் நன்றாக இருந்தது. புதிய ராகங்கள், மெட்டுக்கள் கொண்டுவரப்பட்டது. கிருஸ்ணர் வெளிப்படும்போது தாமரை பின் பால்கடல் போன்று காட்டுகின்றபோது எம்மை லயிக்க வைத்ததுடன் நெறியாளரின் கற்பனை யின் உச்சமும் தெரிந்தது.

இது ஒரு புதிய வடிவம் என்ற வகையில் இது பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?
இந்த நடன நாடகம் புதிய வடிவத்தை தோற்றுவித்துள்ளது. இப்படிப்பட்ட கலைவடிவங்கள் எங்களுடைய நாட்டிற்கு தனித்துவத்தை கொண்டுவரும் வகையில் நாம் மேலும் உருவாக்கவேண்டும். வெளிநாட்டிற்கு நான் சென்றபோது என்னைக் கேட்டார்கள், இந்தியாவிற்கு பரதம் போல சிங்கள மக்களுக்கு கண்டி நடனம் உள்ளது, உங்களுக்கு ஏதாவது தனித்துவமான நடனம் இருக்கின்றனவா? என்று வினவினார்கள். எனவே நமது நாட்டிற்கு என்ற தனித்துவமான செம்மைப்படுத்தப்பட்ட கலைத்துவத்தை உருவாக்குவதற்கு இந்த நடன நாடகம் வழிகாட்டி நிற்கின்றது எனலாம்.

தெல்லிப்பளை, யா/மகாஜனாக்கல்லூரி ஆசிரியை திருமதி பாக்கிரதி கணேசதுரையின் பார்வையில்...

செம்மைப்படுத்தப்பட்ட நடனக்கலையும் கூட்டுக் கலையான நாடகமும் ஒன்றிணைந்த நடன நாடகம் என்ற வகையில் இதற்கு பலவகையான விமர்சனங்கள் எழுந்துள்ளன. இதுபற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

ஆரோக்கியமான விமர்சனம் என்பது ஒருநிகழ்வினைப்பற்றிய- உண்மையான- வளர்முக நோக்கு கொண்ட பாராட்டுக்களும் ஆலோசனைகளும் கொண்டு வழங்கப்படும் தட்டிக்கொடுப்பேயன்றி, வாழ்நாள புராவும அதனையே நினைத்துப் பார்க்கத் தயங்கும்வகையிலான மட்டந்தட்டுதலாக அமைவதல்ல. எமது கலை- எமது கதை- எமது களம்- எமது வளம் எல்லாமே எம்முடையவை. இப்படியிருக்க விமர்சனங்கள் ஆக்க பூர்வமானவையாகவே அமையும்- அமைய வேண்டும். இது விமர்சன தர்மம் என்றுகூட கூறலாம்.

நடிப்புக்கலையானது பொதுமக்களுக்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஐந்தாவது வேதம் என நாட்டிய சாஸ்த்திரம் கூறுகின்றது. ஏனைய நான்கு வேதங்களும் படிக்கவோ கேட்கவோ தடுக்கப்பட்ட பாமரமக்கள் உய்வதற்காகவே வகுக்கப்பட்டதே நாட்டிய வேதம். மக்களின் அறிவியல் தேடல்களுக்கும் ரசிக உணர்வின் உன்னத முகிழ்விற்கும் நிலைக்களனாக அமைவதே நாடக மேடை.

நாடகாசிரியர், இயக்குநர், தயாரிப்பாளர், விமர்சகர் யாவரும் மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியுடன் தமது கடமையைச் செய்வதிலேயே மக்களின் அறிவும் ஆர்வமும் நுண்ணிய அரசியல் உணர்வும் வளர்வது தங்கியிருக்கின்றது. நாட்டிய வேதத்தின் இந்த உயரிய நோக்கமானது காலத்திற்குக்காலம் பலவிதமான வளர்ச்சியைப் பெற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

காலத்தின் தேவையை இது பூர்த்தி செய்ய முனைகிறதா?

மக்கள் கலையாகிய இவ்வைந்தாவது வேதம் வழமைபோலவே காலத்தின் தேவையை மிகவும் நன்னறாகவே பூர்த்திசெய்ய முன்வந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு காலடியும் அசைவும் மிகவும் அவதானமாகவே எடுத்துவைக்கப்பட்டுள்ளது. எத்தனையோ அவதானிப்புக்களுக்கு மத்தியில் மிகவும் அவதானமாகவே அளிக்கை நகர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. கவிதைகள், இசை, இசையமைப்பு, நடன அமைப்பு ஒவ்வொன்றும் பார்த்துப் பார்த்து அந்தந்தத் துறையின் சிறப்புக் கலைஞர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாடகத்தில் முத்திரை பதித்துள்ள குழந்தை ம.சண்முகலிங்கமும் நடனத்தில் முத்திரை பதித்த திருமதி

சாந்தினி சிவநேசனும் தத்தமது கனதியை ஆழமாகப் பதித்துள்ளமையே இவ்வாற்றுகையின் பாரிய வெற்றிக்கான அடித்தளமெனலாம்.

நடனக் கலைஞர்களின் லயத்தை நட்டுவாங்கத்திற்கும் மேலாக பாடகரின் இசை லயம் நடத்திச் சென்றமை பாராட்டுக்கும் அப்பாற்பட்டதொன்று. பொதுவாகப் பிறர் அணுகாத பக்கமாக நான் இந்நிகழ்வினைப் பார்க்க எண்ணுகிறேன்.

பொருத்தமான காலகட்டத்திலே பொருத்தமான கதையிலிருந்து பொருத்தமான கட்டத்தைத் தெரிவுசெய்து பொருத்தமான முறையிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளமை- இதுவே காலத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தல் என்பது. குருசேத்திரப்போர் பாரதத்தில் மட்டுமல்ல- ஒவ்வொரு மனிதனின் மனக்களத்திலும் காலம் காலமாக நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் இடையிலான ஓயாத போர் என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது.

நெறியாள்கை பற்றி குறிப்பிடமுடியுமா?

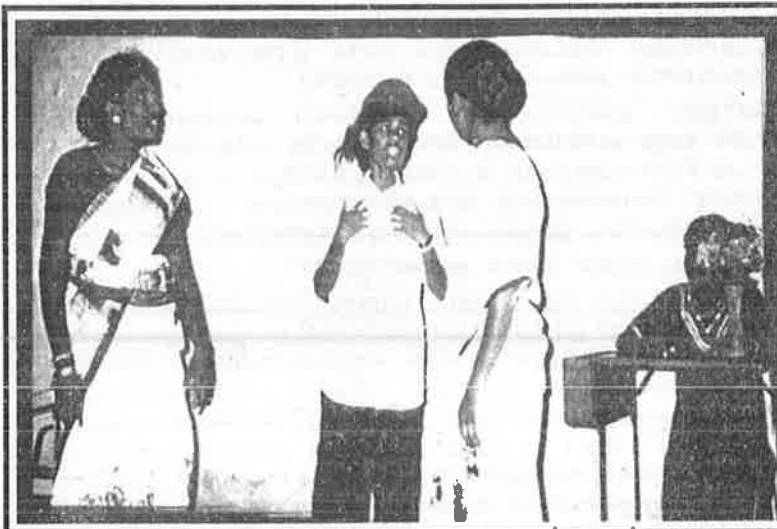
இங்கே திருமதி சாந்தினி சிவநேசன் அவர்களும் கத்திக்கு மேலே நடனமாடும் பாங்கிலான ஒரு உயிர்ப்போராட்ட முயற்சியே மேற் கொண்டுள்ளார் என்றால் மிகையாகாது. நாட்டிய வரம்பை மீறாது நாடகத்தோடு இணைந்து அதேவேளை இரண்டறக்கலக்காது தனது தனித்துவத்தையும் இழக்காது பாரிய பொறுப்புணர்வோடு இதனை நிகழ்த்திச் சாதனை படைத்துள்ளார்.

இந்நிகழ்வின் வெற்றிக்கு உறுதுணையாக நிற்கும் சில விடயங்களை நோக்கும்போது- பயன்படுத்திய உத்திகள், இதுவரை நடன அரசுக்கு செய்யாத புதுமைகள் உதாரணமாக வியூகம் அமைத்தல், யுத்தக்காட்சிகள், திருப்புக்காட்சிகளை மேடைக்குக் கொண்டுவந்த முறைகள் போன்றன.

அதேவேளை சமாந்தரமாக உரையாடல் நடிப்புமூலம் வளர்த்துச் செல்லப்பட்டுக்கொண்டு சென்ற கதை நகர்த்தும் நுட்பம், நடனம் சொல்லி விளக்கவேண்டிய கட்டத்தில் அதனை நாடகமும் நாடகம் காட்ட விளைவதை நடனமும் சமாந்தரமாகக் காட்டிச் சென்றவிதம் அற்புதமாக அமைந்திருந்தது.

முடிவாக இந்நடன நாடகம் பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

மொத்தத்தில் இந்த முயற்சியானது இனிவரப்போகும் பல புதிய தயாரிப்புக்களுக்கான கால்கோள் நிகழ்வே என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பல உள்ளதக் கலைஞர்களின் கூட்டு முன்னெடுப்பு ஒரு பெரும் பாச்சலை அரசுக்குறையிலே ஏற்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எமது இளைய தலைமுறையினர் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய வழிகாட்டல் நுணுக்கங்கள் பல பொதிந்த வெற்றிப் படைப்பே இது. ஆடல் அரசனுக்குச் சூட்டப்பட்ட மாலையே இது. ஆமாம், ஆர்கொலோ சதுரர்? ஆரோ- ஆராரோ- நீர் பாரும்- ஆம், நீவிரே பாரும்.

ஒரு வெள்ளோட்டம்

மார்ச்சு 8 ஆம் திகதி பெண்கள் தினத்தை முன்னிட்டு யாழ்ப்பாணம் பெண்கள் விடுதலைச் சிந்தனை அமைப்பு யா/ இராமநாதன் கல்லூரியில் நடத்திய மகளிர் தின கருத்தரங்கும் கலைநிகழ்வும் நிகழ்ச்சியில் தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை மாணவர் வட்டம் தயாரித்து வழங்கிய 'ஒரு வெள்ளோட்டம்' என்ற சிரிக்கவும் அழவும் வைத்து சிந்திக்க தூண்டும் நாடகத்தில் ஒரு காட்சி. இந் நாடகத்தை மாணவர் வட்டத்துக்காக நெறிப்படுத்தியவர் நகுலன்.

ஒஸ் த்ரியா
(புலம் பெயர்ந்து வாழ்பவர்)

மறப்பதற்கு அழைப்பு

(“அவர்கள் மட்டும் தமது கோரிக்கைகளை இறுதியாக மறப்பார்களெனின்”
- ஸியோனிஸ்டுகளின் வாதம்)

‘மடக்கதை கதையாதே’
..... என்கிறது காற்று.
‘உலகம் சுழல்கிறது
எல்லாம் மாறுகிறது
முடிந்ததை நீ மறந்தே தீரவேண்டும்’

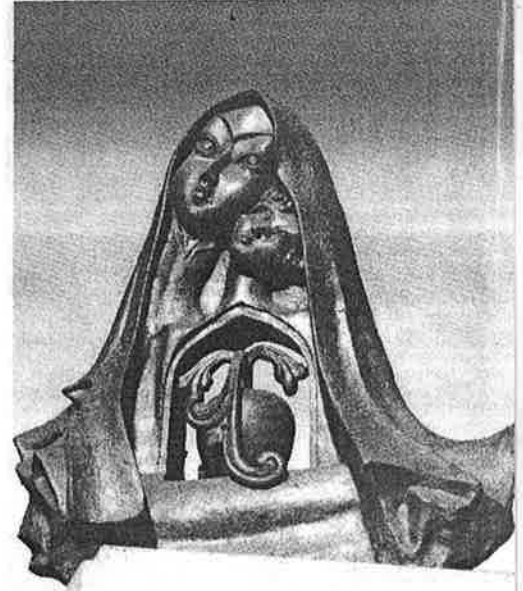
‘நீ உன் வயலை மறக்க முடியுமெனின்’
..... என்கிறது நஞ்சூட்டப்பட்ட பயிர்
‘நீ உன் வெள்ளை வீட்டை மறக்க முடியுமெனின்’
..... என்கிறது இடிந்த கல்.
‘பழுப்பு நிறக்குடத்தை நீ மறக்க முடியுமெனின்’
..... என்கின்றன ஓட்டுத் துண்டுகள்.
‘ஒலிவ் மரத்தை மறக்க முடியுமெனின்’
..... என்கிறது மரக்குற்றி.
‘தோடை மரங்களை’
..... என்கிறது எரிந்த தோப்பு.

‘நீ உன் சகோதரியர் இருவரையும் மறக்கமுடியுமெனின்’
..... என்கிறது புதைக்குழிகட்குச் செல்லும் பாதை.
‘ஓலங்களை நீ மறக்க முடியுமெனின்’
..... என்றன செவிகள்.

‘அப்போது
அபாயத்துடன் விளையாடுவதை நீ நிறுத்தலாம்’

‘பிடுங்கப்பட்ட விருட்சத்தின் விடுதலைபெற்ற
அத்திக் கனி போலக்
கப்பலின் உதரத்துள் நீ கடற்பயணம் போகலாம்
காற்றில் மணற் துளிபோல் விடுதலையைக் காணலாம்
முடிவில்
நீ இழந்த சொந்த மண்ணினின்று விமோசனம் பெறலாம்’

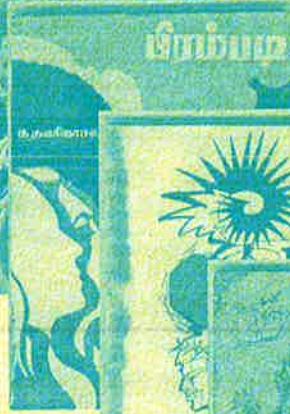
‘உலகம் சுழல்கிறது
முடிந்ததை நீ மறந்தே தீரவேண்டும்
மடக்கதை கதையாதே’
என்கிறது காற்று -

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின்
101 வெளியீடுகளில் சில

முதலாவது நூல்

நூற்றி ஓராவது நூல்

நூறாவது நூல்